

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném ve dnech 12. a 13. prosince 2016 a 4. ledna 2017 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Navrátilové a soudců JUDr. Evy Rejchrtové a JUDr. Radka Hartmanna odvolání **státního zástupce** Vrchního státního zastupitelství v Praze, podané v neprospěch obžalovaných PhDr. J. H., Ing. R.K., D.M., V.Č., J.V., M.P., I.K.a R.P., **obžalovaných** J.V., V.Č., M.P., I.K.a R.P. a **poškozené** České republiky zastoupené Úřadem vlády ČR podaná proti rozsudku Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013; odvolání **státního zástupce** Vrchního státního zastupitelství v Praze podané v neprospěch obžalovaného R.M., **obžalovaného** R.M. a **poškozené** České republiky zastoupené Úřadem vlády ČR podaná proti rozsudku Městského soudu v Praze z 22. září 2015 sp. zn. 46 T 10/2015 a odvolání **státního zástupce** Vrchního státního zastupitelství v Praze podané v neprospěch obžalovaného L.V., **obžalovaného** L.V. a **poškozené** České republiky zastoupené Úřadem vlády ČR podaná proti rozsudku Městského soudu v Praze z 14. října 2015 sp. zn. 46 T 9/2015, a rozhodl **t a k t o :**

K odvoláním **státního zástupce** Vrchního státního zastupitelství v Praze, **obžalovaných** V.Č., M.P., I.K.a R.P. a **poškozené** České republiky zastoupené Úřadem vlády ČR se rozsudek Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013 **z r u š u j e** podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. řádu ohledně obžalovaných J.N., Ing. Mgr. R. K. a Mgr. D. M., podle § 258 odst. 1 písm. e, f), odst. 2 tr. řádu ohledně obžalovaného V.Č. a podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu ohledně obžalovaných J.V., M.P., I.K.a R.P. ve výroku o vině obžalovaných J.N., Ing. R.K. a D.M. v jich se týkajícím rozsahu, ve výroku o trestu uloženém obžalovanému V.Č.a v celém výroku o náhradě škody.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **znovu rozhoduje tak**, že
obžalovaný

Ing. V. Č.

se při nezměněném výroku o vině zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) tr. zákoníku

o d s u z u j e

podle § 216 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **tří (3) let a šesti (6) měsíců**.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s dozorem.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **J.V.** povinen zaplatit společně a nerozdílně s obžalovaným L.V., nar., odsouzeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze 14. října 2015 sp. zn. 46 T 9/2015 ve spojení s tímto rozsudkem, na náhradě škody poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, částku 8.246.700,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 4. března 2014 do zaplacení.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **J.V.** povinen zaplatit na náhradě škody poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, částku 184.567.556,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 4. března 2014 do zaplacení. V rozsahu jeho plnění zaniká ve stejném rozsahu povinnost obžalovaných M.P., I.K., R.P. nebo R.M. k vydání bezdůvodného obohacení poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **M.P.** povinen vydat poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, bezdůvodné obohacení ve výši 80.986.799,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 4. března 2014 do zaplacení. V rozsahu jeho plnění zaniká ve stejném rozsahu povinnost obžalovaného J.V. k náhradě škody a obžalovaných I.K. a R.P. k vydání bezdůvodného obohacení poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **I.K.** povinen vydat poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, bezdůvodné obohacení ve výši 80.986.799,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 5. listopadu 2014 do zaplacení. V rozsahu jeho plnění zaniká ve stejném rozsahu povinnost obžalovaného J.V. k náhradě škody a obžalovaných M.P. a R.P. k vydání bezdůvodného obohacení poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **R.P.** povinen vydat poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, bezdůvodné obohacení ve výši 68.000.000,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 5. listopadu 2014 do zaplacení. V rozsahu jeho plnění zaniká ve stejném rozsahu povinnost obžalovaného J.V. k náhradě škody a obžalovaných M.P. a I.K. k vydání bezdůvodného obohacení poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, **o d k a z u j e** se zbytkem jejího nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Obžalovaní

1. PhDr. J. H.,

roz. K., nar. v Brně, trvale bytem,

2. Ing. Mgr. R. K.,

nar. ve Valašském Meziříčí, trvale bytem

3. Mgr. D. M.,

nar. v Ostravě, trvale bytem

se podle § 226 písm. b) tr. řádu **zprošťují obžaloby**, že:

obž. J.N. jako náměstkyně místopředsedy vlády pro evropské záležitosti a ředitelka Sekce pro předsednictví ČR v Radě EU Úřadu vlády ČR */dále též „SPP“*, do jejíž působnosti z titulu této její funkce a pracovní činnosti spadalo zejména přímo řídit ředitele odboru logistiky a organizace a ředitele odboru rozpočtu a veřejných zakázek i další jim podřízené zaměstnance; koordinovat činnost útvarů Sekce pro předsednictví ČR v Radě EU a zodpovídat za jejich činnost místopředsedovi vlády pro evropské záležitosti,

obž. R.K. jako ředitel odboru logistiky a organizace Úřadu vlády ČR */dále též „OLO“*, do jehož působnosti z titulu této jeho funkce a pracovní činnosti spadalo zejména provádět řídicí a organizační činnost ovlivňující zásadní aspekty přípravy předsednictví ČR v Radě EU, a to mj. koordinovat a řídit přípravu a realizaci předsednictví v provázanosti jejího obsahového a koncepčního zajištění v celém průřezu centrální státní správy a v rámci spolupráce s dalšími partnery v ČR i v zahraničí; připravovat věcné podklady pro výběrová řízení na dodavatele a pro přípravu smluv s dodavateli veškerých kongresových a konferenčních služeb i dalších služeb souvisejících s centrální koordinací předsednictví v ČR, kromě služeb mediálního zajištění a propagace; zajišťovat hodnocení nabídek a výběr smluvních partnerů těchto služeb,

a obž. D.M. jako ředitel odboru rozpočtu a veřejných zakázek Úřadu vlády ČR */dále též „ORZ“*, do jehož působnosti z titulu této jeho funkce a pracovní činnosti spadalo zejména provádět řídicí a organizační činnost související s působností Sekce pro předsednictví ČR v Radě EU Úřadu vlády ČR, a to mj. koncepčně připravovat a řídit výběrová řízení na dodavatele veškerých kongresových a konferenčních služeb a služeb k zajištění medializace a propagace i dalších služeb týkajících se centrální koordinace akcí předsednictví v ČR a vybraných akcí předsednictví v zahraničí; připravovat smlouvy s dodavateli veškerých kongresových a konferenčních služeb a služeb k zajištění medializace a propagace i dalších služeb týkajících se centrální koordinace akcí předsednictví v ČR a vybraných akcí předsednictví v zahraničí; monitorovat průběh akcí a plnění úkolů dodavatelů služeb a dalších spolupracovníků a v případě zjištění nesrovnalostí vést jednání k zajištění nápravy a dále zajišťovat organizační záležitosti související s působností Sekce pro předsednictví ČR v Radě

EU; zajišťovat výběrová řízení na dodavatele veškerých kongresových a konferenčních služeb a služeb k zajištění medializace a propagace i dalších služeb týkajících se centrální koordinace akcí předsednictví v ČR a vybraných akcí předsednictví v zahraničí; zajišťovat další organizační záležitosti související s působností sekce, včetně organizační podpory auditu a kontrolních prací; připravovat smlouvy s dodavateli veškerých kongresových a konferenčních služeb a služeb k zajištění medializace a propagace i dalších služeb týkajících se centrální koordinace akcí předsednictví v ČR a vybraných akcí předsednictví v zahraničí a připravovat platby dodavatelům na základě výkonu činností dle uzavřených smluv, společně v období od prosince 2007 do prosince 2009 na svém pracovišti v budově Úřadu vlády ČR, se sídlem nábř. Edvarda Beneše čp. 4, Praha 1, popřípadě i na dalších neustanovených místech v České republice, v rámci postupu při zadání veřejné zakázky na provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. polovině roku 2009 (dále též „zakázka předsednictví ČR v Radě EU“), jejímž veřejným zadavatelem byla Česká republika, organizační složka Úřad vlády ČR, a při plnění předmětu veřejné zakázky, které následovalo po uzavření smlouvy s vybraným uchazečem, v rozporu s § 47 odst. 1 a § 14 odst. 1, 3 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, ze kterého vyplývala povinnost s odbornou péčí dbát, aby majetek státu, s nímž Úřad vlády ČR jako organizační složka státu hospodařil, byl využíván účelně a hospodárně k plnění funkcí a činností vymezených zřizovací listinou a byl mj. chráněn před zneužitím; dále v rozporu s § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, ukládající jim povinnost řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem, střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele a v rozporu s čl. I odst. 3 Směrnice vedoucího Úřadu vlády ČR č. 3/2007 o postupu při zadávání veřejných zakázek, podle něhož jsou zaměstnanci Úřadu vlády ČR při uzavírání všech smluvních vztahů povinni postupovat tak, aby dodrželi princip hospodárného, účelného a efektivního vynakládání prostředků státního rozpočtu a rovněž tak jsou povinni dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace vůči všem subjektům a při všech úkonech mají povinnost dbát naprosté průhlednosti, jednoznačnosti a průkaznosti všech činěných kroků, bez možnosti dvojího výkladu

a) v rámci úkonů činěných za Českou republiku - Úřad vlády ČR zaměřených k výběru smluvního dodavatele na provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. polovině roku 2009 **obž. R.K.** v rámci výkonu své působnosti zajišťovat výběr smluvních partnerů na veškeré kongresové a konferenční služby a další služby související s centrální koordinací předsednictví ČR - tedy mj. i na provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb a **obž. J.N.** v rámci výkonu své působnosti přímo řídit ředitele odboru logistiky a organizace a ředitele odboru rozpočtu a veřejných zakázek, i další jim podřízené zaměstnance, koordinovat činnost útvarů Sekce pro předsednictví ČR v Radě EU

nejprve **obž. R.K.** dne 6.6.2008 vypracoval a příslušným vedoucím úředníkům Úřadu vlády ČR předložil referátník č.j. 09812/08-OLO ve věci „Zajištění pronájmu audiovizuálního vybavení a provozování audiovizuálních celků potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. r. 2009 - vyhlášení jednacím řízení bez uveřejnění“, k němuž poté dne 9.6.2008 **obž. J.N.** připojila své písemné souhlasné stanovisko, přičemž do tohoto referátníku byly postupně doplněny:

- spisová vložka č. 1 ze dne 6.6.2008 za OLO vypracovaná a podepsaná **R.K.** obsahující informaci, že Sekce pro předsednictví ČR v Radě EU hodlá za účelem provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb potřebných pro zajištění akcí

konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU vstoupit v jednání se společností ProMoPro, s.r.o., která je exkluzivním dodavatelem a provozovatelem těchto technologií v Kongresovém centru Praha,

- spisová vložka č. 2 ze dne 9.6.2008 vypracovaná ORZ, kterou v zastoupení D.M. podepsal František Nadymáček, obsahující informaci, že OLO jako zadávací útvar po dohodě s ORZ rozhodl o zadání předmětné veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění zájemci společnosti ProMoPro, s. r. o., s odůvodněním, že uvedená společnost je subjektem, který je exkluzivním dodavatelem a provozovatelem audiovizuální techniky v Kongresovém centru Praha s tím, že tato exkluzivita vyplývá ze smluv uzavřených mezi Kongresovým centrem Praha a společností ProMoPro, s. r. o., a že pronájem audiovizuální techniky od jiného subjektu by byl ekonomicky velmi nevýhodný, protože jiný subjekt by se musel vypořádat s nároky společnosti ProMoPro, s. r. o., a že z průzkumu trhu navíc vyplývá, že počet relevantních subjektů schopných splnit zakázku v rozsahu požadovaném zadávajícím útvarem je velmi omezen - na území České republiky de facto jen společnost ProMoPro, s. r. o.

- spisová vložka č. 3 ze dne 15.7.2008 za OLO vypracovaná a podepsaná **R.K.**, jejímž obsahem je zejména tvrzení o exkluzivitě společnosti ProMoPro, s. r. o., jako výhradního majitele či nájemce vybraných technologických celků v KCP jakožto dovozovaného stěžejního důvodu pro použití jednacího řízení bez uveřejnění se zadáním předmětné veřejné zakázky uvedené společnosti, obsahující zejména dovětek, že jakékoliv jiné řešení je de facto nemožné, minimálně ekonomicky neúnosné, ačkoli bylo zřejmé, že zákonné podmínky pro použití jednacího řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006, o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, (dále též „ZVZ“) umožňující z technických důvodů zadat veřejnou zakázku přímo společnosti ProMoPro, s.r.o., nebyly v daném případě vůbec naplněny a ani nebyly k dispozici příslušné podklady, které by použití tohoto druhu zadávacího řízení dostatečně odůvodňovaly, a přestože technické specifikace předmětu veřejné zakázky nevykazovaly žádné výjimečnosti, svým charakterem se nikterak nevymykaly ostatním veřejným zakázkám na služby z uvedené oblasti, přestože tvrzení o údajném exkluzivním postavení společnosti ProMoPro, s.r.o., se vztahovalo výhradně ke KCP a nikoli k dalším šesti lokalitám v jednotlivých regionech České republiky v Hluboké nad Vltavou, Litoměřicích, Mariánských Lázních, Brně, Luhačovicích a Olomouci, vůči nimž neměla společnost ProMoPro, s.r.o., vůbec žádný vztah a kteréžto by tak bylo přinejmenším důvodem pro minimalizaci omezení konkurenčního prostředí na straně dodavatelů rozdělením veřejné zakázky na více částí podle § 98 ZVZ, a dále přesto, že nezajistili řádné provedení a následné vyhodnocení trhu a posouzení skutečných cenových relací, v důsledku čehož tak zadáním veřejné zakázky společnosti ProMoPro, s.r.o. v rámci jednacího řízení bez uveřejnění tuto společnost zcela účelově a nedůvodně upřednostnili před ostatními potencionálními zájemci včetně eventuálních zahraničních zájemců, jejichž možnost ucházet se o předmětnou veřejnou zakázku byla tak zcela eliminována, a to i přesto, že k dispozici měli výsledky jednání OLO Úřadu vlády ČR se společnostmi AV Media, a.s. a Konfes kongresová technika, s.r.o., specializujících se na poskytování činností v oblasti audiovizuálních technologií a služeb, uskutečněných na přelomu let 2007 a 2008, při nichž zástupci těchto dvou posledně uvedených společností Úřadu vlády ČR, OLO výslovně potvrdili, že jsou schopni požadované činnosti předmětné veřejné zakázky provést a mají zájem se o budoucí zakázku předsednictví ČR v Radě EU ucházet,

přesto **obž. R.K.** a **obž. J.N.** jako osoby, do jejichž kompetence náležel výběr smluvních partnerů - dodavatelů veškerých kongresových a konferenčních služeb i dalších služeb souvisejících s centrální koordinací předsednictví v ČR prostřednictvím shora uvedených úkonů docílili toho, že veřejná zakázka na provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě

EU v I. polovině roku 2009 byla Úřadem vlády ČR v rámci jednacího řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ přidělena společnosti ProMoPro, s. r. o., aniž byl dodržen postup podle § 21 odst. 2 ZVZ v návaznosti na § 6 ZVZ, čímž při zadání veřejné zakázky zcela nedůvodně bylo vyloučeno konkurenční prostředí a byla vyloučena možnost, aby zadavatel mohl obdržet nabídky i od potencionálních jiných zájemců, a to přinejmenším od společností AV Media, a. s., KONFES kongresová technika, s. r. o., s reálnou eventualitou, že v rámci více nabídek mohou být pro zadavatele, Úřad vlády ČR vysoutěženy výhodnější podmínky plnění zakázky předsednictví ČR v Radě EU než v případě výlučného zadání společnosti ProMoPro, s. r. o.

b) v rámci následných úkonů činěných za Českou republiku - Úřad vlády ČR zaměřených k uzavření smlouvy se společností ProMoPro, s. r. o., která byla jako dodavatel vybrána shora popsaným způsobem na provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. polovině roku 2009, **obž. D.M.** v rámci výkonu své působnosti připravovat smlouvy s dodavateli veškerých kongresových a konferenčních služeb a služeb k zajištění medializace a propagace i dalších služeb týkajících se centrální koordinace akcí předsednictví v ČR a vybraných akcí předsednictví v zahraničí, a **obž. R.K.** v rámci výkonu své působnosti jednak připravovat věcné podklady pro výběrová řízení na dodavatele a pro přípravu smluv s dodavateli veškerých kongresových a konferenčních služeb i dalších služeb souvisejících s centrální koordinací předsednictví v ČR, kromě služeb mediálního zajištění a propagace, jednak zastupovat svou nadřízenou PhDr. J. H. jakožto ředitelku Sekce pro předsednictví ČR v Radě EU Úřadu vlády ČR po dobu její nepřítomnosti,

obž. D.M. jako osoba jednáající za zadavatele Úřad vlády ČR se zájemcem, společností ProMoPro, s.r.o. o obsahu a náležitostech rámcové smlouvy a současně jako osoba odpovídající za přípravu takovéto smlouvy akceptoval a přistoupil na takové smluvní podmínky, o nichž mu muselo být zřejmé, že jsou pro Úřad vlády ČR zjevně nevýhodné, a to zejména v tom směru, že v dohodnutém a oběma stranami odsouhlaseném konečném znění smlouvy nebyla sjednána maximální limitní cena plnění a zejména zde nebyly blíže specifikovány cenové podmínky služeb souvisejících s provozem AV techniky (tzv. zajišťovacích služeb), které byly rovněž ze strany Úřadu vlády ČR vyžadovány, a **obž. R.K.** jako osoba odpovědná za přípravu věcných podkladů pro přípravu smlouvy se zájemcem, společností ProMoPro, s.r.o., jako podklad pro předmětnou rámcovou smlouvu nezabezpečil řádné zpracování zadávací dokumentace a technických podmínek z hlediska, aby si Úřad vlády ČR jako objednatel mohl předem učinit dostatečnou představu o celkovém finančním a věcném plnění,

v důsledku čehož došlo k tomu, že Úřad vlády ČR jako objednatel měl ve smluvním vztahu s dodavatelem, společností ProMoPro, s.r.o. sjednány krajně nevýhodné cenové podmínky umožňující tomuto dodavateli si fakticky jednostranně a neomezeně diktovat a stanovovat ceny za poskytování služeb souvisejících s provozem AV techniky (tzv. zajišťovacích služeb), přičemž ve věci uzavření rámcové smlouvy s vybraným zájemcem, společností ProMoPro, s. r. o., v rámci schvalovacího procesu na Úřadu vlády ČR **obž. R.K.** dne 12.8.2008 příslušným vedoucím úředníkům Úřadu vlády ČR předložil referátník č.j. 13417/08-OLO ve věci „Rámcová smlouva - Zajištění pronájmu audiovizuálního vybavení a provozování audiovizuálních celků potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci akcí CZ PRES“, k němuž poté dne 18.8.2008 **obž. D.M.** připojil své písemné souhlasné stanovisko a následně dne 19.8.2008 k němu připojil své písemné souhlasné stanovisko **obž. R.K.** za PhDr. J. H. jako její zástupce v době její nepřítomnosti, když do tohoto referátníku byla následně doplněna spisová vložka ze dne 13.8.2008 za OLO vypracovaná a podepsaná **R.K.**, jejímž předmětem byla žádost o podpis rozhodnutí o zadání veřejné zakázky a smlouvy s dodavatelem, společností ProMoPro, s. r. o., adresovaná vedoucímu Úřadu vlády ČR Mgr. Janu Novákovi, kterým bylo z titulu této jeho funkce dne 27.8.2008 podepsáno Rozhodnutí o zadání veřejné

zakázky společnosti ProMoPro, s. r. o., a následně dne 1.9.2008 podepsána za Českou republiku - Úřad vlády ČR jako objednatele rámcová smlouva č. 08/230 s dodavatelem, společností ProMoPro, s. r. o.,

c) v rámci následných úkonů činěných za Českou republiku - Úřad vlády ČR zaměřených k plnění a realizaci rámcové smlouvy č. 08/230 ze dne 1.9.2008 uzavřené mezi objednatelem, Českou republikou - Úřadem vlády ČR a dodavatelem společností ProMoPro, s. r. o., **obž. D.M.** v rámci výkonu své působnosti monitorovat průběh akcí a plnění úkolů dodavatelů služeb a dalších spolupracovníků a v případě zjištění nesrovnalostí vést jednání k zajištění nápravy a připravovat platby dodavatelům na základě výkonu činností dle uzavřených smluv,

obž. R.K. v rámci výkonu své působnosti provádět řídicí a organizační činnost ovlivňující zásadní aspekty přípravy předsednictví ČR v Radě EU, a to mj. koordinovat a řídit přípravu a realizaci předsednictví v provázanosti jejího obsahového a koncepčního zajištění v celém průřezu centrální státní správy a v rámci spolupráce s dalšími partnery v ČR i v zahraničí, a **obž. J.N.** v rámci výkonu své působnosti přímo řídit ředitele odboru logistiky a organizace a ředitele odboru rozpočtu a veřejných zakázek, i další jim podřízené zaměstnance, koordinovat činnost útvarů Sekce pro předsednictví ČR v Radě EU a zodpovídat za jejich činnost místopředsedovi vlády pro evropské záležitosti,

nevytvořili, ani nezabezpečili dostatečné kontrolní mechanismy umožňující zamezit tomu, aby za Úřad vlády ČR byly dodavateli, společnosti ProMoPro, s.r.o. poskytovány úhrady i za taková fakturována plnění, která ve skutečnosti buď vůbec neproběhla, nebo která s předmětem rámcové smlouvy týkající se zajištění předsednictví ČR v Radě EU vůbec nesouvisela, a tolerovali stav, kdy ve vztahu k takto neoprávněně fakturovaným plněním neproběhla žádná relevantní fyzická kontrola, ani nebyl k dispozici žádný reálně ověřený poznatek o oprávněnosti fakturování takovýchto plnění, přičemž dále **obž. R.K.** svými podpisy plně akceptoval předkládané nabídky dodavatele, společnosti ProMoPro, s.r.o., které v části týkající se specifikace zajišťovacích služeb byly zcela nedostatečně vymezeny, aniž by dodavatele, společnost ProMoPro, s. r. o., požádal o jejich řádnou specifikaci formou doplňujícího upřesnění a podrobného rozpoložkování jednotlivých činností fakturovaných objednateli, a následně po předložení vyúčtování dodavatelem, společností ProMoPro, s.r.o. pak vydával souhlasy se správností cen účtovaných společností ProMoPro, s.r.o., aniž z jeho strany a jím řízeného OLO bylo ověřováno a kontrolováno, zda vyúčtované zajišťovací služby byly skutečně v souvislosti s předmětnou zakázkou předsednictví ČR v Radě EU provedeny;

obž. D.M. za stavu, kdy společnost ProMoPro, s. r. o., fakturovala Úřadu vlády ČR zajišťovací služby bez jejich dostatečného vymezení a za ceny zcela jednostranně určované a stanovované dodavatelem, společností ProMoPro, s. r. o., která plně využila toho, že v rámcové smlouvě nebyly specifikovány cenové podmínky zajišťovacích služeb, neučinil žádná opatření k tomu, aby takovéto podmínky sjednané v rámcové smlouvě zejména ve vztahu k údajům o ceně byly dodatečně, především prostřednictvím uzavření konkrétní realizační smlouvy, dostatečně a jednoznačně upraveny, či učinil jiná adekvátní opatření, která takovému způsobu plnění, který byl pro Úřad vlády ČR jako objednatele krajně nevýhodný, zamezovala, a **obž. J.N.** jako bezprostřední nadřízená obou těchto obžalovaných nezjedнала nápravu uvedených pochybení a za takového stavu v případech daných interními pokyny Úřadu vlády ČR jako příkazce operace vydávala souhlasy s proplacením částek účtovaných společností ProMoPro, s.r.o., přičemž všichni obžalovaní museli být za takového stavu srozuměni s možností, že není ničím dostačujícím zabráněno tomu, aby Úřadem vlády ČR byly společnosti ProMoPro, s.r.o., neoprávněně vypláceny i takové úhrady, které této společnosti vůbec nepřísluší,

kdy v důsledku všech těchto jednání obžalovaných popsanych shora pod písm. a) – c) pak z celkového objemu finančních prostředků ve výši 525.000.000,- Kč, které byly společnosti ProMoPro, s.r.o. uhrazeny, byla v částce ve výši nejméně 388.356.677,57 Kč vyplacena Úřadem vlády ČR úhrada i za taková fakturovaná plnění, která ve skutečnosti vůbec nebyla provedena nebo se zakázkou předsednictví ČR v Radě EU vůbec nesouvisela, čímž tak byla

České republiky zastoupené organizační složkou Úřadem vlády ČR neoprávněným vyplacením finančních prostředků dodavateli, společnosti ProMoPro, s. r. o., způsobena škoda ve výši nejméně 388.356.677,57 Kč,

neboť tento skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, **odkazuje** s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odvolání obžalovaného J.V. se podle § 256 tr. řádu **z a m í t á**.

K odvolání **státního zástupce** Vrchního státního zastupitelství v Praze, obžalovaného R.M. a **poškozené** České republiky zastoupené Úřadem vlády České republiky se rozsudek Městského soudu v Praze z 22. září 2015 sp. zn. 46 T 10/2015 **z r u š u j e** podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu **ve výroku o náhradě škody**.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **znovu rozhoduje tak**, že obžalovaný R. M. je povinen podle § 228 odst. 1 tr. řádu vydat poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, bezdůvodné obohacení ve výši 68.902.110,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 4. března 2014 do zaplacení. V rozsahu jeho plnění zaniká ve stejném rozsahu povinnost obžalovaného J.V. k náhradě škody.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky se sídlem nábř. Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, odkazuje se zbytkem jejího nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

K odvolání **státního zástupce** Vrchního státního zastupitelství v Praze a **poškozené** České republiky zastoupené Úřadem vlády České republiky se rozsudek Městského soudu v Praze z 14. října 2015 sp. zn. 46 T 9/2015 **z r u š u j e** podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu ve výroku o náhradě škody.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **znovu rozhoduje tak**, že obžalovaný L.V. je povinen podle § 228 odst. 1 tr. řádu nahradit škodu poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky se sídlem nábř. Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, ve výši 8.246.700,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 6. března 2014 do zaplacení, a to společně a nerozdílně s J.V., nar., odsouzeným rozsudkem Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013, ve spojení s tímto rozsudkem.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, odkazuje se zbytkem jejího nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odvolání obžalovaného L.V. se podle § 256 tr. řádu **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. června 2015, sp. zn. 46 T 21/2013 byli obžalovaní J.V. a V. M. shodně uznáni vinnými zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění změn a doplňků */dále jen tr. zákoníku/*, spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a zločinem

legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) tr. zákoníku a shodně odsouzení podle § 43 odst. 1 a § 209 odst. 5 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání devíti let, pro jehož výkon byli zařazeni podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Dále byl oběma obžalovaným uložen podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti, a to obžalovanému J. V. spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci a v zákazu podnikání v oblasti poskytování služeb spojených s užíváním audiovizuální techniky, obžalovanému V. M. spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci a v zákazu podnikání v oblasti silnoproudých a slaboproudých zařízení a instalací a v oblasti informačních technologií. Dále byli tímto rozsudkem obžalovaní V.Č., M.P., Ing. I.K., R. P. a P. G. uznáni vinnými zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) tr. zákoníku. Obžalovaný V.Č. byl podle § 216 odst. 4 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku bylo tomuto obžalovanému uloženo, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Obžalovaní M.P., I.K. a R.P. byli shodně odsouzeni podle § 216 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon byli podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazeni do věznice s dozorem. Současně byl těmto obžalovaným podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku shodně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci na dobu sedmi let. Obžalovaný Pavel Girstl byl podle shodných zákonných ustanovení odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl i tomuto obžalovanému uložen trest zákazu činnosti stejného obsahu a rozsahu, jako bylo uvedeno shora.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovaným J. V., V. M. a V.Č. uložena povinnost společně a nerozdílně nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky, se sídlem nábr. Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, škodu ve výši 17.850.595,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně od 5. listopadu 2014 do zaplacení. Dále městský soud rozhodl, že obžalovaní J.V., V.M., V.Č., M.P., I.K. a R.P. jsou podle § 228 odst. 1 tr. řádu povinni společně a nerozdílně nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky, škodu ve výši 66.324.737,- Kč s 8,05 % s úrokem z prodlení ročně od 5. listopadu 2014 do zaplacení; podle § 228 odst. 1 tr. řádu jsou obžalovaní J.V., V.M., M.P., I.K. a R.P. povinni společně a nerozdílně nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky škodu ve výši 1.675.263,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně od 5. listopadu 2014 do zaplacení; podle § 228 odst. 1 tr. řádu jsou obžalovaní J.V., V.M., M.P. a I.K. povinni společně a nerozdílně nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky škodu ve výši 12.986.799,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně od 5. listopadu 2014 do zaplacení; podle § 228 odst. 1 tr. řádu jsou obžalovaní J.V., V.M. a Pavel Girstl povinni společně a nerozdílně nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky škodu ve výši 28.801.820,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně od 5. listopadu 2014 do zaplacení a podle § 228 odst. 1 tr. řádu jsou obžalovaní J.V. a V.M. povinni společně a nerozdílně nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky škodu ve výši 65.145.292,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně od 5. listopadu 2014 do zaplacení. Se zbytkem uplatněného avšak nepřiznaného nároku na náhradu škody byla poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Současně byli tímto rozsudkem obžalovaní J.N., R.K.a D.M. podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěni obžaloby pro skutek uvedený shora v tomto rozsudku, kterým měli dle obžaloby spáchat vždy ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění změn a doplňků účinném do 31. prosince 2009 */dále jen tr. zák./* obžalovaní R.K.a J.N. jednak trestný čin pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák., jednak pokračující trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), c), odst. 2 písm. a), c) tr. zák., jednak pokračující trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. a obžalovaný D.M. jednak pokračující trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), c), odst. 2 písm. a), c) tr. zák., jednak pokračující trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. září 2015 sp. zn. 46 T 10/2015 byl obžalovaný R.M. uznán vinným zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) tr. zákoníku a odsouzen podle § 216 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku za tento zločin a sbíhající se zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 z 6. března 2015 sp. zn. 24 T 138/2013, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let a devíti měsíců. Pro výkon tohoto trestu byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Současně mu byl podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti v oblasti soukromého podnikání, činnosti na základě živnostenského oprávnění a výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci, na dobu sedmi let. Podle § 43 odst. 2 tr. řádu byl současně zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 24 T 138/2013, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla platnosti.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky škodu ve výši 51.051.515,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně od 5. listopadu 2014 do zaplacení, a to společně a nerozdílně s odděleně stíhanými J.V. a V. M. odsouzenými rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013, pokud tento rozsudek nabude právní moci.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky škodu ve výši 17.850.595,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně od 5. listopadu 2014 do zaplacení, a to společně a nerozdílně s odděleně stíhanými J. V., V. M. a Ing. V. Č. odsouzenými rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013, pokud tento rozsudek nabude právní moci. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky se zbytkem jejího nároku na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. října 2015 sp. zn. 46 T 9/2015 byl obžalovaný L.V. uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) tr. zákoníku a odsouzen podle § 43 odst. 1 a § 209 odst. 5 tr. zákoníku k úhrnnému trestu

odnětí svobody v trvání sedmi let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky škodu ve výši 8.246.700,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně od 5. listopadu 2014 do zaplacení, a to společně a nerozdílně s odděleně stíhanými J.V. a V. M., odsouzenými rozsudkem Městského soudu v Praze z 28. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013, pokud tento rozsudek nabyde právní moci. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013 podali v zákonné lhůtě stanovené v § 248 odst. 1 tr. řádu odvolání státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, obžalovaní J.V., V.M., V.Č., M.P., Ing. I. K., R. P. a P. G. a poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze podal odvolání v neprospěch obžalovaných J.N., Ing. R.K. a D.M. do výroku o vině, v neprospěch obžalovaného V.Č. do výroku o trestu a v neprospěch obžalovaných J.V., V. M., V.Č., M.P., I.K., R.P. a Pavla Girstla do výroku o náhradě škody. Po předložení spisu Vrchnímu soudu v Praze byla věci přidělena sp. zn. 5 To 24/2016.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze z 22. září 2015 sp. zn. 46 T 10/2015 podali v zákonné lhůtě odvolání státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, obžalovaný R.M. a poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky. Státní zástupce podal odvolání v neprospěch obžalovaného R.M. do výroku o náhradě škody. Po předložení spisu Vrchnímu soudu v Praze byla věci přidělena sp. zn. 5 To 27/2016.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. října 2015 sp. zn. 46 T 9/2015 podali v zákonné lhůtě odvolání státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, obžalovaný L.V. a poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky. Státní zástupce podal odvolání v neprospěch obžalovaného L.V. do výroku o náhradě škody. Po předložení spisu Vrchnímu soudu v Praze byla věci přidělena sp. zn. 5 To 26/2016.

Usnesením Vrchního soudu v Praze z 12. prosince 2016 sp. zn. 5 To 27/2016 byla podle § 23 odst. 1 tr. řádu trestní věc obžalovaného R.M. vedená u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 5 To 27/2007 spojena s trestní věcí obžalovaných J.V., V.M., V.Č., M.P., I.K., R.P. a Pavla Girstla vedenou u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 5 To 24/2016 a dále vedena pod touto spisovou značkou.

Usnesením Vrchního soudu v Praze z 12. prosince 2016 sp. zn. 5 To 26/2016 byla podle § 23 odst. 1 tr. řádu trestní věc obžalovaného L.V. vedená u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 5 To 27/2007 spojena s trestní věcí obžalovaných J.V., V.M., V.Č., M.P., I.K., R.P., Pavla Girstla a R.M. vedenou u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 5 To 24/2016 a dále vedena pod touto spisovou značkou.

Před zahájením veřejného zasedání byla Vrchnímu soudu v Praze doručena potvrzení o pracovní neschopnosti obhájce obžalovaného Pavla Girstla, JUDr. Stanislava Stuny, a obžalovaného V.M. s tím, že nemoc jim znemožňuje dostavit se k veřejnému zasedání. Pro rozsáhlost a složitost trestní věci nebylo možné zajistit substituci obhajoby obžalovaného Pavla Girstla pro přednes jeho odvolání ve veřejném zasedání. Obžalovaný V.M., který část odůvodnění odvolání vypracoval vlastnoručně, výslovně uvedl, že chce ve veřejném zasedání přednést své návrhy osobně. Usnesením Vrchního soudu v Praze z 12. prosince 2016 sp. zn.

5 To 24/2016 byla proto po podání zprávy o stavu věci podle § 23 odst. 1 tr. řádu per analogiam trestní věc obžalovaných V.M. a Pavla Girstla vyloučena k samostatnému projednání */věc je u Vrchního soudu nadále vedena pod sp. zn. 5 To 92/2016/*.

Podle skutkových zjištění Městského soudu v Praze se obžalovaný J.V. zločinu podvodu podle § 209 odst. 1 odst. 5 písm. a) tr. zákoníku dopustil tím, že: „jako jednatel společnosti ProMoPro, s.r.o., se sídlem Rubeška 215, Praha 9 - Vysočany, která byla na základě rámcové smlouvy č. 08/230 ze dne 1.9.2008, uzavřené s objednatelem, Úřadem vlády ČR, dodavatelem audiovizuálního vybavení, provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, a spolu s obžalovaným V. M., jednatelem společnosti NWDC Company, s.r.o., se sídlem Praha 4, Mezi Lysinami 6, která byla na základě rámcové smlouvy ze dne 3.9.2008 uzavřené se společností ProMoPro, s.r.o. hlavním subdodavatelem pro tuto společnost, poskytujícím pomocné a související služby potřebné pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, v období od října 2008 do prosince 2009 v sídle uvedených společností v Praze, popřípadě i na dalších neustanovených místech v České republice v rámci účtování činností objednateli, Úřadu vlády ČR na základě rámcové smlouvy č. 08/230 uzavřené dne 1.9.2008 s dodavatelem, společností ProMoPro, s.r.o., vedení společným záměrem vylákat od Úřadu vlády ČR neoprávněné vyplacení peněžního plnění i za takové činnosti, které pro tohoto objednatele v rámci předmětné veřejné zakázky předsednictví ČR v Radě EU ve skutečnosti vůbec neprovedli, ani nezabezpečili, nebo které s předmětnou veřejnou zakázkou předsednictví ČR v Radě EU ve skutečnosti vůbec nesouvisely, **obž. J.V.** jménem společnosti ProMoPro, s.r.o. objednateli, Úřadu vlády ČR předkládal k vyúčtování i takové faktury za tzv. zajišťovací služby potřebné pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, jejichž údajné provedení mělo být zabezpečeno subdodavatelem, společností NWDC Company, s.r.o., ačkoli takto vykazované činnosti ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny nebo vůbec nesouvisely s předmětnou zakázkou předsednictví ČR v Radě EU, přičemž takto si **obž. J.V.** od **obž. V.M.** v rámci subdodávky na pomocné práce od společnosti NWDC Company, s.r.o. zcela účelově nechal předkládat nabídky a následně faktury, v nichž bylo vykazováno provedení činností ze strany dalších údajných subdodavatelů společnosti NWDC Company, s.r.o., kteří však ve skutečnosti žádné takovéto činnosti v rámci zakázky předsednictví ČR v Radě EU nevykonali, nebo činnosti jimi vykonané vůbec nesouvisely se zakázkou předsednictví ČR v Radě EU, přičemž **obž. V.M.** jednak poté dodatečně účetně předstíral, že společnost NWDC Company, s.r.o. prostřednictvím svých dalších subdodavatelů zabezpečila provedení činností, které ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny, a to:

- subdodavatelem, společností StavBand, s.r.o., zastoupenou odděleně stíhaným R.M., činnosti za celkovou fakturovanou částku 55.035.390,- Kč,
- subdodavatelem, společností OXAD, s.r.o., zastoupenou odděleně stíhaným R.M., činnosti za celkovou fakturovanou částku 9.511.662,- Kč,
- subdodavatelem, společností COMMERCIA, s.r.o., zastoupenou odděleně stíhaným R.M., činnosti za celkovou fakturovanou částku 2.194.283,- Kč,
- subdodavatelem, odděleně stíhaným R.M., OSVČ, činnosti za celkovou fakturovanou částku 2.160.775,- Kč,
- subdodavatelem, společností H T M L, s.r.o., zastoupenou obž. Pavlem Girstlem, činnosti za celkovou fakturovanou částku 5.438.549,90 Kč,
- subdodavatelem, společností HITRON, s.r.o., zastoupenou obž. Pavlem Girstlem, činnosti za celkovou fakturovanou částku 18.707.990,- Kč,

- subdodavatelem, společností MERIDIENS PLUS, s.r.o., zastoupenou obž. Pavlem Girstlem, činnosti za celkovou fakturovanou částku 3.199.910,- Kč,
- subdodavatelem, společností Boreno Consulting, a.s., zastoupenou obž. Ing. M.P., činnosti za celkovou fakturovanou částku 80.986.799,- Kč,
- subdodavatelem, společností S. T. S., s. r. o., která pouze přefakturovala od společnosti H T M L, s.r.o., zastoupené obž. Pavlem Girstlem, činnosti za celkovou fakturovanou částku 1.485.120,- Kč,
- subdodavatelem, společností Deeside Service Solutions Ltd., zastoupenou na základě generální plné moci ze dne 17.6.2008 odděleně stíhaným L.V., činnosti za celkovou fakturovanou částku 134.732.552,- Kč,

a jednak dále zcela záměrně zařadil pod zajišťovací služby potřebné pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009 i takové faktury od dalších dodavatelů, vystavené společností NWDC Company, s. r. o. jako objednateli, které se zakázkou předsednictví ČR v Radě EU vůbec nesouvisely, neboť takovéto činnosti Úřadem vlády ČR nebyly vůbec objednány, ani požadovány, kdy takovéto faktury pod jinými souhrnnými položkami přefakturoval společností ProMoPro, s. r. o., přičemž konkrétně se jednalo o následující faktury vystavené následujícími subjekty:

- faktura č. 21/09 ze dne 14.5.2009 vystavená dodavatelem, firmou Tomáš Beneš - Ateliér Beneš, IČ: 40796264, kdy předmětem plnění byla dodávka a montáž interiérového vybavení Golf Klubu Kunratice provozovaného společností ELVOZ, s. r. o., v níž jako jednatelé vystupují obž. J.V. a odděleně stíhaný L.V., v celkové ceně 2.050.381.90,- Kč,
- faktura č. 101/09 ze dne 5.6.2009 na částku 1.499.995,- Kč a faktura č. 102/09 ze dne 20.6.2009 na částku 2.296.700,- Kč vystavené dodavatelem, společností AZ IRSTAV, a.s., IČ: 27115810, v níž obž. M.P. vystupoval jako předseda představenstva a odděleně stíhaný L.V. jako místopředseda představenstva, kdy předmětem plnění byl pronájem prostoru v Kunratické tvrzi,
- faktura č. 101180418 ze dne 15.11.2008 na částku 690.200,- Kč, faktura č. 101180424 ze dne 26.11.2008 na částku 3.867.500,- Kč a faktura č. 101180503 ze dne 31.12.2008 na částku 3.689.000,- Kč, vystavené dodavatelem, společností EMPIRE, s. r. o., IČ: 61852872, kdy předmětem plnění bylo vyhotovení projektu pod pracovním názvem ATHENA YON,

přičemž **obž. V.M.** takto jednal zcela účelově po vzájemné dohodě s **obž. J.V.** a nejméně ve vztahu k výše uvedeným fakturám vystaveným společností EMPIRE, s. r. o., v celkové částce 8.246.700,- Kč též po vzájemné dohodě s odděleně stíhaným L.V., který ve skutečnosti jako místopředseda představenstva AZ IRSTAV, a.s. za tuto společnost sám projekt pod pracovním názvem ATHENA YON společností EMPIRE, s. r. o. zadal provést a vedl o tomto projektu veškerá další jednání, přičemž po vzájemné domluvě mezi odděleně stíhaným L.V. a **obž. V.M.** byla jako objednatel namísto společnosti AZ IRSTAV, a. s. účetně uváděna a vykazována společnost NWDC Company, s.r.o. za účelem tímto způsobem předstírat, že projekt ATHENA YON souvisí s prováděním zajišťovacích služeb na akcích pro zajištění předsednictví EU, aby tak úhrada za provedení tohoto projektu v celkové výši 8.246.700,- Kč prostřednictvím shora uvedených účetních dokladů mohla být vylákána a neoprávněně financována z prostředků Úřadu vlády ČR,

přičemž takto vykazované činnosti subdodavatele, NWDC Company, s. r. o., které ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny nebo se zakázkou předsednictví ČR v Radě EU vůbec

nesouvisely ve výši nejméně 327.546.807,80 Kč dále **obž. J.V.** za společnost ProMoPro, s. r. o. objednateli, Úřadu vlády ČR vykazoval jako relevantní činnosti provedené v rámci zakázky předsednictví ČR v Radě EU, jejichž proplacení u Úřadu vlády ČR uplatnil, přestože mu jako odborníkovi s dlouholetou praxí v daném oboru musely být známy skutečné cenové relace v oboru AV techniky a souvisejících služeb a rovněž mu muselo být zřejmé, že takto fiktivně vykazované činnosti subdodavatele, NWDC Company, s. r. o. nebyly řádně podloženy skutečným reálným plněním, když současně jako statutární zástupce společnosti ProMoPro, s. r. o. si byl vědom svých povinností jakožto odpovědné osoby dodavatele, který měl zejména dle čl. II odst. 3 rámcové smlouvy č. 08/230 uzavřené mezi Úřadem vlády ČR jako objednatelem a společností ProMoPro, s. r. o. jako dodavatelem, ze dne 1.9.2008, povinnost řádně poskytovat služby související s provozem AV techniky a dle čl. XI odst. 1 písm. a), c), g), h) uvedené smlouvy povinnost objednateli poskytnout plnění dle smlouvy s náležitou odbornou péčí, dále zajistit, že služby budou poskytovány výhradně osobami v pracovněprávním či obdobném vztahu k dodavateli, společností ProMoPro, s. r. o., které mají odbornou kvalifikaci pro požadované plnění, jakož i povinnost bezodkladně informovat objednatele o skutečnostech, které mohou negativním způsobem ovlivnit plánovanou akci objednatele, a bezodkladně informovat objednatele o tom, že je z jeho strany poskytováno nedostatečné množství informací či potřebné součinnosti, která může mít vliv na kvalitu plnění poskytovaného dodavatelem, společností ProMoPro, s. r. o., a dále bezodkladně informovat objednatele o všech skutečnostech, které mohou mít vliv na kvalitu a rozsah plnění,

v důsledku čehož tak z celkové částky fakturované Úřadu vlády ČR společností ProMoPro, s.r.o. ve výši 586.497.867,40 Kč, z níž byla Úřadem vlády ČR na účet společnosti ProMoPro, s.r.o. č. 94708041/0100, vedený u Komerční banky, a.s. poukázána částka ve výši 550.896.058,20 Kč, za zakázku předsednictví ČR v Radě EU na zajištění audiovizuálního vybavení, provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, byla vylákána ve prospěch společnosti ProMoPro, s. r. o. za tzv. zajišťovací služby vykazované na subdodavatele, společnost NWDC Company, s. r. o. částka v celkové výši nejméně 327.546.808,- Kč za takové činnosti, které ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny, nebo za činnosti, které se zakázky předsednictví ČR v Radě EU vůbec netýkaly, čímž **obž. J.V.** a **obž. V.M.** způsobili České republice, zastoupené organizační složkou Úřadem vlády ČR, celkovou škodu ve výši nejméně 327.546.808,- Kč."

Obžalovaní J.V., V.Č., M.P. a I.K. a R.P. se zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) tr. zákoníku měli dopustit tím, že: „poté, co byly v průběhu období od října 2008 do prosince 2009 postupně vylákány podvodnou trestnou činností popsanou shora od Úřadu vlády ČR ve prospěch společnosti ProMoPro, s.r.o., finanční prostředky v celkové výši nejméně 327.546.808,- Kč jako peněžní plnění za činnosti, jejichž zabezpečení provedení bylo vykazováno na jejího subdodavatele, společnost NWDC Company, s.r.o., ačkoli takovéto činnosti nebyly ve skutečnosti vůbec provedeny, nebo se jednalo o činnosti, které se zakázky předsednictví ČR v Radě EU vůbec netýkaly, **obž. J.V., obž. V.M., obž. V.Č., obž. M.P., obž. I.K., obž. R.P. a obž. Pavel Girstl** společně s odděleně stíhanými L.V. a R.M. v Praze i na jiných dalších místech České republiky, a ve spojení s odděleně stíhaným L.V. též ve Vídni v Rakouské republice, po předchozí vzájemné dohodě, s takto vylákanými finančními prostředky s vědomím absence skutečně odvedeného protiplnění činili níže popsané dispozice spočívající zejména v převádění těchto finančních prostředků na další subjekty, vybírání těchto prostředků v hotovosti a vytváření faktur s fiktivním plněním či jiných simulovaných dokladů, zejména předávacích protokolů, které měly navodit zdání, že se jedná o běžné převody finančních prostředků v rámci subdodavatelských vztahů za řádně poskytnuté

dodávky, ačkoli ve skutečnosti se jednalo o převody finančních prostředků nabytých podvodnou trestnou činností, přičemž na tomto jednání se jednotliví obžalovaní konkrétně podíleli následujícím způsobem:

obž. J.V. jako jednatel společnosti ProMoPro, s.r.o. poté, co byly na účet této společnosti č. 94708041/0100 vedený u Komerční banky, a.s., jehož byl disponentem, od objednatele Úřadu vlády ČR v období od 28.11.2008 do 17.12.2009 jako úhrada za provedení předmětné zakázky postupně poukázány peněžní prostředky ve výši celkem 550.896.058,20 Kč, když fakturována byla celková částka 586.497.867,40 Kč, bezhotovostně převedl finanční prostředky na účet č. 2247959001/5500 společnosti NWDC Company, s.r.o., vedený u Raiffeisenbank, a.s., jejímž jednatelem a disponentem účtu byl obž. V.M., když společnost NWDC Company, s.r.o. fakturovala v souvislosti s předmětnou zakázkou společnosti ProMoPro celkovou částku 425.421.106,- Kč, jejíž součástí byla i částka 327.546.807,80 Kč vykazovaná za činnosti, které ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny, nebo s předmětnou zakázkou nijak nesouvisely, a účetně obž. J.V. tyto převody vykazoval jako peněžní plnění poskytnuté subdodavateli, společnosti NWDC Company, s.r.o., za jím řádně provedené subdodávky,

obž. V.M. jako jednatel společnosti NWDC Company, s.r.o. takto obdržené finanční prostředky formou bezhotovostních plateb dále převáděl takto:

- společnosti StavBand, s.r.o., IČ: 27410765, zastoupené odděleně stíhaným R.M., v období od 21.1.2009 do 28.12.2009 na její účet č. 200496151/0300, vedený u ČSOB, a.s., pobočky Kladno, postupně zaslal částku v celkové výši 55.035.390,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 60 faktur vystavených touto společností,
- společnosti OXAD, s.r.o., IČ: 26465299, zastoupené odděleně stíhaným R.M., v období od 8.2.2010 do 16.2.2010 na její účet č. 3593677001/5500, vedený u RaiffeisenBank, a.s., pobočky Kladno, postupně zaslal částku v celkové výši 9.511.662,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 17 faktur vystavených touto společností,
- společnosti COMMERCIA, s.r.o., IČ: 25745379, zastoupené odděleně stíhaným R.M., dne 8.2.2010 na její účet č. 201009941/0300, vedený u ČSOB, a. s., pobočky Kladno, postupně zaslal částku v celkové výši 2.194.283,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 2 faktur vystavených touto společností,
- osobě samostatně výdělečně činné, odděleně stíhanému R. M., IČ: 63570424, v období od 9.2.2010 do 10.3.2010 na jeho účet č. 5636136504/0600, vedený u GE Money Bank, a.s., pobočky Praha 6, postupně zaslal částku v celkové výši 2.160.775,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 4 faktur vystavených touto OSVČ,

přičemž odděleně stíhaný R.M. veškeré tyto finanční prostředky zaslané na účty jím ovládaných subjektů postupně od ledna 2009 do května 2010 vybral v hotovosti v celé jejich výši,

- společnosti H T M L, s.r.o., IČ: 62618512, zastoupené obž. Pavlem Girstlem, v období od listopadu 2008 do ledna 2009 na její účet č. 4844030267/0100, vedený u Komerční banky, a.s., pobočky Plzeň, postupně zaslal částku v celkové výši 5.438.550,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 4 faktur vystavených touto společností,
- společnosti H T M L, s.r.o., IČ: 62618512, zastoupené obž. Pavlem Girstlem, prostřednictvím úhrady společnosti S. T. S., s.r.o., IČ: 26768224, zastoupené Martinem Kiliánem, ke dni 12.2.2009 na její účet č. 1144421001/5500 vedený u Raiffeisenbank, a.s., zaslal částku ve výši 1.485.120,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě faktury vystavené dodavatelem, když v tomto daném případě společnost S. T. S., s.r.o., působila pouze jako mezičlánek a subjekt provádějící přefakturaci od společnosti H T M L, s.r.o. pro společnost NWDC Company, s.r.o., se současným inkasováním provize ve výši 2%, před jejímž připočtením Martin Kilián dne 13.1.2009 vložil částku v celkové výši

1.455.370,- Kč třemi hotovostními platbami na účet společnosti H T M L, s.r.o., č. 4844030267/0100, vedený u Komerční banky, a.s., pobočky Plzeň,

- společnosti HITRON, s.r.o., IČ: 25237250, zastoupené obž. Pavlem Girstlem, v období od 22.12.2008 do 17.6.2009 na její účet č. 433755300267/0100, vedený u Komerční banky, a.s., pobočky Plzeň, postupně zaslal celkovou částku 18.707.990,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 7 faktur vystavených touto společností,
- společnosti MERIDIENS PLUS, s.r.o., IČ: 25819370, zastoupené obž. Pavlem Girstlem, v období od 25.1.2010 do 22.6.2010 na její účet č. 434060510297/0100, vedený u Komerční banky, a.s., pobočky Plzeň, postupně zaslal částku 3.199.910,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 1 faktury vystavené touto společností,
- společnosti Boreno Consulting, a.s., IČ: 27945596, zastoupené obž. Ing. M.P., v období od 17.10.2008 do 1.10.2009 na její účet č. 223702034/0300, vedený u ČSOB, a.s., pobočky Šumperk, postupně zaslal částku v celkové výši 80.986.799,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 17 faktur vystavených touto společností,
- společnosti Deeside Service Solutions Ltd., za niž byl oprávněn jednat odděleně stíhaný L.V., v období od 20.3.2009 do 23.12.2009 na její účet č. AT501950002058400034, vedený u rakouské banky Vontobel Österreich AG, který v říjnu 2008 založil odděleně stíhaný L.V., který byl po celou dobu jeho jediným disponentem, postupně zaslal částku v celkové výši 134.732.552,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 38 faktur vystavených touto společností,

přičemž aby navodil zdání legálnosti takto prováděných převodů peněz, které byly výnosem z podvodné trestné činnosti popsané pod bodem I., tak od výše uvedených údajných subdodavatelů si jako účetní doklady pro provádění těchto převodů peněz nechal vystavovat a do účetnictví společnosti NWDC Company, s.r.o., zařazoval faktury simulující provedení subdodávek těmito údajnými subdodavateli, ačkoli takto fakturované činnosti ve skutečnosti vůbec provedeny nebyly, přičemž za účelem, aby bylo posíleno zdání o skutečném provedení subdodávek těmito údajnými subdodavateli, za období od října 2008 do prosince 2009 připojoval své podpisy k předávacím protokolům, které měly vykonání a převzetí subdodávek od těchto údajných subdodavatelů potvrzovat, ačkoli ve skutečnosti žádné takovéto subdodávky nepřevzal, neboť takovéto subdodávky ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny,

obž. V.Č. jako zaměstnanec společnosti NWDC Company, s.r.o. po vzájemné předchozí dohodě s obž. V.M.za účelem, aby bylo posíleno zdání o skutečném provedení subdodávek údajnými subdodavateli, v období od ledna 2009 do dubna 2009 připojoval své podpisy k předávacím protokolům, které měly vykonání a převzetí subdodávek od údajných subdodavatelů potvrzovat, ačkoli ve skutečnosti žádné takovéto subdodávky nepřevzal, neboť takovéto subdodávky ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny, takto konkrétně podepsal předávací protokoly k údajným plněním fakturovaným spol. Boreno Consulting, a.s. fakturami č. 20090007 ze dne 5.3.2009, 20090010 ze dne 6.3.2009, 20090006 ze dne 5.3.2009, 20090005 ze dne 5.3.2009, 20090004 ze dne 5.3.2009, 20090009 ze dne 6.3.2009, 20090008 ze dne 6.3.2009, 20090016 ze dne 1.5.2009, 20090017 ze dne 1.5.2009, 20090018 ze dne 1.5.2009 a 20090011 ze dne 6.3.2009, na celkovou částku **66.324.737,-Kč**, a dále spol. StavBand, s.r.o. fakturami č. 2908001 ze dne 2.1.2009, 2908005 ze dne 6.1.2009, 2908006 ze dne 8.1.2009, 2908007 ze dne 12.1.2009, 2908008 ze dne 14.1.2009, 2908010 ze dne 19.1.2009, 2908014 ze dne 23.1.2009, 2908019 ze dne 26.1.2009, 2908022 ze dne 29.1.2009, 2908032 ze dne 18.3.2009, 2908031 ze dne 18.3.2009, 2908030 ze dne 16.3.2009, 2908029 ze dne 16.3.2009, 2908025 ze dne 9.3.2009, 2908024 ze dne 5.3.2009, 2908037 ze dne 31.3.2009, 2908038 ze dne 31.3.2009, 2908040 ze dne 31.3.2009, 2908042 ze dne 31.3.2009, 2908041 ze dne 31.3.2009 a

2908043 ze dne 31.3.2009, na celkovou částku **17.850.595,- Kč**, celkově tak potvrdil převzetí fiktivního plnění ve výši **84.175.332,- Kč**,

obž. M.P. jako předseda představenstva společnosti Boreno Consulting, a.s., IČ: 27945596, po vzájemné předchozí dohodě s obž. V.M. za období od září 2008 do května 2009 s cílem vyvést dále finanční prostředky pocházející z trestné činnosti, navodit zdání legálnosti prováděných převodů peněz a simulovat provedení subdodávek pro objednatele, společnost NWDC Company, s.r.o. na zakázce předsednictví ČR v Radě EU, vystavil za společnost Boreno Consulting, a.s. celkem 17 faktur na celkovou částku ve výši 80.986.799,- Kč s předávacími protokoly, které pak za společnost NWDC Company, s.r.o., jako objednatele a přebírajícího podepisovali obž. V.Č. a obž. V.M., a **obž. M.P.** tak činil s vědomím, že takto účtované subdodávky ve skutečnosti vůbec provedeny nebyly, když na základě těchto přijatých faktur zaslal obž. V.M. jménem společnosti NWDC Company, s.r.o. na účet společnosti Boreno Consulting, a.s. č. 223702034/0300 vedený u ČSOB, a.s., pobočky Šumperk, finanční prostředky v uvedené výši, které **obž. M.P.** po předchozí vzájemné dohodě s obž. I.K., jednatelem společnosti KOM - FOREST CZ, s.r.o. dále bezhotovostně převedl na účet této společnosti č. 224237349/0300, vedený u ČSOB, a.s., pobočky Šumperk,

obž. I.K. jako jednatel společnosti KOM - FOREST CZ, s.r.o., IČ: 26868822, za období od října 2008 do prosince 2009 po vzájemné dohodě s obž. Ing. M.P., jednatelem společnosti Boreno Consulting, a.s. a obž. R.P., zmocněncem jednajícím za společnosti AEVIN GROUP, s.r.o. a PEKSTAV CZECH, s.r.o., s cílem vyvést dále finanční prostředky pocházející z trestné činnosti, navodit zdání legálnosti prováděných převodů peněz a simulovat provedení subdodávek pro objednatele, společnost Boreno Consulting, a.s. na zakázce předsednictví ČR v Radě EU přijal na účet společnosti KOM - FOREST CZ, s.r.o. č. 224237349/0300, vedený u ČSOB, a.s., pobočky Šumperk od společnosti Boreno Consulting, a.s., za niž jednal obž. M.P., finanční prostředky ve výši 80.986.799,- Kč, které **obž. I.K.**

- v částce ve výši 54.277.755,- Kč dále převedl na účet společnosti AEVIN GROUP, s.r.o. č. 1821049359/0800, vedený u České spořitelny, a.s., oblastní pobočky Olomouc,

- v částce ve výši 13.967.908,- Kč převedl na účet společnosti PEKSTAV CZECH, s.r.o. č. 222013296/0300, vedený u ČSOB, a.s., pobočky Šumperk,

- v částce ve výši 12,7 mil. Kč postupně vybral v hotovosti z účtu společnost KOM - FOREST CZ, s.r.o.,

obž. R.P. jako zmocněnec jednající za společnosti AEVIN GROUP, s.r.o., IČ: 28316827, a PEKSTAV CZECH, s.r.o., IČ: 27851907, za období od prosince 2008 do října 2009 po vzájemné dohodě s obž. I.K., jednatelem společnosti KOM - FOREST CZ, s.r.o., s cílem vyvést dále finanční prostředky pocházející z trestné činnosti, navodit zdání legálnosti prováděných převodů peněz a simulovat provedení subdodávek pro objednatele, společnost KOM - FOREST CZ, s.r.o. na zakázce předsednictví ČR v Radě EU, přijal

- na účet společnosti AEVIN GROUP, s.r.o. č. 1821049359/0800, vedený u České spořitelny, a.s., pobočky Olomouc, od společnosti KOM - FOREST CZ, s.r.o., za niž jednal obž. I.K., finanční prostředky ve výši 54.277.755,- Kč, které následně v období od března 2009 do října 2009 v celé této částce postupně vybral v hotovosti,

- na účet společnosti PEKSTAV CZECH, s.r.o. č. 222013296/0300, vedený u ČSOB, a.s., pobočky Šumperk, od společnosti KOM - FOREST CZ, s.r.o., za niž jednal obž. I.K., finanční prostředky ve výši 13.967.908,- Kč, které následně v období od prosince 2008 do února 2009 v celé této částce postupně vybral v hotovosti,

přičemž současně účetně předstíral, že za společnost AEVIN GROUP, s.r.o. poskytl v hotovosti finanční plnění subdodavatelům, společnosti IVM-Strojírna, s.r.o., IČ: 26182408, v celkové výši 29,1 mil. Kč, a společnosti KAMI - SPORT, s.r.o., IČ: 26817667, v celkové výši 20,26 mil. Kč, ačkoli uvedené společnosti ve skutečnosti žádné subdodávky pro společnost AEVIN GROUP, s.r.o. neprováděly,

obž. Pavel Girstl jako jednatel společností HITRON, s.r.o., IČ: 25237250, MERIDIENS PLUS, s.r.o., IČ: 25819370, a H T M L, s.r.o., IČ: 62618512, po vzájemné předchozí dohodě s obž. V.M.s cílem vyvést dále finanční prostředky pocházející z trestné činnosti, navodit zdání legálnosti prováděných převodů peněz a simulovat provedení subdodávek pro objednatele, společnost NWDC Company, s.r.o. na zakázce předsednictví ČR v Radě EU

- za období od listopadu 2008 do ledna 2009 vystavil za společnost HITRON, s.r.o. celkem 7 faktur na celkovou částku ve výši 18.707.990,- Kč, s vědomím, že takto účtované subdodávky ve skutečnosti vůbec provedeny nebyly, když na základě těchto přijatých faktur zaslal obž. V.M. jménem společnosti NWDC Company, s.r.o. jako objednatele na účet společnosti HITRON, s.r.o. č. 433755300267/0100, vedený u Komerční banky, a. s., pobočky Plzeň, finanční prostředky v uvedené výši, které **obž. Pavel Girstl** dále z uvedeného účtu postupně vybral v hotovosti v celé této částce,
- dne 18.12.2009 vystavil za společnost MERIDIENS PLUS, s.r.o. fakturu na částku ve výši 3.199.910,- Kč, s vědomím, že takto účtovaná subdodávka ve skutečnosti vůbec provedena nebyla, když na základě takto přijaté faktury zaslal obž. V.M. jménem společnosti NWDC Company, s.r.o., jako objednatele na účet společnosti MERIDIENS PLUS, s.r.o. č. 434060510297/0100, vedený u Komerční banky, a.s., pobočky Plzeň, finanční prostředky v uvedené částce, které **obž. Pavel Girstl** dále z uvedeného účtu postupně vybral v hotovosti v celé této částce,
- za období od října 2008 do prosince 2008 vystavil za společnost H T M L, s.r.o. celkem 4 faktury na celkovou částku ve výši 5.438.550,- Kč, s vědomím, že takto účtované subdodávky ve skutečnosti vůbec provedeny nebyly, když na základě těchto přijatých faktur zaslal obž. V.M. jménem společnosti NWDC Company, s.r.o., jako objednatele na účet společnosti H T M L, s.r.o., č. 4844030267/0100, vedený u Komerční banky, a.s., pobočky Plzeň, finanční prostředky v uvedené výši, které **obž. Pavel Girstl** dále z uvedeného účtu postupně vybral v hotovosti v celé této částce,
- dne 12.11.2008 vystavil za společnost H T M L, s.r.o. fakturu na částku ve výši 1.455.370,- Kč, s vědomím, že takto účtovaná subdodávka ve skutečnosti vůbec nebyla provedena, přičemž v případě této jedné faktury tuto vystavil namísto společnosti NWDC Company, s.r.o., na objednatele společnost S. T. S., s.r.o., která v tomto daném případě ve fakturačním procesu působila pouze jako mezičlánek a zprostředkovatel mezi společnostmi NWDC Company, s.r.o. a H T M L, s.r.o., když jednatel Martin Kilián za společnost S. T. S., s.r.o. přefakturoval činnosti účtované společností H T M L, s.r.o. na společnost NWDC Company, s.r.o. s navýšením o 2% provizi pro společnost S. T. S., s.r.o. prostřednictvím faktury vystavené dne 11.11.2008 na částku ve výši 1.485.120,- Kč, přičemž v souvislosti s úhradou ve výši 1.485.120,- Kč, kterou společnost NWDC Company, s.r.o. provedla bezhotovostně na účet společnosti S. T. S., s.r.o. ke dni 12.2.2009, vložil Martin Kilián dne 13.1.2009 na účet společnosti H T M L, s.r.o., č. 4844030267/0100, vedený u Komerční banky, a.s., pobočky Plzeň, ve třech hotovostních platbách finanční prostředky ve výši celkem 1.455.370,- Kč, které **obž. Pavel Girstl** dále z uvedeného účtu postupně vybral v hotovosti v celé této částce“.

Obžalovaný R.M. se zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) tr. zákoníku měl dopustit tím, že: „poté, co byly v průběhu období od října 2008 do prosince 2009 postupně vylákány podvodnou trestnou činností **odděleně stíhaných J.V.**, nar., a **V.M.**, nar., od Úřadu vlády ČR ve prospěch společnosti ProMoPro, s.r.o., finanční prostředky v celkové výši nejméně 327.546.808,- Kč jako peněžní plnění za činnosti, jejichž zabezpečení provedení bylo vykazováno na jejího subdodavatele, společnost NWDC Company, s.r.o., ačkoli takovéto činnosti nebyly ve skutečnosti vůbec provedeny, nebo se jednalo o činnosti, které se zakázky předsednictví ČR v Radě EU vůbec netýkaly, a to tím způsobem, že **J.V.** jako jednatel společnosti ProMoPro, s.r.o., se sídlem Rubeška 215, Praha 9 - Vysočany, která byla na základě rámcové smlouvy č. 08/230 ze dne 1.9.2008, uzavřené s objednatelem, Úřadem vlády ČR dodavatelem audiovizuálního vybavení, provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, a **V.M.** jako jednatel společnosti NWDC Company, s.r.o., se sídlem Praha 4, Mezi Lysinami 6, která byla na základě rámcové smlouvy ze dne 3.9.2008 uzavřené se společností ProMoPro, s.r.o., hlavním subdodavatelem pro tuto společnost, poskytující pomocné a související služby potřebné pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, v období od října 2008 do prosince 2009 v sídle uvedených společností v Praze, popřípadě i na dalších neustanovených místech v České republice v rámci účtování činností objednateli, Úřadu vlády ČR na základě rámcové smlouvy č. 08/230 uzavřené dne 1.9.2008 s dodavatelem, společností ProMoPro, s.r.o., vedeni společným záměrem vylákat od Úřadu vlády ČR neoprávněné vyplacení peněžního plnění i za takové činnosti, které pro tohoto objednatele v rámci předmětné veřejné zakázky předsednictví ČR v Radě EU ve skutečnosti vůbec neprovedli, ani nezabezpečili, nebo které s předmětnou veřejnou zakázkou předsednictví ČR v Radě EU ve skutečnosti vůbec nesouvisely, **J.V.** jménem společnosti ProMoPro, s.r.o. objednateli, Úřadu vlády ČR předkládal k vyúčtování i takové faktury za tzv. zajišťovací služby potřebné pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, jejichž údajné provedení mělo být zabezpečeno subdodavatelem, společností NWDC Company, s.r.o., ačkoli takto vykazované činnosti ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny nebo vůbec nesouvisely s předmětnou zakázkou předsednictví ČR v Radě EU, přičemž takto si **J.V.** od **V.M.** v rámci subdodávky na pomocné práce od společnosti NWDC Company, s.r.o., zcela účelově nechal předkládat nabídky a následně faktury, v nichž bylo vykazováno provedení činností ze strany dalších údajných subdodavatelů společnosti NWDC Company, s.r.o., kteří však ve skutečnosti žádné takovéto činnosti v rámci zakázky předsednictví ČR v Radě EU nevykonali, nebo činnosti jimi vykonané vůbec nesouvisely se zakázkou předsednictví ČR v Radě EU, přičemž **V.M.** poté dodatečně účetně předstíral, že společnost NWDC Company, s.r.o., prostřednictvím svých dalších subdodavatelů zabezpečila provedení činností, které ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny, a to mimo jiné i:

- subdodavatelem, společností StavBand, s.r.o., zastoupenou **obž. R.M.**, činnosti za celkovou fakturovanou částku 55.035.390,- Kč,
- subdodavatelem, společností OXAD, s.r.o., zastoupenou **obž. R.M.**, činnosti za celkovou fakturovanou částku 9.511.662,- Kč,
- subdodavatelem, společností COMMERCIA, s.r.o., zastoupenou **obž. R.M.**, činnosti za celkovou fakturovanou částku 2.194.283,- Kč,
- subdodavatelem, **obž. R.M.**, OSVČ, činnosti za celkovou fakturovanou částku 2.160.775,- Kč,

obž. R.M. společně s odděleně stíhanými **J. V.**, **V. M.** a **Ing. V. Č.**, nar. .., v Praze i na jiných dalších místech České republiky, po předchozí vzájemné dohodě, s takto vylákanými

finančními prostředky s vědomím absence skutečně odvedeného protiplnění činili níže popsané dispozice spočívající zejména v převádění těchto finančních prostředků na další subjekty, vybírání těchto prostředků v hotovosti a vytváření faktur s fiktivním plněním či jiných simulovaných dokladů, zejména předávacích protokolů, které měly navodit zdání, že se jedná o běžné převody finančních prostředků v rámci subdodavatelských vztahů za řádně poskytnuté dodávky, ačkoli ve skutečnosti se jednalo o převody finančních prostředků nabytých podvodnou trestnou činností, přičemž na tomto jednání se jmenovaní konkrétně podíleli následujícím způsobem:

odděleně stíhaný **J.V.** jako jednatel společnosti ProMoPro, s.r.o. poté, co byly na účet této společnosti č. 94708041/0100 vedený u Komerční banky, a.s, jehož byl disponentem, od objednatele Úřadu vlády ČR v období od 28.11.2008 do 17.12.2009 jako úhrada za provedení předmětné zakázky postupně poukázány peněžní prostředky ve výši celkem 550.896.058,20 Kč, když fakturována byla celková částka 586.497.867,40 Kč, bezhotovostně převedl finanční prostředky na účet č. 2247959001/5500 společnosti NWDC Company, s.r.o., vedený u Raiffeisenbank, a.s., jejímž jednatelem a disponentem účtu byl V.M., když společnost NWDC Company, s.r.o. fakturovala v souvislosti s předmětnou zakázkou společnosti ProMoPro celkovou částku 425.421.106,- Kč, jejíž součástí byla i částka 327.546.807,80 Kč vykazovaná za činnosti, které ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny, nebo s předmětnou zakázkou nijak nesouvisely, a účetně J.V. tyto převody vykazoval jako peněžní plnění poskytnuté subdodavateli, společnosti NWDC Company, s.r.o., za jím řádně provedené subdodávky,

odděleně stíhaný **V.M.** jako jednatel společnosti NWDC Company, s.r.o. takto obdržené finanční prostředky formou bezhotovostních plateb dále převáděl mimo jiné takto:

- společnosti StavBand, s.r.o., IČ: 27410765, zastoupené **obž. R.M.**, v období od 21.1.2009 do 28.12.2009 na její účet č. 200496151/0300, vedený u ČSOB, a.s., pobočky Kladno, postupně zaslal částku v celkové výši 55.035.390,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 60 faktur vystavených touto společností,
- společnosti OXAD, s.r.o., IČ: 26465299, zastoupené **obž. R.M.**, v období od 8.2.2010 do 16.2.2010 na její účet č. 3593677001/5500, vedený u RaiffeisenBank, a.s., pobočky Kladno, postupně zaslal částku v celkové výši 9.511.662,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 17 faktur vystavených touto společností,
- společnosti COMMERCIA, s.r.o., IČ: 25745379, zastoupené **obž. R.M.**, dne 8.2.2010 na její účet č. 201009941/0300, vedený u ČSOB, a. s., pobočky Kladno, postupně zaslal částku v celkové výši 2.194.283,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 2 faktur vystavených touto společností,
- osobě samostatně výdělečně činné, **obž. R. M.**, IČ: 63570424, v období od 9.2.2010 do 10.3.2010 na jeho účet č. 5636136504/0600, vedený u GE Money Bank, a.s., pobočky Praha 6, postupně zaslal částku v celkové výši 2.160.775,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 4 faktur vystavených touto OSVČ,

odděleně stíhaný **V.Č.** jako zaměstnanec společnosti NWDC Company, s.r.o. po vzájemné předchozí dohodě s V.M.za účelem, aby bylo posíleno zdání o skutečném provedení subdodávek údajnými subdodavateli, v období od ledna 2009 do dubna 2009 připojoval své podpisy k předávacím protokolům, které měly vykonání a převzetí subdodávek od údajných subdodavatelů potvrzovat, ačkoli ve skutečnosti žádné takovéto subdodávky nepřevzal, neboť takovéto subdodávky ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny, takto konkrétně podepsal předávací protokoly mimo jiné i k údajným plněním fakturovaným spol. StavBand, s.r.o. fakturami č. 2908001 ze dne 2.1.2009, 2908005 ze dne 6.1.2009, 2908006 ze dne 8.1.2009, 2908007 ze dne 12.1.2009, 2908008 ze dne 14.1.2009, 2908010 ze dne 19.1.2009, 2908014 ze dne 23.1.2009, 2908019 ze dne 26.1.2009, 2908022 ze dne 29.1.2009, 2908032 ze dne 18.3.2009, 2908031 ze dne 18.3.2009, 2908030 ze dne

16.3.2009, 2908029 ze dne 16.3.2009, 2908025 ze dne 9.3.2009, 2908024 ze dne 5.3.2009, 2908037 ze dne 31.3.2009, 2908038 ze dne 31.3.2009, 2908040 ze dne 31.3.2009, 2908042 ze dne 31.3.2009, 2908041 ze dne 31.3.2009 a 2908043 ze dne 31.3.2009, na celkovou částku **17.850.595,- Kč**,

obž. R.M. jako osoba ovládající a fakticky jednající za společnosti StavBand, s. r. o., IČ: 27410765, OXAD, s. r. o., IČ: 26465299, v níž vykonával zároveň funkci jednatele, a COMMERCIA, s. r. o., IČ: 25745379, v níž figuroval v postavení společníka, a jako OSVČ podnikající pod firmou R.M., IČ: 63570424, po vzájemné předchozí dohodě s V.M. za období od října 2008 do prosince 2009 s cílem vyvést dále finanční prostředky pocházející z trestné činnosti, navodit zdání legálnosti prováděných převodů peněz a simulovat provedení subdodávek pro objednatele, společnosti NWDC Company, s. r. o., na zakázce předsednictví ČR v Radě EU, vystavil za uvedené subjekty

- společnost StavBand, s. r. o., IČ: 27410765, za období od 1. 11. 2008 do 30. 10. 2009 celkem 60 faktur na celkovou částku ve výši 55.035.390,- Kč,

- společnost OXAD, s. r. o., IČ: 26465299, za období od 2. 10. 2009 do 30. 11. 2009 celkem 13 faktur na celkovou částku ve výši 9.511.662,- Kč,

- společnost COMMERCIA, s. r. o., IČ: 25745379 ke dni 1. 10. 2009 celkem 2 faktury na celkovou částku ve výši 2.194.283,- Kč,

- fyzickou osobu R.M., OSVČ, za období od 7. 10. 2009 do 28. 10. 2009 celkem 4 faktury na celkovou částku ve výši 2.160.775,- Kč,

příčemž takto vystavené faktury spolu s předávacími protokoly podepisoval jako vystavitel a tyto účetní doklady pak za společnost NWDC Company, s. r. o., jako objednatele a přebírajícího podepisovali odděleně stíhaní **V.Č.** a **V.M.**, a **obž. R.M.** takto činil s vědomím, že takto účtované subdodávky ve skutečnosti vůbec provedeny nebyly, když na základě těchto přijatých faktur zaslal V.M. jménem společnosti NWDC Company, s. r. o., na účty těchto uvedených subjektů postupně finanční prostředky ve výši celkem 68.902.110,- Kč, které **obž. R.M.** dále bezhotovostně převáděl v rámci uvedených i dalších jím ovládaných subjektů, přičemž následně pak tyto finanční prostředky v celé této částce postupně vybral v hotovosti, a to v období od ledna 2009 do května 2010 z účtu společnosti COMMERCIA, s. r. o., č. 201009941/0300, vedeného u ČSOB, a. s., pobočky Kladno, a účtu společnosti StavBand, s. r. o., č. 200496151/0300, vedeného u ČSOB, a. s., pobočky Kladno".

Obžalovaný L.V. se zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku měl dopustit tím, že: „**J.V.** jako jednatel společnosti ProMoPro, s.r.o., se sídlem Rubeška 215, Praha 9 - Vysočany, která byla na základě rámcové smlouvy č. 08/230 ze dne 1.9.2008, uzavřené s objednatelem, Úřadem vlády ČR dodavatelem audiovizuálního vybavení, provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, a odděleně stíhaný **V.M.** jako jednatel společnosti NWDC Company, s.r.o., se sídlem Praha 4, Mezi Lysinami 6, která byla na základě rámcové smlouvy ze dne 3.9.2008 uzavřené se společností ProMoPro, s.r.o., hlavním subdodavatelem pro tuto společnost, poskytující pomocné a související služby potřebné pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, v období od října 2008 do prosince 2009 v sídle uvedených společností v Praze, popřípadě i na dalších neustanovených místech v České republice v rámci účtování činností objednateli, Úřadu vlády ČR na základě rámcové smlouvy č. 08/230 uzavřené dne 1.9.2008 s dodavatelem, společností ProMoPro, s.r.o., vedení společným záměrem vylákat od Úřadu vlády ČR neoprávněné vyplacení peněžního plnění i za takové činnosti, které pro tohoto objednatele v rámci předmětné veřejné zakázky předsednictví ČR v Radě EU ve skutečnosti

vůbec neprovedli, ani nezabezpečili, nebo které s předmětnou veřejnou zakázkou předsednictví ČR v Radě EU ve skutečnosti vůbec nesouvisely, **J.V.** jménem společnosti ProMoPro, s.r.o. objednateli, Úřadu vlády ČR předkládal k vyúčtování i takové faktury za tzv. zajišťovací služby potřebné pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, jejichž údajné provedení mělo být zabezpečeno subdodavatelem, společností NWDC Company, s.r.o., ačkoli takto vykazované činnosti ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny nebo vůbec nesouvisely s předmětnou zakázkou předsednictví ČR v Radě EU, přičemž takto si **J.V.** od **V.M.** v rámci subdodávky na pomocné práce od společnosti NWDC Company, s.r.o., zcela účelově nechal předkládat nabídky a následně faktury, v nichž bylo vykazováno provedení činností ze strany dalších údajných subdodavatelů společnosti NWDC Company, s.r.o., kteří však ve skutečnosti žádné takovéto činnosti v rámci zakázky předsednictví ČR v Radě EU nevykonali, nebo činnosti jimi vykonané vůbec nesouvisely se zakázkou předsednictví ČR v Radě EU, přičemž **V.M.** jednak poté dodatečně účetně předstíral, že společnost NWDC Company, s.r.o., prostřednictvím svých dalších subdodavatelů zabezpečila provedení činností, které ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny, jednak zcela záměrně zařadil pod zajišťovací služby potřebné pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009 i takové faktury od dalších dodavatelů, vystavené společností NWDC Company, s. r. o. jako objednateli, které se zakázkou předsednictví ČR v Radě EU vůbec nesouvisely, neboť takovéto činnosti Úřadem vlády ČR nebyly vůbec objednány, ani požadovány, kdy takovéto faktury pod jinými souhrnnými položkami přefakturoval společnosti ProMoPro, s. r. o., když se jednalo mimo jiné i o následující faktury:

- faktura č. 101180418 ze dne 15.11.2008 na částku 690.200,- Kč, faktura č. 101180424 ze dne 26.11.2008 na částku 3.867.500,- Kč a faktura č. 101180503 ze dne 31.12.2008 na částku 3.689.000,- Kč, vystavené dodavatelem, společností EMPIRE, s. r. o., IČ: 61852872, kdy předmětem plnění bylo vyhotovení projektu pod pracovním názvem ATHENA YON,

přičemž **V.M.** takto jednal zcela účelově po vzájemné dohodě s **J.V.** a **obž. L.V.**, který ve skutečnosti jako místopředseda představenstva AZ IRSTAV, a.s. za tuto společnost sám projekt pod pracovním názvem ATHENA YON společností EMPIRE, s. r. o. v sídle této společnosti v Praze zadal provést a vedl o tomto projektu veškerá další jednání, přičemž po vzájemné domluvě mezi **obž. L.V.** a **V.M.** byla jako objednatel namísto společnosti AZ IRSTAV, a. s. účetně uváděna a vykazována společnost NWDC Company, s. r. o. za účelem tímto způsobem předstírat, že projekt ATHENA YON souvisí s prováděním zajišťovacích služeb na akcích pro zajištění předsednictví EU, aby tak úhrada za provedení tohoto projektu v celkové výši 8.246.700,- Kč prostřednictvím shora uvedených účetních dokladů mohla být vylákána a neoprávněně financována z prostředků Úřadu vlády ČR, čímž **obž. L.V.** společně s odděleně stíhanými **J.V.** a **V.M.** způsobil České republice, zastoupené organizační složkou Úřadem vlády ČR, celkovou škodu ve výši nejméně 8.246.700,- Kč".

Zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) tr. zákoníku se měl dopustit tím, že: „poté, co byly v průběhu období od října 2008 do prosince 2009 postupně vylákány podvodnou trestnou činností **odděleně stíhaných J.V.**, nar., a **V.M.**, nar., od Úřadu vlády ČR ve prospěch společnosti ProMoPro, s.r.o., finanční prostředky v celkové výši nejméně 327.546.808,- Kč jako peněžní plnění za činnosti, jejichž zabezpečení provedení bylo vykazováno na jejího subdodavatele, společnost NWDC Company, s.r.o., ačkoli takovéto činnosti nebyly ve skutečnosti vůbec provedeny, nebo se jednalo o činnosti, které se zakázky předsednictví ČR v Radě EU vůbec netýkaly, a to tím způsobem, že **J.V.** jako jednatel společnosti ProMoPro, s.r.o., se sídlem Rubeška 215, Praha 9 - Vysočany, která byla na základě rámcové smlouvy č. 08/230 ze dne 1.9.2008, uzavřené s objednatelem, Úřadem vlády ČR dodavatelem audiovizuálního vybavení, provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví

ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, a **V.M.** jako jednatel společnosti NWDC Company, s.r.o., se sídlem Praha 4, Mezi Lysinami 6, která byla na základě rámcové smlouvy ze dne 3.9.2008 uzavřené se společností ProMoPro, s.r.o., hlavním subdodavatelem pro tuto společnost, poskytující pomocné a související služby potřebné pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, v období od října 2008 do prosince 2009 v sídle uvedených společností v Praze, popřípadě i na dalších neustanovených místech v České republice v rámci účtování činností objednateli, Úřadu vlády ČR na základě rámcové smlouvy č. 08/230 uzavřené dne 1.9.2008 s dodavatelem, společností ProMoPro, s.r.o., vedení společným záměrem vylákat od Úřadu vlády ČR neoprávněné vyplacení peněžního plnění i za takové činnosti, které pro tohoto objednatele v rámci předmětné veřejné zakázky předsednictví ČR v Radě EU ve skutečnosti vůbec neprovedli, ani nezabezpečili, nebo které s předmětnou veřejnou zakázkou předsednictví ČR v Radě EU ve skutečnosti vůbec nesouvisely, **J.V.** jménem společnosti ProMoPro, s.r.o. objednateli, Úřadu vlády ČR předkládal k vyúčtování i takové faktury za tzv. zajišťovací služby potřebné pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU v I. pol. roku 2009, jejichž údajné provedení mělo být zabezpečeno subdodavatelem, společností NWDC Company, s.r.o., ačkoli takto vykazované činnosti ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny nebo vůbec nesouvisely s předmětnou zakázkou předsednictví ČR v Radě EU, přičemž takto si **J.V.** od **V.M.** v rámci subdodávky na pomocné práce od společnosti NWDC Company, s.r.o., zcela účelově nechal předkládat nabídky a následně faktury, v nichž bylo vykazováno provedení činností ze strany dalších údajných subdodavatelů společnosti NWDC Company, s.r.o., kteří však ve skutečnosti žádné takovéto činnosti v rámci zakázky předsednictví ČR v Radě EU nevykonali, nebo činnosti jimi vykonané vůbec nesouvisely se zakázkou předsednictví ČR v Radě EU, přičemž **V.M.** poté dodatečně účetně předstíral, že společnost NWDC Company, s.r.o., prostřednictvím svých dalších subdodavatelů zabezpečila provedení činností, které ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny, a to mimo jiné i:

- subdodavatelem, společností Deeside Service Solutions Ltd., zastoupenou na základě generální plné moci ze dne 17.6.2008 obžalovaným **L.V.**, činnosti za celkovou fakturovanou částku 134.732.552,- Kč,

obž. L.V. společně s odděleně stíhanými **J.V.** a **V.M.** v Praze, na jiných dalších místech České republiky a ve Vídni v Rakouské republice, po předchozí vzájemné dohodě, s takto vylákanými finančními prostředky s vědomím absence skutečně odvedeného protiplnění činili níže popsané dispozice spočívající zejména v převádění těchto finančních prostředků na další subjekty a vytváření faktur s fiktivním plněním či jiných simulovaných dokladů, které měly navodit zdání, že se jedná o běžné převody finančních prostředků v rámci subdodavatelských vztahů za řádně poskytnuté dodávky, ačkoli ve skutečnosti se jednalo o převody finančních prostředků nabytých podvodnou trestnou činností, přičemž na tomto jednání se jmenovaní konkrétně podíleli následujícím způsobem:

odděleně stíhaný **J.V.** jako jednatel společnosti ProMoPro, s.r.o. poté, co byly na účet této společnosti č. 94708041/0100 vedený u Komerční banky, a.s, jehož byl disponentem, od objednatele Úřadu vlády ČR v období od 28.11.2008 do 17.12.2009 jako úhrada za provedení předmětné zakázky postupně poukázány peněžní prostředky ve výši celkem 550.896.058,20 Kč, když fakturována byla celková částka 586.497.867,40 Kč, bezhotovostně převedl finanční prostředky na účet č. 2247959001/5500 společnosti NWDC Company, s.r.o., vedený u Raiffeisenbank, a.s., jejímž jednatelem a disponentem účtu byl **V.M.**, když společnost NWDC Company, s.r.o. fakturovala v souvislosti s předmětnou zakázkou společnosti ProMoPro celkovou částku 425.421.106,- Kč, jejíž součástí byla i částka 327.546.807,80 Kč vykazovaná za činnosti, které ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny, nebo s předmětnou zakázkou nijak nesouvisely, a účetně **J.V.** tyto převody vykazoval jako

peněžní plnění poskytnuté subdodavateli, společnosti NWDC Company, s.r.o., za jím řádně provedené subdodávky, odděleně stíhaný **V.M.** jako jednatel společnosti NWDC Company, s.r.o. takto obdržené finanční prostředky formou bezhotovostních plateb dále převáděl mimo jiné

- společnosti Deeside Service Solutions Ltd., za niž byl oprávněn jednat obžalovaný **L.V.**, v období od 20.3.2009 do 23.12.2009 na její účet č. AT501950002058400034, vedený u rakouské banky Vontobel Österreich AG, který v říjnu 2008 založil obž. L.V., který byl po celou dobu jeho jediným disponentem, postupně zaslal částku v celkové výši 134.732.552,- Kč vydávanou za úhradu ceny za plnění na základě 38 faktur vystavených touto společností,

obž. L.V. jako osoba oprávněná na základě generální plné moci ze dne 17.6.2008 jednat za zahraniční společnost Deeside Service Solutions Ltd., se sídlem 4th Floor, Lawford House, Albert Place, London N3 1RL, po vzájemné předchozí dohodě s odděleně stíhaným V.M. za období od října 2008 do prosince 2009 s cílem vyvést dále finanční prostředky pocházející z trestné činnosti, navodit zdání legálnosti prováděných převodů peněz a simulovat provedení subdodávek pro objednatele společnosti NWDC Company, s. r. o., založil pro tuto společnost v říjnu 2008 v Rakousku u bankovního ústavu Vontobel Österreich AG, Kärntner Strasse 51, Wien, účet č. AT501950002058400034, k němuž si současně jako jediná osoba zřídil dispoziční právo a na který si potom v období od února 2009 do prosince 2009 od společnosti NWDC Company, s. r. o., zastoupené jednatelem V. M., na základě vystavených faktur na činnosti, které ve skutečnosti vůbec nebyly provedeny, nechal zaslat finanční prostředky v celkové výši 134.732.552,- Kč, z nichž následně dne 8.1.2010 se záměrem simulovat běžné obchodní subdodavatelské vztahy přeposlal částku ve výši 50.000.000,- Kč další zahraniční společnosti HUNTON SYSTEMS Ltd., se sídlem Suite 13, First Floor, Oliaji Trade Centre, Francis Rachel Street, Victoria Mahe, Republika Seychely, za niž byl na základě generální plné moci ze dne 9.6.2008 rovněž oprávněn jednat, a to na účet č. AT261950002058390021, vedený u téhož bankovního ústavu Vontobel Österreich AG, Kärntner Strasse 51, Wien, který založil rovněž v říjnu 2008 a k němuž si současně rovněž jako jediná osoba zřídil dispoziční právo".

A nyní **k obsahu podaných odvolání**, nejdříve proti rozsudku Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013.

Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze /dále jen *státní zástupce*/ je ve vztahu k obžalovaným R.K.a D.M. názoru, že přes opatřené a provedené důkazy, které považuje za dostatečný podklad pro vyvození jejich trestní odpovědnosti, nalézací soud jednostranně převzal argumentaci obžalovaných, přičemž se dostatečně nevypořádal se stěžejními indiciemi, o něž se opírala obžaloba. Ve vztahu k výběru dodavatele audiovizuálních technologií a souvisejících služeb nalézací soud konstatoval, že nedošlo k jednoznačnému porušení ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, a poukázal na to, že obžalovaní ve vztahu k vybrané společnosti ProMoPro, spol. s r.o., /dále jen *Promopro*/ volili de facto jistotu. Podle přesvědčení státního zástupce však nebyly splněny podmínky stanovené v citovaném zákonném ustanovení k tomu, aby předmětná veřejná zakázka byla přidělena uchazeči společnosti ProMoPro v rámci jednacího řízení bez uveřejnění, neboť aplikace § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách je možná pouze v případě, že prokazatelně existuje pouze jediný dodavatel veřejné zakázky schopný předmět plnění splnit. K tomu podotýká, že předmětné zákonné ustanovení nebylo ustanovením novým, u něhož by existovaly problémy s interpretací zákonného pojmu „technické důvody“. Totožnou zákonnou formulaci obsahoval již předchozí zákon č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, v jeho ustanovení § 27 odst. 1

písm. b). Obžalovaní podle jeho názoru museli být přinejmenším srozuměni s tím, že nebylo objektivně prokázáno, že společnost Promopro je jediná, která je předmět plnění schopna provést. Neměli k dispozici žádný doklad, z něhož by taková skutečnost vyplývala, naopak neformálně jednali i s dalšími zájemci. Sám obžalovaný R.K.ve spisové vložce č. 3 z 15. července 2008 č. j. 09812/08-OLO uvedl, že počet subjektů schopných požadovaná zařízení pronajmout na sedm měsíců, instalovat, provozovat a deinstalovat je, garantovat jejich funkčnost a zajistit logistiku je velmi malý, nikoliv rovný jedné. Obžalovanými vyzdvihované přednosti společnosti Promopro, ani rozsáhlost a jedinečnost předsednictví České republiky v Radě EU dle státního zástupce nemohly vést k „vyautování“ ostatních zájemců, neboť není důvod, aby pro výběr dodavatele audiovizuální techniky pro tuto akci platila jiná pravidla než v případě výběru dodavatele akce méně významné. Zadavatel nesmí potencionálním uchazečům upřít možnost ucházet se o veřejnou zakázku jen proto, že je kupříkladu menší nebo méně zkušený. Proto ani skutečnost, že nalézacím soudem zmiňovaní další uchazeči, společnosti AV Media, a.s., a KONFES kongresová technika, s.r.o., by z podstatné až převážné části musely služby zajišťovat subdodavatelsky, osoby jednající jménem zadavatele neopravňovala, aby těmto uchazečům odepřeli možnost se o předmětnou veřejnou zakázku ucházet. Přednosti společnosti Promopro mohly a měly být zhodnoceny, posouzeny a zohledněny v rámci veřejné soutěže, která by byla přístupná i dalším uchazečům. Podle jeho názoru nebylo na místě ani to, aby nalézací soud přistoupil na obhajobu obžalovaných, že v případě zadání výběrového řízení by se zadavatel vystavoval riziku nedostatečného vymezení soutěžního předmětu plnění. Zadavatel si měl předem řádně zmapovat předmět plnění a na základě toho pak stanovit odpovídající hodnotící kritéria.

Na podporu svých tvrzení poukazuje na závěry dalších orgánů či subjektů zabývajících se danou otázkou, konkrétně na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže */dále i jen ÚOHS/* ze 4. června 2013 č. j. ÚOHS-S172/2011VZ-14841/2011/511MOn, na výsledek veřejnoprávní kontroly provedené Ministerstvem financí ČR a na právní rozbor společnosti MT Legal s.r.o., advokátní kancelář. Pokud obžalovaní vyslovili podiv nad časovou prodlevou rozhodnutí ÚOHS, když dokumenty k zadání veřejné zakázky mu od Úřadu vlády České republiky byly tomuto úřadu poskytnuty již v r. 2009, státní zástupce zdůrazňuje, že v roce 2009 proběhlo u ÚOHS šetření ohledně jiného subjektu. Řízení, v jehož rámci bylo vydáno příslušné rozhodnutí ÚOHS ze 4. června 2013, bylo zahájeno až na základě oznámení policejního orgánu z roku 2011. Obžalovaní ovšem měli sami řádně posoudit podmínky způsobu zadání veřejné zakázky (tedy předem řádně zmapovat předmět plnění a na základě toho pak stanovit odpovídající hodnotící kritéria), nikoli odvolávat se alibisticky na to, že ze strany ÚOHS jim nebylo nic vytknuto.

Státní zástupce proto považuje závěr nalézacího soudu o neexistenci úmyslného jednání směřujícího k obstarání výhod konkrétnímu soutěžiteli za nesprávný. V tomto smyslu odkazuje na zákonný pojem „výhodnější podmínky“ ve smyslu § 128 odst. 1 tr. zákoníku. Ty spatřuje v upřednostnění společnosti ProMoPro na úkor ostatních potencionálních dodavatelů tím, že jí byla přidělena veřejná zakázka v rámci jednacího řízení bez uveřejnění, aniž byly splněny zákonné podmínky pro výsostné přidělení tomuto dodavateli, což zcela bezdůvodně eliminovalo konkurenční prostředí. Postup obžalovaných dle něj vedl k porušení zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace ve smyslu § 6 zákona o veřejných zakázkách.

Státní zástupce považuje za nesprávný rovněž závěr soudu, že bylo vyvráceno, že jednání obžalovaných směřovalo i k příslušnému následku, tj. ke způsobení škody jinému nebo k obstarání prospěchu sobě nebo jinému. Obžalovaní museli být srozuměni s eventualitou způsobení škody České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky, když jejich jednáním byly eliminovány eventuální výhodnější podmínky plnění veřejné

zakázky (zejména ve smyslu peněžním) od potencionálních jiných zájemců. Pro naplnění základní skutkové podstaty přitom není nutné, aby materiální škoda skutečně vznikla, postačí srozumění obžalovaných, že v příčinné souvislosti s jejich jednáním škoda vzniknout může.

Pokud jde o proces sjednávání smluvního vztahu mezi Českou republikou zastoupenou Úřadem vlády České republiky a společností Promopro, státní zástupce nadále trvá na svém závěru, že obžalovaní sjednali zjevně nevýhodnou smluvní úpravu a v dostatečné míře nezabezpečili věcné podklady pro přípravu takové smlouvy. Samotné služby audiovizuální techniky byly dostatečně popsány v přílohách č. 1-3. Shodný ceník včetně hodinových mezd pracovníků však měl být vytvořen i u tzv. zajišťovacích služeb realizovaných prostřednictvím subdodavatelů, neboť při jejich zabezpečování se jednalo ve valné většině o používání předem známých materiálů, komponentů, přístrojů a zařízení. Z dokazování vyplynulo, že povaha těchto zajišťovacích služeb se na jednotlivých akcích neustále opakovala (silnoproudé a slaboproudé práce, drobné stavební úpravy, webstreaming) a proto závěr, že Úřad vlády České republiky neměl možnost si předem učinit dostatečnou představu o celkovém finančním a věcném plnění, nemůže obstát. Systém objednávek, nabídek a akceptací zvolený zadavatelem nebyl transparentní. Dodavatel ceny v podstatě jednostranně diktoval a fakturace za tzv. zajišťovací služby tak byly téměř desetinásobně předraženy oproti běžným tržním cenám. Nebylo předem sjednáno přesné cenové ujednání či alespoň cenový strop a jednotlivé činnosti nebyly podrobně rozpoložkovány či řádně specifikovány, ačkoliv v žádném případě nebylo namístě spoléhat se na druhou smluvní stranu, jejíž zájmy byly protichůdné se zájmy objednatele. Ač byla kolem Ing. Ondřeje Kovaříka, zástupce obžalovaného Ing. R.K., vytvořena pracovní skupina, při přebírání činností od dodavatele se soustředila pouze na to, zda jsou splněny požadavky v objednávce, nikoliv na jejich cenu. Obhajobu obžalovaných, že nedisponovali potřebným množstvím dostatečně odborně kvalifikovaných pracovníků, vyvrátili svědci Ing. Jan Novák a RNDr. Alexandr Vondra.

Státní zástupce netvrdí, že by uzavření rámcové smlouvy samo o sobě mělo být protizákonné či snad trestné. Jedná se ovšem o to, že povinností obžalovaných bylo, aby příslušný smluvní vztah sjednali tak, aby majetek státu byl dostatečně chráněn před zneužitím a využíván účelně a hospodárně (§ 47 odst. 1 a § 14 odst. 1, 3 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů), což však v předmětné věci nebylo splněno. Jak již bylo uvedeno, státní zástupce je přesvědčen, že Úřad vlády České republiky měl možnost si předem učinit dostatečnou představu o celkovém finančním a věcném plnění, neboť tzv. zajišťovací služby se na jednotlivých akcích neustále opakovaly, mohl si odvodit hodinovou mzdu pracovníků a na základě těchto znalostí sestavit ceník, který by byl oběma smluvními stranami odsouhlasen. Obžalovanými zvolený smluvní systém - tedy rámcová smlouva bez následných „realizačních“ smluv, které byly nahrazeny pouhými potvrzenými objednávkami, byl zjevně nevýhodný a peněžní prostředky státu chránil naprosto nedostatečně, resp. vůbec. Obžalovaní nevytvořili a nezabezpečili dostatečné kontrolní mechanismy ve vztahu k činnostem zajišťovaným společností Promopro, ač měli dostatek prostředků a možností i k zajištění řádné kontroly oprávněnosti fakturace, např. přijetím odborného konzultanta, důsledným vyžadováním podrobného rozpoložkování činností dodavatele a důslednou kontrolou průběhu skutečného plnění. Dle názoru státního zástupce nebyl po celou dobu trvání smluvního vztahu vytvořen účinný kontrolní mechanismus, který by zprůhlednil fakturované činnosti a zjednával by nápravu.

Aktivitu obžalovaných k odbornému posouzení oprávněnosti fakturace státní zástupce oproti nalézacímu soudu neshledává, neboť předmětnou činnost přenesli na podřízeného Ing. Ondřeje Kovaříka, který zadal vypracování odborných posouzení společnosti Ansuz, s.r.o., a Petru Bohunovskému. Výstupy jejich posouzení je nepřiléhavé vůbec nazvat

odborným posouzením, neboť se o odbornou činnost nejednalo. V případě společnosti Ansuz, s.r.o., spočívalo posouzení pouze v mechanickém porovnání částek obsažených na objednávce s částkami obsaženými ve faktuře. Ačkoli nelze po zadavateli požadovat, aby sám posuzoval odborné otázky, k nimž nemá potřebnou kvalifikaci, měl při zadání vypracování odborného posouzení postupovat podle obdobných pravidel jako jsou uvedena v ustanovení § 105 a násl. tr. řádu a zajímat se o metodu a způsob zpracování, neboť jde o obecné, nikoli odborné otázky. Obžalovaní v hlavním líčení vyjadřovali údiv nad metodami práce uvedených firem i nad jejich vztahem k subdodavateli druhé smluvní strany, který vlastně tvořil střet zájmů. Lze jen spekulovat o tom, zda se tak stalo pouze náhodou, či zda šlo o záměr či svévoli. Jisté je, že obžalovaní se nedostatečně zabývali subjekty, které pro odborné posouzení vybral Ing. Ondřej Kovařík, a nezachovali potřebnou míru opatrnosti. Takové jednání může svědčit o lhостejnosti odpovídající nepřímému úmyslu, přinejmenším rozhodně nelze uvažovat o zachování potřebné míry opatrnosti, kterou dovozuje nalézací soud. Další aktivitu obžalovaných nalézací soud dovozuje ze zadání externího auditu společnosti PriceWaterhouseCoopers, s.r.o. Výsledky auditu však ve vztahu k vině obžalovaných hodnotí jako bezpředmětné s poukazem, že byly k dispozici až po skončení předsednictví České republiky v Radě EU. Nabízí se však otázka, proč takový externí audit, zejména ve vztahu ke smluvní úpravě mezi objednavatelem a dodavatelem, obžalovaní nezadali vypracovat již v době, kdy se s dodavatelem o smlouvě jednalo. Dále odkazuje na své právní hodnocení na straně 173-185 obžaloby týkající se naplnění zákonných znaků žalovaných trestných činů.

Ve vztahu k obžalovanému V.Č. je státní zástupce názoru že podmíněně odložený trest odnětí svobody uložený na samé dolní hranici zákonné trestní sazby je nepřiměřeně mírný, neodpovídající zásadám a kritériím pro stanovení druhu a výměry trestu stanoveným v § 39 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný V.Č. podepsal více než třicet fiktivních faktur na plnění v celkové výši přesahující 84 mil. Kč, což téměř třináctinásobně překračuje hodnotu věci velkého rozsahu a prospěch velkého rozsahu podle § 216 odst. 4 písm. b), písm. c) tr. zákoníku. Obžalovaný se k trestné činnosti nedoznal, opakovaně využil práva nevypovídat a nelze podceňovat či bagatelizovat míru jeho podílu na společné trestné činnosti. Souhlasí, že s přihlédnutím k zachování proporcionality je třeba obžalovanému V.Č. uložit nižší trest než dalším spoluobžalovaným, za přiměřený, zákonným kritériím odpovídající trest však považuje nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře nejméně čtyři roky. Dále se domnívá, že obžalovanému V.Č. má být uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu působení v povoláních, zaměstnáních či činnostech v oblasti silnoproudých a slaboproudých zařízení a instalací a v oblasti informačních technologií. Obžalovaný za společnost N W D C Company spol. s r.o. */dále jen NWDC/*, která působí v dané oblasti, činil právní úkony, jež jsou předmětem trestné činnosti, tj. jako zaměstnanec podepisoval předmětné faktury, jejichž fiktivnosti si byl vědom, a to po předchozí dohodě se spoluobžalovaným V.M., jemuž byl obdobný trest zákazu činnosti rozsudkem soudu prvního stupně uložen.

V neposlední řadě se státní zástupce odvolal v neprospěch obžalovaných J.V., V.Č., M.P., I.K. a R.P. do výroku o náhradě škody. Zaujímá odlišný právní názor od Městského soudu v Praze ve vztahu k finančním prostředkům ve výši 134.762.552,- Kč zajištěným na účtech společností Deeside Service Solutions Ltd. (nyní INTEPROD Ltd.) a Hunton System Ltd. Ve vztahu k této částce nalézací soud nárok poškozenému nepřiznal s poukazem na svoje rozhodnutí učiněné v hlavním líčení dne 24. června 2015, jímž tyto prostředky vydal poškozenému. Tento postup je však podle mínění státního zástupce vázán na otázku právní moci předmětného usnesení. Podmínky pro případné snížení náhrady škody o částku vydanou poškozenému jsou totiž splněny až tehdy, kdy se příslušné rozhodnutí o vydání stane pravomocným (*viz rozhodnutí č. 50/86-I. Sb. rozh. tr.*), což v daném případě nebylo splněno. Protože obžalovaný J.V. se podílel na vzniku škody v rozsahu celé této částky, je namístě zvýšit jeho závazek k náhradě škody o celou částku 134.732.552,- Kč s jejím

odpovídajícím rozčleněním. Ve veřejném zasedání o odvolání intervenující státní zástupce konstatoval, že usnesením Vrchního soudu v Praze z 9. prosince 2016 sp. zn. 5 To 25/2016 byla shora uvedená vada zhojena, a v tomto rozsahu své odvolání omezil.

U obžalovaných V.Č., M.P., I.K. a R.P. státní zástupce považuje vyčíslení výše solidárního závazku za správné, pouze namítá, že tito obžalovaní měli být správně zavázáni k vydání bezdůvodného obohacení a nikoli k náhradě škody, neboť u sekundární trestné činnosti - zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti - nedochází ke způsobení škody, ale k bezdůvodnému obohacení na straně obžalovaných.

Závěrem státní zástupce navrhl, aby Vrchní soud v Praze v části týkající se obžalovaných J.N., Ing. R.K. a D.M. napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil Městskému soudu v Praze. Dále navrhl, aby Vrchní soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze ve výroku o trestu uloženém V.Č. a podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. řádu za použití § 216 odst. 4 tr. zákoníku sám uložil obžalovanému V.Č. nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání nejméně čtyř roků se zařazením do některého z mírnějších typů věznice a současně mu podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu působení v povoláních, zaměstnáních či činnostech v oblasti silnoproudých a slaboproudých zařízení a instalací a v oblasti informačních technologií na dobu kolem pěti roků. Naposledy navrhl, aby Vrchní soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. f) tr. řádu zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze v části výroku o náhradě škody týkající se dále jmenovaných a sám podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. řádu znovu rozhodl tak, že ve vztahu k obžalovaným V.Č., M.P., Ing. I. K. a R. P. správně vyčíslený nárok poškozeného přizná z titulu vydání bezdůvodného obohacení namísto titulu náhrady škody.

Obžalovaní J.V., V.Č., M.P. a I.K. napadli shora označený rozsudek v celém jich se týkajícím rozsahu, obžalovaný **R.P.** v jeho se týkajícím výroku o vině a výroku o trestu. **Ve svých odvoláních shodně namítají** nesprávnost řízení předcházejícího napadenému rozsudku, neboť dle nich neposkytlo objektivní obrázek o okolnostech, jichž se týká rozsudečný výrok. Podstatné vady předcházejícího řízení jsou dle nich zapříčiněny porušením ustanovení trestního řádu o objasnění věci a práva obžalovaných na obhajobu, což mělo vliv na správnost a zákonnost rozsudku. V odůvodnění napadeného rozsudku chybí výklad skutečností, které soud vzal za prokázané, a informace, o které důkazy soud svá skutková zjištění opřel; tedy jak soud jednotlivé důkazy hodnotil, jaká skutková zjištění z kterého důkazu učinil a jak se vypořádal s námitkami obhajoby. I přes rozsáhlé dokazování v hlavním líčení jsou názoru, že měly být provedeny důkazy další. Vyjadřují pochybnosti o skutkových zjištěních soudu prvního stupně a namítají jejich nejasnost a neúplnost. V tomto směru obžalovaný I.K. stejně jako obžalovaný R.P. vytýkají nalézacímu soudu, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností, a to zejména pokud jde o rozsah skutečně provedených prací. Obžalovaný R.P. je názoru, že nalézací soud pouze odmítl provedení navržených důkazů, aniž by se touto skutečností dále jakkoli zabýval, což obžalovaný shledává protiústavním. Obžalovaní V.Č., M.P., I.K. a R.P. se vyjadřují konkrétně k návrhu na vypracování revizního znaleckého posudku, kterému však nalézací soud nevyhověl s pro ně nepřijatelným stanoviskem, že „i kdyby byl revizní znalecký posudek, nemohl by zpochybnit závěry soudu po provedeném dokazování“. Podle jejich názoru se městský soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí.

Shodně namítají selektivní hodnocení provedených důkazů. Podle jejich názoru nalézací soud nepostupoval důsledně podle § 2 odst. 6 tr. řádu a nahradil hodnocení důkazů spekulacemi a představami. Z odůvodnění napadeného rozsudku dle nich není zřejmé, jakými úvahami se nalézací soud řídil při hodnocení důkazů, které byly popsány pouze

v obecné rovině, a na základě jakých důkazů soud učinil závěry o konkrétním jednání každého z obžalovaných, kteří byli napadeným rozsudkem uznáni vinnými. Obžalovaný I.K. tvrdí, že popis jednání ve výroku napadeného rozsudku nemá oporu v provedeném dokazování.

Obžalovaní jednoznačně nesouhlasí s obsahem znaleckého posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., a jeho hodnocením soudem, považují ho za zjevně vadný, vytýkají mu neodbornost a že je v příkrém rozporu s dalšími znaleckými posudky. Samotný zadaný znalecký úkol, tj. zjištění běžné ceny, považují za pochybný a nesouhlasí se způsobem, kterým znalecký ústav dospěl k tzv. předražení. Z podkladů, na které znalecký ústav odkazuje, lze totiž učinit více možných závěrů.

Městský soud v Praze se dle jejich společného mínění dostatečně nevypořádal s námitkami ve vztahu k tomuto znaleckému posudku. Obžalovaný M.P. namítá porušení práva na spravedlivý proces, neboť opakovaně upozorňoval na nesprávnosti v obžalobě a znaleckém posudku společnosti A-Consult plus, spol. s r.o., bez pro něj adekvátní reakce soudu. Namítá rovněž nedostatečnou odbornost znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., nerespektování ustanovení § 107 odst. 1 tr. řádu, které znalci zakazuje hodnocení důkazů a řešení právních otázek. Předmětný znalecký posudek by podle jeho názoru nemohl obstát v civilním řízení a tím spíše nemůže obstát v trestním řízení. Podle názoru obžalovaného R.P. nemá znalecký posudek znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., vypovídací hodnotu, není nezávislý a obsahuje závažné chyby v podobě právního hodnocení ze strany znalců, zavádějících tvrzení ohledně využívání stupně dodavatelů a ničím nepodložených závěrů znalců. Znalecký posudek nemá dostatek podkladů, ostatně to sám i uvádí, ale přesto pomocí jakési analýzy dovozuje předraženost o přesnou částku. Obžalovaný V.Č. namítá, že pokud znalci jako podklad znaleckého posudku použili úřední záznamy o podaných vysvětleních, jde o faktické použití jinak nepoužitelného důkazu v trestním řízení. Vznáší námitku zevšeobecnujícího postupu znalců paušálním rozdělením subdodavatelů na tzv. skutečné a pochybné a souvisejícím hodnocením indicií. Dále namítá, že závěry znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., nemohou sloužit jako podklad pro výši škody, jsou těžko přezkoumatelné. Rozporuje odborné zpracování a vyhodnocení podkladů a vyjadřuje se k použité metodě stanovení obvyklých cen.

Obžalovaný M.P. namítá odmítavý až bagatelizující postoj nalézacího soudu k posudku znaleckého ústavu NSG Morison znalecký ústav, s.r.o., neboť dle jeho názoru se zjištěními tohoto znaleckého posudku soud vůbec nezabýval a paušálně je odmítl. Odkazuje na závěry jeho zpracovatelů ve vztahu k posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., na jím u hlavního líčení předložené doklady, na charakter činnosti společnosti Boreno Consulting a.s., která měla odbornost pro provedení fakturovaných prací, na průměrnou 2 % výši ziskové marže (1,4 mil. Kč před zdaněním), která nevybočuje ze standardu, z čehož dovozuje prokázání jeho řádné podnikatelské činnosti. I obžalovaní V.Č. a I.K. se k posudkům znaleckých ústavů BENE FACTUM a.s. a NGS Morrison znalecký ústav, s.r.o., vyjadřují tak, že ačkoli jejich zpracovatelé zjistili vady posudku A-Consult plus, spol. s r.o., nalézací soud se s nimi dostatečně nevypořádal, bezdůvodně je relativizuje a odmítá.

Ve vztahu k hodnocení znaleckých posudků tedy soud prvního stupně dle společného mínění obžalovaných poskytuje znaleckému posudku A-Consult plus, spol. s r.o., v rámci svého hodnocení procesní výhodu, což znamená rozdílné hodnocení důkazů stejné důkazní hodnoty (formulace obžalovaného J.V.), zapřičiňuje absenci nestrannosti při hodnocení důkazů (formulace obžalovaného V.Č.), je v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů (formulace obžalovaného I.K.). Dle obžalovaného V.Č. jsou úvahy soudu prvního stupně předpojaté v intencích znaleckého posudku A-Consult plus, spol. s r.o., tj. nalézací soud

přejímá ucelený názor znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., který v konečném důsledku přdestřel nikoli odborný, ale právní názor na věc. Nekritické převzetí závěrů znaleckého posudku A-Consult plus, spol. s r.o., nalézacím soudem, ač byly podle jeho názoru při dokazování vyvráceny, namítá rovněž obžalovaný M.P..

Obžalovaný J.V. souhlasí se stanoviskem nalézacího soudu co do volby společnosti Promopro jako jediného možného dodavatele audiovizuální techniky na veřejnou zakázku spojenou s předsednictvím České republiky v Radě EU. Vysvětluje výměnu pozic společností DAMOVO a NWDC, která dle něj nastala z důvodu interních personálních změn. Tvrdí, že společnost DAMOVO změnila podnikatelskou politiku, od zakázky odstoupila a namísto sebe doporučila společnost NWDC. Kvůli časové tísni doporučení přijal, nadále však v období od 16. června 2000 do 18. listopadu 2008 komunikoval s Ing. Jiřím Turkem, jednatelem společnosti DAMOVO, a zejména s Ing. V.Č., prokuristou této společnosti, který spolupráci se společností NWDC zprostředkoval a přinesl sepsanou smlouvu. Společnost Promopro byla garantem správného technického zabezpečení akce, negarantovala však reálnost poměru dodané zakázky a fakturované ceny, jak dovozuje nalézací soud, aniž by bylo zřejmé, o jaký důkaz toto tvrzení opírá. Garance výhodnosti cen postrádá logiku podnikání, společnost Promopro ani on nebyli najati k vyjednání nejlepších cen pro vládu, ale k dodání smlouvených služeb. Jeho jedinou povinností ve finančních otázkách bylo spolupůsobit při výkonu finanční kontroly prováděné v souvislosti s úhradou zboží nebo služeb z veřejných výdajů. Pro porovnání připomíná náklady spojené se zajištěním summitu NATO v roce 2002, kdy hodnota dodávek společnosti DAMOVO více než trojnásobně převyšovala hodnotu dodávek společnosti Promopro, přičemž tento poměr považuje významný i z hlediska poměrů cen při zajišťování předsednictví a vede k jeho přesvědčení o správnosti fakturace ze strany společnosti NWDC. Tvrzení o údajném předražení o 78,22 % částky vyplacené společnosti NWDC na základě falešných faktur za nedodané služby považuje za nepravdivé, a to i s ohledem na zproštění vládních úředníků, kteří by takový rozdíl museli zaznamenat. Odvolatel není odborníkem na slabo či silnoproud, mohl pouze porovnat celkovou fakturaci s obvyklými cenami. V tomto směru bylo vše v pořádku, jak uvádí soud, ale nepochopitelně pouze ve vztahu ke zproštěným úředníkům. Přitom o ceně každé položky se jednalo zvlášť, cenu požadovanou obžalovaným V.M.neodsouhlasovala společnost Promopro, ale jedině Úřad vlády České republiky. Chybí důkaz, že veškeré znaleckým ústavem zpochybněné dílčí faktury byly zahrnuty do faktury celkové, kterou na jednotlivé zakázky vystavovala společnost NWDC. To platí i pro faktury vystavené společností ELVOZ s.r.o. za práce provedené v Kunratické tvrzi, které s předmětnou zakázkou nijak nesouvisely. V napadeném rozsudku chybí výčet zpochybněných proplacených faktur ve vztahu k Úřadu vlády České republiky. Faktura od NWDC Company, kterou obžalovaný obdržel u každé akce, neobsahovala soupis faktur od subdodavatelů NWDC a ani znalci neprokázali, z čeho se skládaly faktury předložené k proplacení Úřadu vlády České republiky. Pro společnost ProMoPro byl jediný partner společnost NWDC, faktury subdodavatelů odvolatel nikdy neviděl. Problém s řádností subdodavatelských faktur je přitom možné vysvětlit několika způsoby jako je například nepořádek v dodavatelsko-odběratelských vztazích a v jejich fakturaci, nepořádek v účetnictví společnosti NWDC či snaha o daňovou optimalizaci. Postup při zadání a realizaci dílčích zakázek byl přesně popsán v čl. VIII. rámcové smlouvy č. 08/230 a byl dodržován, což potvrzuje i obsah spisu. Toho, kdo práce prováděl, obžalovaný nelegitimoval a ani k tomu nebyl oprávněn.

Se spoluobžalovaným V.M.se poznali pár dní před zahájením spolupráce, což potvrzuje i obžalovaný V.M.. K uzavření údajné zločinné dohody mezi nimi neexistuje žádný motiv ze strany odvolatele, neboť dohoda by mu nepřinesla finanční prospěch ale pouze spoustu rizik a problémů, a její dovozování je pouhou spekulací soudu prvního stupně. Odkazuje na svůj věk a výdělků. Tvrzení soudu, že finance byly rozděleny mezi obžalované,

kteří podvedli Úřad vlády České republiky, je rovněž čistou spekulací. Odvolatel tvrdí, že žádné finance z trestné činnosti nepřevzal.

Z výše uvedených důvodů odvolatel požádal, aby napadený rozsudek byl ve vztahu k jeho osobě zrušen ve všech výrocích a on byl obdobně jako J.N., R.K.a D.M. zproštěn obžaloby. Alternativně podal návrh, aby po zrušení rozsudku byla věc vrácena Městskému soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný **V.Č.** namítá, že soud prvního stupně dostatečně nepřihlédl k jeho zcela okrajové roli a k absenci motivu, pohnutky, které jsou rovněž podstatné pro hodnocení důkazů. Odvolatel neměl jakékoli rozhodovací pravomoci ve společnosti NWDC, nedisponoval podpisovým právem ani přístupem do účetnictví, neměl dispoziční právo k účtům, neuskutečňoval žádné finanční převody ani jinak s financemi nenakládal a žádné finance nikdy neobdržel, pouze dostával pravidelnou mzdu. Je přesvědčen, že nic jiného nikdo v průběhu trestního řízení netvrdil a ani z provedeného dokazování nevyplývá. Nalézací soud dle něj opomíjí specifickou povahu, význam a jedinečnost zakázky v kombinaci s mimořádným rozsahem, časovým aspektem a mírou odpovědnosti. Zakázka byla realizována překotně a za těžkého kapacitního nedostatku dodavatelů. Pro společnost NWDC nemuselo být podstatné, že někteří ze subdodavatelů neměli příslušné živnostenské oprávnění, protože podstatná byla faktická dodávka plnění. Stejně tak není nic neobvyklého (a ani neetického), pokud se společnost NWDC s konečnými subdodavateli nespojila sama. Ze skutečnosti, že jména společností subdodavatelů anebo konkrétních osob nejsou některým svědkům známa, nevyplývá, že tito subdodavatelé nebo osoby práce nevykonávali. Řada svědků naopak v obecné rovině potvrdila, že služby byly částečně zajišťovány subdodavateli, či znala konkrétní název firmy. Pokud někteří svědci uvedli, že práce v účtovaném rozsahu nemohly být odvedeny, popř. byly nepřiměřené či nadhodnocené, jedná se o jejich subjektivní dojmy bez reálných kompetencí a znalosti celé věci. Podrobná kontrola plnění subdodavatelů ani nebyla možná a odvolatel byl odkázán nanejvýše na tvrzení pracovníků, že práce proběhla, neboť nebylo v silách jednotlivce vše přepočítávat a detailně přebírat. Systém účetní evidence a podpisů účetních listin a souvisejících dokumentů nebyl ve společnosti NWDC přehledný a nebyl pevně nastaven z hlediska obvyklého postupu a rozdělení kompetencí, za což ovšem odvolatel nenese odpovědnost. Ve své pozici obchodního zástupce společnosti NWDC řešil obchodní zakázky především ve fázi jejich vzniku a přípravy. Zabýval se obchodní stránkou projektů, tj. obchodním zajištěním zakázky, nikoli technickou, tj. odbornou stránkou, jak potvrdili i svědci Ing. Jiří Turek a Ing. Michal Svoboda. Jeho úloha byla fakticky totožná s prací Ing. Jiřího Turka ze společnosti DAMOVO, a to s jediným rozdílem, že ten není formálně podepsán pod žádným relevantním předávacím protokolem. Podepisování faktur a předávacích protokolů se týkalo již fází realizace, která nebyla náplní jeho práce, bylo jen administrativní povahy a fakticky šlo spíše o formální kontrolu souladu objednávky s předem dohodnutou cenou. Stovky subdodavatelských faktur byly uplatňovány až do konce roku 2009, jemu je kladeno za vinu připojení podpisů k předávacím protokolům ve velmi omezeném segmentu části subdodávek a pouze po omezenou dobu čtyř měsíců (třetina celkového období). Předmětné faktury podepisoval namátkově, tak jak byl o to požádán, nebo pokud na pracovišti nebyl jiný zaměstnanec společnosti NWDC. V případě přípomocných prací je zjevné, že přebírající osoba v reálném čase ani nemohla skutečný rozsah prací kontrolovat (např. stovky metrů kabeláže). Důvodně se domníval, že fakturované činnosti provedeny byly a neměl žádné indicie vedoucí k opačnému závěru. Z textu předávacích protokolů vyvozuje, že se v některých případech jednalo toliko o souhlas s tím, aby dílo bylo převzato, nikoli o potvrzení o jeho převzetí.

I pokud by bylo prokázáno, že si odvolatel při procesu předávání plnění a fakturace počínal s určitou mírou neopatrnosti, pak ani to nezpůsobuje jeho trestněprávní

odpovědnost. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že odvolatel věděl o fiktivnosti dodávek a neoprávněnosti fakturace a jednal úmyslně, koordinovaně a po předchozí dohodě s ostatními spoluobžalovanými, přičemž jediné, o co soud svůj názor opírá, je způsob provedení údajných trestných činů a jejich návaznost a společné vazby spoluobžalovaných. Takový postup však podle odvolatele v jeho případě nemůže obstát, neboť jeho činnost byla omezena na několik podpisů předávacích protokolů, přičemž znal pouze některé ze spoluobžalovaných, a to výlučně ze své profesní činnosti. Aby bylo možno považovat jeho jednání za trestné, muselo by existovat a být prokázáno jeho zavinění. To se však podle něj ale nestalo. Soud prvního stupně rezignoval na zjištění pohnutky, záměru nebo cíle odvolatele. Ty sice nejsou nezbytným předpokladem pro naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu, jímž byl uznán vinným, jsou však nepochybně podstatné pro hodnocení provedených důkazů. Pokud totiž neexistuje motiv trestného činu, ztrácí vývody soudu prvního stupně logiku. Rovněž připomíná, že nezbytným předpokladem trestní odpovědnosti za trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti je prokázání vědomí, že došlo ke spáchání zdrojového trestného činu a že určitá majetková hodnota byla získána tímto trestným činem nebo jako odměna za něj – ani tuto podmínku neshledává ve svém případě za splněnou. Závěrem odkazuje na nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3094/08, který stanoví, že odsuzující výrok má podklad pouze tehdy, je-li v důkazním řízení dosaženo nejvyššího možného stupně jistoty ve vztahu ke skutku nebo osobě pachatele, který lze od lidského poznání požadovat, a to alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“. Tuto podmínku totiž ve svém případě nepovažuje za splněnou.

Vzhledem k tomu, že se domnívá, že nebyly splněny zákonné podmínky pro odsuzující výrok o vině, za nesprávné považuje i výroky o uložení trestu a o povinnosti nahradit škodu. Ve vztahu k nároku poškozeného uplatněnému v souvislosti se sankcí za porušení rozpočtové kázně shodně se soudem prvního stupně jej považuje za irelevantní pro absenci příčinné souvislosti.

Obžalovaný V.Č. navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. a navazujících výrocích o trestu a povinnosti k náhradě škody vztahujícím se k obžalovanému Ing. Č. zrušil, obž. Ing. Č. zprostil obžaloby dle § 226 písm. a) tr. řádu, eventuálně pokud by dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro takový postup, rozsudek soudu prvního stupně dle § 259 odst. 1 tr. řádu zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Obžalovaný **M.P.** má za to, že v posuzované věci se jedná maximálně o obchodněprávní spor, neboť předmětné jednání nedosahuje potřebný stupeň společenské škodlivosti pro kriminalizaci. Měla být aplikována zásada subsidiarity trestní represe, neboť jde ve své podstatě o soukromý majetkový spor mezi Úřadem vlády České republiky a společností Promopro, k jehož řešení naprosto postačují prostředky civilního práva. Soukromoprávní žaloba by však byla zamítnuta, neboť civilní soud by zcela jistě neakceptoval teorii předražení vycházející z vyčlenění tzv. pochybných dodavatelů a vyšel by z toho, že plnění nevykazovalo žádnou vadu. (Dále provádí stručný rozbor, co by musel žalobce - Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky - v předmětném sporu prokázat.) Metodika a přístup zvolený znaleckým ústavem A-Consult plus by v civilním řízení nemohl uspět.

Závěr o neoprávněném uplatnění pohledávek v hodnotě 327.546.808,- Kč považuje za rozporný s výsledky provedeného dokazování. Nebyl proveden ani žádný důkaz prokazující, že služby a materiál účtované jednotlivými subdodavateli či zprostředkovateli společností NWDC byly následně touto společností přeúčtovány společnosti Promopro, a poté společností Promopro účtovány Úřadu vlády České republiky. V té souvislosti odkazuje i na v

napadeném rozsudku zmíněnou nemožnost spárování faktur vystavených mezi jednotlivými dodavatelskými články, z čehož vyvozuje nemožnost jednoznačně prokázat, že tyto částky byly skutečně ke škodě České republiky - Úřadu vlády České republiky k zakázce připočteny a neoprávněně vyfakturovány. Podle jeho názoru neexistuje ani důkaz, že by zpochybněné subdodavatelské služby a zaplacený materiál nebyly společností Promopro objednateli dodány. Závěr nalézacího soudu, že značná část fakturace subdodavatelů společnosti NWDC pochází z podzimu roku 2009, neplatí ve vztahu ke společnosti Boreno Consulting a.s., neboť ta poslední fakturu vystavila společnosti NWDC dne 1. května 2009. Společnost Boreno Consulting a.s. také nikdy společnosti NWDC neúčtovala méně, než kolik jí účtoval její dodavatel, společnost KOM - FOREST CZ s.r.o. Nalézací soud dospívá k opačnému názoru bez konkretizace důkazů, z nichž tato svá skutková zjištění vyvodil, což způsobuje nepřezkoumatelnost tohoto, z pohledu odvolatele nesprávného, závěru.

Odvolatel má dále výhrady k závěru soudu prvního stupně, že byla prokázána jeho vědomost o existenci podvodné trestné činnosti spoluobžalovaných J.V., V.M. a L.V., tedy jeho vědomí, že peněžní prostředky, které byly předmětem převodů na účtech společnosti Boreno Consulting a.s., pochází z trestné činnosti. V rámci provedení dokazování neshledává žádný důkaz, který by mohl vést ke spojení či propojení zločinu legalizace s tzv. zdrojovým trestným činem a tvrdí, že mu nebylo známo nic o právním vztahu mezi Českou republikou zastoupenou Úřadem vlády České republiky a společností Promopro, ani o vztahu mezi společností Promopro a společností NWDC, včetně věcného plnění mezi nimi. Z toho dovozuje, že není naplněna subjektivní stránka žalovaného trestného činu. Podle jeho názoru se nalézací soud opírá o princip kolektivní viny a nehodnotí na základě výsledků provedení dokazování zavinění každého z obžalovaných zvlášť, tedy nezhodnocuje individuální podíl odvolatele na skutku, pro který byl odsouzen. Určitá dílčí zjištění jsou zobecňována na celou skupinu tzv. pochybných, resp. fiktivních subdodavatelů, ačkoli se předmětná zjištění nevztahují ani k němu, ani ke společnosti Boreno Consulting a.s.

Odvolatel důrazně odmítá tvrzení, že by peníze vybrané hotovostně některým z navazujících subjektů byly dále rozdělovány mezi obžalované. Skutečnost, že žádnou hotovost nevybral, vyplývá i z provedení dokazování; závěr, že hotovost od kohosi přijal, považuje za zcela nepodložený. Odmítá paušální závěry soudu o tom, že co se dělo v tzv. větvi Boreno, by mělo svědčit o něčem negativním ve vztahu k jeho osobě. Poukazuje na to, že společnost Boreno Consulting a.s. vznikla přibližně jeden a půl roku před počátkem českého předsednictví, nebyla tedy tzv. ready-made společností, a shrnuje předmět jejího podnikání. Ač nalézací soud tvrdí opak, společnost Boreno Consulting a.s. měla patřičná oprávnění k provádění činnosti, která byla se společností NWDC sjednána, její daňová příznání a daňové odvody plně odpovídaly předmětným finančním objemům a daňové povinnosti byly řádně a včas splněny. Nesouhlasí se zpochybňujícím přístupem nalézacího soudu k účetním dokladům, které předložil u hlavního líčení. Soud tento postup hodnotí jako účelový s vysvětlením, že odvolatel na výzvu orgánů činných v přípravném řízení dokumenty vztahující se k předmětným zakázkám nepředložil s tvrzením, že tyto dokumenty nemá. Odvolatel ale namítá, že k vydání účetních dokladů společnosti Boreno Consulting a.s., ani k vydání dokumentace k předmětnému obchodnímu případu nikdy policejním orgánem vyzván nebyl.

Odvolatel má tedy v první řadě za to, že nebyly naplněny zákonné znaky „zdrojového“ trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku, neboť dle něj nedošlo k neoprávněnému majetkovému zvýhodnění společnosti ProMoPro. Úřad vlády České republiky plnil své závazky důvodně, neboť společnost Promopro poskytla bezvadné plnění řádně a včas a vznikl jí tedy nárok na zaplacení smluvní ceny. Ve vztahu k jeho osobě má za to, že popis skutku, jímž byl uznán vinným napadeným rozsudkem, odpovídá nikoli ustanovení § 216 tr. zákoníku, ale

ustanovení § 214 tr. zákoníku, když příjem plateb společností Boreno Consulting a.s. a jejich následné převody jejímu dodavateli nesvědčí o úmyslu odvolatele, ale nanejvýš o jeho nedbalostním zavinění. Trestní zákon účinný v době žalovaného jednání však neznal nedbalostní formu legalizace výnosů z trestné činnosti, proto by jednání odvolatele bylo beztrestné.

Obžalovaný nesouhlasí ani s jemu uloženou povinností k náhradě škody jako solidárního závazku, neboť soud nezkoumal přesnou výši bezdůvodného obohacení každého obžalovaného zvlášť, jak mu ukládá ustanovení § 228 odst. 1 tr. řádu. Domnívá se, že na základě provedeného dokazování nemohl být učiněn spolehlivý závěr o výši škody, neboť nebylo prokázáno, že vůbec k nějaké škodě na majetku Úřadu vlády České republiky došlo. Legalizátor výnosů trestné činnosti se nemohl podílet na způsobení škody Úřadu vlády České republiky, protože škoda mohla vzniknout výlučně jako následek zdrojového trestného činu, nikoli v souvislosti s legalizací jeho výnosu. Podíl odvolatele na vzniku škody však není ani tvrzen, natož prokázán. Obžalovaný spekuluje, že by mohlo jít o bezdůvodné obohacení, ale soud nestanovil co tím je a jaká je případně jeho výše. K vyčíslení nelze bez dalšího vycházet z částek, které byly připsány na účet společnosti Boreno Consulting a.s., neboť s výjimkou 2% provize byly veškeré finance dále převedeny, proto může být případné bezdůvodné obohacení maximálně ve výši předmětné provize 1,4 mil. Kč.

Jemu uložený trest považuje odvolatel za nepřiměřený, neboť se nepodílel na primární trestné činnosti a tudíž nenese zodpovědnost za případnou škodu způsobenou Úřadu vlády České republiky. Kromě zdaněné provize neměl ze zakázky žádný osobní prospěch. Dále poukazuje na délku trestního řízení, svou dosavadní bezúhonnost a medializaci trestní věci ústící v jeho osobní a profesní komplikace.

Závěrem obžalovaný M.P. navrhl, aby vrchní soud zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b) a c) tr. řádu napadený rozsudek v jeho se týkajících výročí o vině, trestech a náhradě škody, a podle § 259 odst. 3 tr. řádu znovu rozhodl tak, že jej podle § 226 písm. a) tr. řádu zproští obžaloby. Eventuálně aby po zrušení napadeného rozsudku odvolací soud věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání. Pokud nebudou vyslyšeny námitky směřující proti výroku o vině, pak žádá, aby odvolací soud snížil uložený trest tak, že jeho výkon podmíněně odloží.

Obžalovaný **I.K.** namítá, že není zřejmé, z čeho nalézací soud dovozuje jeho vědomost o spáchání trestného činu, z něhož pochází věci, jejichž původ měl být zastírán. Soudem tvrzené zavinění z hlediska jeho motivu nemá oporu v provedeném dokazování a nebyl mu prokázán přímý úmysl, tedy naplnění subjektivní stránky. Soud se dle něj nevypořádal ani s jeho námitkami směřujícími k eventuální kvalifikaci skutku podle ustanovení § 217 tr. zákoníku s ohledem na absenci vědomosti o možném podvodu vůči Úřadu vlády České republiky. Podle jeho názoru vůči poškozené trestný čin podvodu spáchán nebyl, neboť nemohla být uvedena v omyl, a proto se nemohl stát ani trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti. Závěr soudu o spáchání trestného činu ve spolupachatelství nemůže mít oporu v provedeném dokazování, neboť odvolatel většinu spoluobžalovaných ani neznal, což je i v souladu se závěrem znalce z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, který v jeho mobilním telefonu našel kontakty pouze na M.P. a R.P.. Mimo vztahu odběratele a dodavatele neměl žádný vztah s dalšími obžalovanými, proto považuje za nemožné aplikovat ustanovení § 216 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, tzn. znak organizované skupiny. Odvolateli je také přičítána k tíži i fakturace služeb, které s akcí předsednictví nesouvisely, ačkoli se ho netýká. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, proč by zakázky nemohly být řešeny subdodavatelsky, proč by nemohly některé být placeny hotovostně a proč by některé společnosti nemohly vykazovat nižší daňové výsledky, než fakticky vyplynulo

z jejich podnikatelské činnosti. Upozorňuje, že z výpovědi svědka Dostála o tom, že nezná společnost Aevin Group s.r.o., nelze dovozovat její nečinnost ke konkrétní zakázce – závěr, který soud z výpovědi tohoto svědka učinil, považuje za chybný. Nad to věrohodnost tohoto svědka je třeba posuzovat v kontextu se zjištěným závažným neplněním jeho daňových povinností, jeho nedosažitelností pro soud a obsahem jeho výpovědi před Finančním úřadem Brno.

Odvolatel zastává názor, že z kontextu napadeného rozsudku je zřejmé, že nalézací soud závěr o výši škody zcela přejal ze znaleckého posudku A-Consult plus, spol. s r.o., neboť nezdůvodnil, jakým jiným alternativním způsobem k její výši dospěl. Přitom dle názoru odvolatele nebylo možné, aby tzv. skuteční dodavatelé zajistili služby v celém rozsahu, přičemž opačný názor nebyl prokázán. Rovněž upozorňuje, že objednatel začal zpochybňovat sjednané a řádně splněné závazky až po několika letech.

Jemu uložený trest považuje za nepřiměřeně přísný s ohledem na zákonná kritéria předepsaná pro ukládání trestu. Nalézací soud na str. 337 rozsudku poukazuje na rozsah trestné činnosti a výši způsobené škody a za přitěžující okolnost považuje vysoký stupeň plánovitosti a koordinovanosti. S ohledem na právní kvalifikaci jeho jednání podle § 216 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, kdy koordinovanost je typickým znakem organizované skupiny, opětovné hodnocení koordinovanosti v rámci úvah o trestu znamená dvojí přičítání stejné skutečnosti. Naopak dobu, která uplynula od spáchání trestného činu, soud prvního stupně podle názoru odvolatele nehodnotil dostatečně.

Nesouhlasí ani s výrokem o náhradě škody. Za sporné považuje již to, zda je možné přiznat nárok na náhradu škody, pokud se poškozený domáhá úhrady bezdůvodného obohacení. Není ani zřejmé, na základě jakých skutečností soud dospěl k částkám vyčísleným v rozsudku ve vztahu k jednotlivým osobám a jak je legitimizována povinnost odvolatele k její úhradě, když nebyl v žádném vztahu k poškozenému. Především však má za to, že svým jednáním žádnou škodu nezpůsobil a nebyla tedy prokázána příčinná souvislost mezi jeho jednáním a vznikem škody. Rovněž je názoru, že náhradu škody není možné přiznat pro promlčení.

Obžalovaný I.K.závěrem navrhl, aby vrchní soud napadený rozsudek zrušil a nově rozhodl tak, že jej zproští obžaloby, eventuálně vrátí věc městskému soudu k doplnění dokazování a novému rozhodnutí.

Obžalovaný **R.P.** má za to, že nalézací soud nepostupoval jako nezávislý, byly překročeny základní zásady trestního řízení a nebyly odstraněny všechny důvodné pochybnosti o jeho vině. Je přesvědčen, že soud prvního stupně zcela přejal konstrukci obžaloby i s premisou úmyslného spolčení všech spoluobžalovaných za účelem páčání trestné činnosti. Podle jeho názoru se však ve skutečnosti jedná o čistě účelovou kriminalizaci obchodněprávních vztahů, tedy několika vztahů objednatel – dodavatel s určitým předmětem plnění a cenou za toto plnění. Jak však stanoví příkladmo rozhodnutí Nejvyššího soudu z 26. května 2009 sp. zn. 8 Tdo 440/2009: „Jestliže se strany dohodly na kupní ceně nabízeného zboží se znalostí všech podstatných okolností, pak jen z té skutečnosti, že dohodnutá cena je vyšší, než odpovídá skutečné užitné hodnotě věci, nelze dovozovat podvodné jednání prodávajícího ve smyslu ustanovení o trestném činu podvodu. S ohledem na záležitosti tržní ekonomiky založené na nabídce a poptávce nelze kriminalizovat jednání spočívající jen v tom, že je zboží prodáváno za vyšší cenu, než jaká odpovídá jeho faktické užitné hodnotě“. Obžalovaný R.P. má proto za to, že na základně provedeného dokazování byly vyvozeny nesprávné právní závěry, neboť neexistuje důkaz o tom, že by se dopustil v obžalobě vytykaného jednání. V ustanovení § 2 odst. 2 tr. řádu je vyjádřena

stěžejní zásada trestního řízení tzv. presumpce nevinu požadující, aby vina obviněného byla úplně a nepochybně prokázána. Odvolatel je však přesvědčen, že v jeho případě obžaloba důkazní břemeno neunesla, skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností, a proto pro naplnění zásady in dubio pro reo musí dojít k jeho zproštění obžaloby.

Závěrem proto obžalovaný R.P. navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a zprostil jej obžaloby v celém rozsahu.

Odvolání **poškozené České republiky zastoupené Úřadem vlády ČR** směřuje do výroku o náhradě škody. Namítá nesprávné určení počátku prodlení obžalovaných J.V., V.Č. a M.P.. Úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně, které poškozený požadoval, soud prvního stupně sice přiznal, počátek prodlení však určil u všech obžalovaných až od 5. listopadu 2014, ačkoli nárok poškozeného byl vůči jednotlivým osobám uplatněn již výzvami k úhradě dluhu dopisy z 28. února 2014, které byly doručeny obžalovanému J. V. 4. března 2014, obžalovanému V.Č.dne 10. března 2014 a obžalovanému M.P. 4. března 2014. Jelikož dlužník svůj dluh k výzvě poškozeného nesplnil, ocitl se v prodlení, a to obžalovaní J.V. a M.P. dnem 5. března 2014, V.Č. dnem 11. března 2014. Pouze pro úplnost pak sděluje, že nárok na náhradu škody poškozený u soudu řádně uplatnil již 26. února 2014 podáním „Uplatnění nároku na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení“, a to ve výši 388.356.677,57 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. od 26. února 2014 do zaplacení. K důkazu odvolatel přiložil kopie dodejek k potvrzení, že výzvy k úhradě dluhu ze dne 28. února 2014 adresované jednotlivým obžalovaným byly doručeny v jím tvrzené době. Dále poškozená brojí proti výroku, jímž byla odkázána se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, aniž by vznesla konkrétní argumenty.

Závěrem poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky navrhla, aby odvolací soud rozsudek v napadeném rozsahu změnil tak, že obžalovaní J.V. a V.Č. jsou povinni společně a nerozdílně nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády ČR škodu ve výši 17.850.595,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně, a to: J.V. od 5. března 2014 do zaplacení a V.Č. od 11. března 2014 do zaplacení. Obžalovaní J.V., V.Č., M.P., I.K.a R.P. jsou povinni společně a nerozdílně nahradit škodu poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády ČR ve výši 66.324.737,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně, a to: J.V. od 5. března 2014 do zaplacení, V.Č. od 11. března 2014 do zaplacení, M.P. od 5. března 2014 do zaplacení, I.K.od 5. listopadu 2014 do zaplacení a R.P. od 5. listopadu 2014 do zaplacení. Obžalovaní J.V., M.P., I.K.a R.P. jsou povinni společně a nerozdílně nahradit škodu poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády ČR ve výši 1.675.263,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně, a to: J.V. od 5. března 2014 do zaplacení, M.P. od 5. března 2014 do zaplacení, I.K.od 5. 11. 2014 do zaplacení a R.P. od 5. 11. 2014 do zaplacení. Obžalovaní J.V., M.P. a I.K.jdou povinni společně a nerozdílně nahradit škodu poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády ČR ve výši 12.986.799,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně, a to: J.V. od 5. března 2014 do zaplacení, M.P. od 5. března 2014 do zaplacení a I.K.od 5. listopadu 2014 do zaplacení. Obžalovaný J.V. je povinen nahradit škodu poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády ČR ve výši 28.801.820,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 5. března 2014 do zaplacení. Obžalovaný J.V. je dále povinen nahradit škodu poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády ČR ve výši 65.145.292,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 5. března 2014 do zaplacení.

Obžalovaná **J.N.** se vyjádřila k odvolání státního zástupce nejprve v obecné rovině, poté ke konkrétním výhradám státního zástupce. Je přesvědčena, že nalézací soud po velmi pečlivém a důkladném dokazování zvážil nestranně jak argumentaci žaloby, tak písemná vyjádření a výpovědi obžalovaných i další důkazy a zhodnotil skutkový stav tak, že je zcela v souladu s tím, co se skutečně událo. Shrnuje, že v letech 2007-2008 formovala Sekci pro

předsednictví Úřadu vlády České republiky */dále i jen Sekce pro předsednictví nebo SPP/* koordinující v rámci Úřadu vlády České republiky organizační, logistické, bezpečnostní a komunikační zajištění přípravy a poté výkonu předsednictví České republiky v Radě EU v souladu s mandátem místopředsedy vlády pro evropské záležitosti, jehož byla náměstkyní. Koordinovala přípravné práce, výběrová řízení pracovníků a další činnosti, jednala s velvyslanci států EU, vládními činiteli nebo jejich náměstky včetně pracovních zasedání Výboru pro evropskou unii a zasedání vlády, s hejtmany jednotlivých krajů, vedla jednání o sponzoringu, spolupracovala při přípravě materiálů na zasedání vlády, konzultovala se zástupci evropských institucí i předchozích předsednických zemí, byla v kontaktu se zastoupeními České republiky v zahraničí. Při samotném předsednictví vedla tým zajišťující přípravu jednotlivých zasedání za přítomnosti ministrů nebo hlav států členských i dalších zemí včetně prezidenta Spojených států amerických, jednala se státními orgány včetně Kanceláře prezidenta republiky, členy vlády, zástupci České republiky v Bruselu a diplomatickým zastoupením zúčastněných států v České republice, prezentovala předsednictví jak médiím, tak odborné veřejnosti.

Nemá právní ani ekonomické vzdělání, k posouzení odborných otázek jako je vyhlášení jednacího řízení bez uveřejnění proto existoval odborný aparát, který takový postup doporučil. Ten byl nejen v Sekci pro předsednictví, ale existoval také vlastní aparát Úřadu vlády České republiky, který po posouzení rozhodných skutečností takový postup doporučil. Není tudíž pravda, že by o věci rozhodovala pouze SPP. Navíc smlouvu se společností Promopro uzavíral výlučně Úřad vlády České republiky a měl by tedy za ni nést plnou odpovědnost, neboť z písemných materiálů obsažených ve spise je zjevné, že byl o všech aspektech smlouvy pravdivě informován. Přesto za zvolený postup zadání zakázky a podpis smlouvy nikdo z kmenových pracovníků Úřadu vlády České republiky nepřiznává odpovědnost, jak je zřejmé z výpovědi svědkyně JUDr. Kamily Kröblové. Z výpovědi spoluobžalovaných ani z výpovědí svědků z prostředí Sekce pro předsednictví nevyplývá, že by obžalovaná výběrové řízení organizovala, že by jím manipulovala, že by dodávala do výběrového řízení falešné údaje či že by jakýmkoliv jiným způsobem docílila přidělení zakázky firmě ProMoPro.

Nepodsouvá tím ale myšlenku, že výběr společnosti Promopro byl vadný. Ve věci technických důvodů vzala Sekce pro předsednictví v úvahu komplexnost a specifčnost zakázky, jež měla být dle externího odborného posouzení provedena jedním systémovým integrátorem, kvalifikaci a zkušenosti dodavatele a omezení daná jeho postavením v Kongresovém centru Praha. V této souvislosti odkazuje na výpověď Ing. Michala Kárníka, který k možnosti audiovizuálního zajištění zasedání v Kongresovém centru Praha jiným subjektem poukazuje na to, že společnost Promopro měla v Kongresovém centru Praha téměř výsadní postavení a uzavřenou smlouvu, tudíž pokud by zakázku prováděl jiný dodavatel, byla by podle jeho odhadu dražší v řádu milionů. U společnosti Promopro tedy z hlediska Úřadu vlády České republiky nešlo o zajištění výsady nebo výhody pro tuto společnost, ale o nezbytnost plynoucí ze smluvního vztahu společnosti ProMoPro s Kongresovým centrem Praha, který by při využití jiného dodavatele přinesl organizační překážky a zvýšené finanční nároky. Obžalovaná proto nesouhlasí, že by úmyslně obstarala výhody konkrétnímu soutěžiteli, upřednostnila jej nebo způsobila škody jinému. S dodavatelem před zadáním zakázky nic neřešila a jeho zájmy jí nezajímaly; po uzavření smlouvy s ním jednala pouze o snižování nákladů. V souladu se svými řídicími povinnostmi požadovala, aby věc z hlediska zákona o veřejných zakázkách prověřil odborně příslušný odbor rozpočtu a veřejných zakázek */dále i jen ORZ/*. Rovněž se před konečným rozhodnutím obrátila na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže se žádostí o konzultaci a následně mu ještě v době konání předsednictví předala podklady o výběru zhotovitele. ÚOHS v té době

žádné námitky nevznese; proti výběru společnosti ProMoPro také nepodal odvolání žádný český ani zahraniční dodavatel, i když tento výběr byl veřejně znám.

Je přesvědčena, že pracovníci Sekce pro předsednictví byli při své činnosti vedeni snahou zakázku audiovizuální techniky a souvisejících služeb v potřebné kvalitě a včas zajistit, nechat ji co nejlépe provést a v podstatě jim vůbec nezáleželo na tom, která firma bude zakázku provádět, pokud ji bude provádět v náležité kvalitě. Úmysl řádně zajistit pro stát zakázku je dle ní zřejmý z celého dokazování a žádný důkaz nesvědčí o opaku.

Pokud by zakázku zajišťovaly například společnosti AV Media, a.s., či Konfes kongresová technika, s.r.o., museli by být využiti subdodavatelé na doplnění techniky, neboť obě společnosti nedisponovaly dostatečným vybavením např. na tlumočení. V kritické době žádná z těchto společností nebyla - na rozdíl od společnosti Promopro - členem Congress Rental Network, přičemž tato významná mezinárodní organizace umožňuje vzájemnou pomoc jejích členů při zajištění potřebného počtu techniky (např. právě i tlumočnické) a předávání zkušeností s předsednickými zasedáními. Společnost AV Media, a.s., se předtím nepodílela na žádné akci týkající se předsednictví EU v dalších zemích, kongresu NATO nebo jiné akci obdobné náročnosti a nebyla schopna svým technickým vybavením akci předsednictví zajistit. Pokud jde o společnost KONFES kongresová technika, s.r.o., její zástupce Jiří Pick projevil naprostou neznalost prostředí audiovizuálních služeb u akce obdobného rozsahu, a proto je obžalovaná přesvědčena, že pokud by tato společnost byla vybrána, skončilo by to fiaskem. Po vyhodnocení neformálních jednání s těmito možnými zájemci o zakázku proto příslušný odbor, tj. odbor logistiky a organizace */dále jen OLO/*, v první polovině roku 2008 uzavřel, že nejde o dodavatele, kteří by mohli zakázku zajistit. Rovněž poukazuje, že tvrzení státního zástupce, že „zadavatel prokazatelně věděl o existenci více než jednoho dodavatele“, se s ohledem na dokument ve spisové vložce č. j. 09812/08-OLO z 15. července 2008, jehož znění je třeba posuzovat v celém kontextu zdůvodnění zadání, vztahuje na vedoucího Úřadu vlády České republiky, který následně smlouvu podepsal, či na ředitelku jeho kabinetu, a nikoli na obžalovanou.

Státní zástupce nevysvětlil, proč vůči obžalované vyvozuje zavinění, jestliže další odpovědné osoby na Úřadu vlády České republiky vinnými neshledává. Obžalovaná je přesvědčena, že svým jednáním nenaplnila subjektivní stránku trestného činu a nezneužila tedy pravomoci veřejného činitele, v souvislosti s veřejnou soutěží. Společnost Promopro měla dle ní výhodnější situaci sama o sobě, měla dostatečné kapacity, zkušenosti, mezinárodní postavení, znalost místa, smluvní vztahy s Kongresovým centrem Praha. Tyto podmínky Úřad vlády České republiky nemohl nijak ovlivnit. I nadále je proto přesvědčena, že výběrové řízení na jednotlivá místa zasedání by byl nevhodný a netaktický postup, neboť společnost Promopro měla možnost dodávat služby výhodněji i po stránce ekonomické.

Ze spisu je zřejmé, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže si již na jaře roku 2009 přímo k zakázce na audiovizuální techniku a technické práce vyžádal podklady a zdůvodnění postupu, jež mu bylo detailně podáno. Z toho, že nevznese žádné námitky, lze vyvodit, že zadavatel nepochybil. Opačný závěr byl učiněn až v roce 2013 na základě oznámení policie z roku 2011, bez detailního zdůvodnění a možná pod vlivem značné mediální kampaně. Stanovisko vtělené do rozhodnutí z roku 2013 však nemohlo být obžalované známo před zadáním zakázky Úřadem vlády České republiky společnosti Promopro, ani v průběhu její realizace. Ani z rozhodnutí ÚOHS z roku 2013, ani z postupu ÚOHS v roce 2009, proto nemohla vyvodit další opatření. Navíc jde o závěr ze správního řízení a orgány činné v trestním řízení jím ohledně zavinění nejsou nikterak vázány.

Výpověď vedoucího Úřadu vlády České republiky o dostatku času na přípravu výběrových řízení odpovídá mediální interpretaci po skončení předsednictví v září 2009, kdy vzhledem k jeho velice úspěšnému vyznění nebyl důvod se vyjadřovat kriticky. Podle jejího názoru však tomu tak nebylo. V této souvislosti také svědku Alexandru Vondrovi opakovaně zdůrazňovali, že Sekce pro předsednictví je personálně nedostatečně vybavena, finance předsednictví nepočítají se žádnými rezervami a časový rámec je velmi napjatý. Vedoucí Úřadu vlády České republiky i ministr pro evropské záležitosti tuto skutečnost sice nepotvrzují, ve svých výpovědích však nevylučují, že se o nedostatku pracovníků hovořilo. Nalézací soud má dokladovanou vzájemnou rozpornost jejich tvrzení k intervencím k urychlení podpisu smlouvy, jež může svědčit o přirozeně špatné paměti v některých jednotlivostech po více letech. Obžalovaná proto odkazuje na písemné informace předané v předmětné době ministru pro evropské záležitosti („Potenciální úzká místa zajištění CZ PRES 2009“), obsahující sdělení o nemožnosti jasného vymezení specializace jednotlivých pracovníků a jejich osobní věcné odpovědnosti, což svědčí o tom, že otázka personálního zajištění s nimi byla řešena.

Obžalovaná zdůrazňuje, že na sjednání smlouvy obsahující systém objednávek, nabídek a akceptací se nepodílela. Skutečnost, že společnost ProMoPro využívá subdodavatele, jí nebyla v době zadání zakázky a ani řadu měsíců poté známa. O tom, že by byly fakturovány platby i za práce, které neproběhly, nemohla vědět zejména proto, že to neuváděly podklady k platbám, jež byly odborem logistiky a organizace věcně ověřeny. Odmítá, že by se objednatel ocitl v roli zcela pasivní strany a nezabezpečil kontrolní mechanismy, neboť Sekce pro předsednictví si kromě vlastní činnosti dle svých možností vyžádala více externích posouzení a vedla jednání s dodavatelem i s ostatními centrálními úřady, jimiž se podařilo dospět ke snížení nákladů o více než 140 mil. Kč. Kontrolními mechanismy byly ovšem povinny i další útvary a osoby na Úřadu vlády České republiky, včetně jeho vedoucího. Státní zástupce pomíjí výkonné a kontrolní pravomoci Úřadu vlády České republiky dané kompetenčním zákonem a dalšími právními předpisy. Z důkazů, které byly provedeny, dle ní vyplývá, že na místech konání prací byli přítomni pracovníci Sekce pro předsednictví, kontrolovali provedení objednávek a nikdy neindikovali problémy neodvedených a přesto účtovaných prací. V odboru logistiky a organizace přitom působil Mgr. Jan Kron, pracovník s technickým vzděláním. Ona sama jako předsedkyně SPP těžko mohla sama chodit po regionech a kontrolovat množství prací a jejich hodnotu, množství materiálu, množství pracovníků. Před potvrzením platby byly práce odsouhlaseny na základě kontroly těmito konkrétními pracovníky odboru logistiky a organizace, což bylo potvrzeno jejich podpisem na likvidačních přílohách faktur. Současně odbor rozpočtu a veřejných zakázek kontroloval plnění rozpočtu ve vztahu ke smlouvě. V tomto smyslu odkazuje na výpovědi všech svědků – pracovníků SPP. Ze všech znaleckých posudků i dalších důkazů podle ní vyplývá, že uplatněné faktury nebyly po formální stránce vadné a samy o sobě neindikovaly žádná pochybení. Existovala i kontrola ze strany Úřadu vlády České republiky, neboť ten každou jednotlivou platbu musel předběžně schválit prostřednictvím správce rozpočtu a před jejím uhrazením ještě prostřednictvím hlavního účetního. Byl zde i vnitřní audit, pod nějž SPP spadala, a ani tento audit neshledal pochybení, byť šlo o nemalé částky. Proto považuje za prokázané, že nezanedbala požadavky na kontrolu provedených prací i kontrolu fakturace. Rozbor společnosti MT Legal, advokátní kancelář, s.r.o., zadala Ing. Blanka Vysloužilová, jeho využití tak bylo plně v její odpovědnosti. Tento rozbor však nesděluje, že konkrétní úředníci či Úřad vlády České republiky jako celek nebyli oprávněni postupovat určitým způsobem. Veřejnosprávní kontrola Ministerstva financí z konce roku 2010 proběhla v době, kdy obžalovaní na Úřadu vlády České republiky již nepracovali. Nebyli přizváni k jednání o zjištěních této kontroly a nemohli podat rozklad proti nim.

Obžalovaná je přesvědčena, že jednala jako odpovědný řádný hospodář, o čemž svědčí jak jí dosažené úspory financí a zajištění sponzoringu, tak rozhodnutí přibrat k hodnocení fakturovaných částek znalce a vyžádat právní posouzení advokátní kanceláře Braun-Haškovcová. Pokud jí státní zástupce vytýká přenesení aktivity spočívající v zajištění externích posuzovatelů na Ing. Ondřeje Kovaříka, obžalovaná sděluje, že ten tak jednal po pokynu svého nadřízeného, ředitele odboru a logistiky, který samozřejmě nemohl všechny činnosti svého útvaru konat sám. Úkolem Ing. Ondřeje Kovaříka bylo zajistit jejich výběr objektivně po průzkumu trhu. Státní zástupce převzal nepravdivé tvrzení Ing. Luboše Prandževa, že mechanicky porovnal částky na objednávkách techniky a technických prací s částkami na faktuře, ačkoli bylo u nalézacího soudu dokázáno, na těchto objednávkách žádné částky nejsou. Obžalovaná má za mylný předpoklad, že by zadavatel při zadání odborného posouzení měl postupovat podle obdobných pravidel, jaká platí v trestním řádu, neboť žádný z obžalovaných ze své funkce neměl povinnost se zabývat trestním řádem. Jejich možnost posoudit odbornost znalce byla omezená a nebylo možné rozpoznat, že by posouzení společností Ansuz, s.r.o., a Petr Bohunovský, kteří se v písemném posudku vyjádřili velice jasně o přiměřenosti nákladů, nebyla v pořádku. Informace vyplynuvší z trestního řízení, totiž že posuzovatelé vykonávali práce pro organizaci, jejíž činnost měli posoudit, nebo že Ing. Luboš Prandžev náklady ve skutečnosti vůbec neposuzoval, byly pro ni zcela nové. Osobně práci posuzovatelů nemohla být přítomná, přebíral ji odbor logistiky a odbor logistiky a organizace s jejím využitím připravoval platby. Výrok odvolání státního zástupce o možné lhostejnosti odpovídající nepřímému úmyslu je dle ní zcela vyvrácen skutečností, že předsednický tým o odborné externí posouzení prokazatelně opakovaně usiloval. K otázce státního zástupce proč externí audit nebyl zadán v době, kdy se jednalo o smlouvě, obžalovaná podotýká, že v situaci, kdy zadavateli nebyl znám počet a rozsah akcí, nemohl by jej znát ani auditor. Při zpětném pohledu je však zjevné, že přijetí odborníka typu Prandževa, Bohunovského nebo Jirků by věci nepomohlo. Na základě zjištění auditora zajistili, aby pod jeho dohledem dodavatel auditované nabídky důkladně rozpoložkoval, což vyvrací několikrát tvrzení odvolání, že k rozpoložkování nikdy nedošlo.

Závěrem obžalovaná ujišťuje, že při své práci a práci jí řízené sekce při zajišťování významných, početných a v mnoha případech rozsáhlých mezinárodních akcí předsednictví (jež se zdaleka netýkalo jen jejich technického zázemí, měla na starost i četné kulturní akce a komunikaci) jednala s nejlepším vědomím a svědomím ve prospěch České republiky i Úřadu vlády České republiky a v souladu se zákonem i s vnitřními předpisy. V opačném případě by se předsednictví nemohlo uskutečnit. Pro představu o složitosti a náročnosti prací vykonaných v rámci předsednictví používá příměr se soudním procesem a nemožnosti odhadnout jeho budoucí rozsah, výsledek a náklady. Náročnost prací týkajících se předsednictví České republiky v Radě EU byla potvrzena mnoha výpověďmi. Odvolání státního zástupce však navozuje spíše opačný dojem, tj. že zakázku by mohla vykonávat i menší a méně zkušená firma a že se nijak nejednalo o kvalitu, výkon a technické vybavení dodavatele či o bezpečné a včasné zajištění zakázky tak, aby nebyla narušena mezinárodní pověst České republiky. Státní zástupce ji staví do role spoluviníka, a to bez ohledu na to, že k takovému konání neměla žádný motiv, neměla z něj žádný prospěch a na jednání Úřadu vlády České republiky se kromě obžalovaných tří úředníků účastnily další odpovědné osoby.

S ohledem na shora uvedené má obžalovaná J.N. za to, že je na místě, aby odvolací soud odvolání státního zástupce jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítl.

Obžalovaný **R.K.** má za to, že státní zástupce ve svém odvolání nezohlednil výsledky dokazování provedeného v hlavním líčení a pominul dokonce i skutečnosti obsažené v jeho vlastním závěrečném návrhu a jeho odvolání neobsahuje žádné skutečnosti či tvrzení, s nimiž by se nalézací soud ve svém mimořádně rozsáhlém rozsudku nevypořádal. Státní zástupce

vytýká nalézacímu soudu výklad právních norem, zejména těch mimotrestních. Obžalovaný je však přesvědčen, že soud předtím, než dospěl ke zprošťujícímu výroku, provedl velmi rozsáhlé dokazování, důkazy velmi pečlivě zhodnotil a učinil z nich logické závěry, které mají své ratio, a právní výklad je opřen o řádně zdůvodněné úvahy soudu podložené tehdy známou judikaturou. Státní zástupce je také názoru, že se soud dostatečně nevypořádal se stěžejními indiciemi, o něž se opírala obžaloba. Obžalovaný R.K.se však domnívá, že indicie mají být prověřovány v rámci přípravného řízení a soudu mají být předloženy již důkazy a jednoznačná tvrzení. Pokud měl státní zástupce dokazování za nedostatečné, mohl v rámci hlavního líčení učinit své návrhy, případně uvést konkrétní tvrzení, jež mají být objasněny či prokázány v rámci hlavního líčení.

Ačkoli státní zástupce tvrdí, že nebyly splněny podmínky ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, neuvádí, co ho k jeho přesvědčení vede. Je to věc právního názoru, na kterém se ani právní odborníci nemohou shodnout. Obžalovaný v tomto směru poukazuje nejen na odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, ale i na jím předložený šanon rozhodnutí ÚOHS. Dodává, že státní zástupce navíc vyvozuje trestní odpovědnost pouze ve vztahu ke třem obviněným osobám, nikoliv k jejich nadřízeným, kteří byli zodpovědní za schválení navrženého postupu. Obdobně jako obžalovaná J.N. shrnuje důvody, které vedly k výběru společnosti Promopro, přičemž odkazuje na výsledky dokazování a na výslech obžalovaného J.V., jenž zaujal jasné stanovisko ke zvýšení obvyklé ceny za pronájem jeho techniky, a to o 20% českým subjektům a zahraničním minimálně o 80% („je to obchodní jednání a přece nepustím někoho s levnou cenou na místo */míněno Kongresové centrum Praha/, které mi patří*“). Pokud by tedy zakázku zajišťovaly např. společnosti AV Media, a.s., či KONFES kongresová technika, s.r.o., musely by se vypořádat s technikou společnosti Promopro nainstalovanou v Kongresovém centru Praha, což by přineslo nejistotu i co do časové realizovatelnosti; navíc by na doplnění techniky museli být využiti subdodavatelé. Zástupce společnosti AV Media, a.s., rovněž uvedl, že jejich společnost byla dosti vytížená, a to při organizačním zajištění podstatně menších a technicky podstatně méně náročných akcí. Společnost KONFES kongresová technika, s.r.o., byla pouze dvoumužnou společností bez znalosti základních požadavků na zabezpečení akce, relevantních zkušeností a vybavení. Obžalovaný Ing. Mgr. K. v tomto směru proto vznáší otázku, zda šlo vůbec o konkurenty společnosti Promopro, neboť se zaměřovaly na jiný segment trhu.

Čas na přípravu veřejné soutěže byl mimořádně krátký. Samotné výběrové řízení trvá určitý čas, který by byl na úkor samotné přípravy, a pokud by se vítěze nepodařilo vysoutěžit, pak by bylo ohroženo samotné konání akce, již nebylo možné odložit. Spolu s ostatními obžalovanými se snažili zjistit skutečné podmínky na trhu a reálné možnosti, o čemž svědčí jejich jednání s dalšími subjekty. Cílem nebylo zvolení jedné konkrétní společnosti, ale zajištění hladkého a bezproblémového průběhu předsednictví České republiky v Radě EU.

Z řady provedených důkazů dle něj plyne, že nikdo na Úřadu vlády České republiky nemohl mít předem dostatečnou představu o celkovém plnění. Předmět veřejné zakázky nebylo v zásadě možné ani předem definovat, protože počet a rozsah akcí, jejich úroveň i místa jejich konání se do poslední chvíle měnila, stejně jako se neustále měnily požadavky jednotlivých ministerstev na technické zajištění zasedání atd., a to i v průběhu realizace zakázky. Součástí dokumentace k veřejné zakázce by musel být celkový projekt konkrétního zajištění audiovizuální techniky pro veškerá předsednická zasedání, z něhož by se odvíjela rovněž hodnotící kritéria, a to jak technická, tak finanční. S ohledem na uvedené však nebylo možné předem stanovit rozsah ani obsah plnění („zmapovat předmět plnění“, jak uvádí státní zástupce), tedy ani cenu. Sekce pro předsednictví nepořádala žádná vlastní zasedání,

fungovala jako komplexní organizační podpora ministerstev při pořádání jejich předsednických akcí v souladu s koordinačním mechanismem schváleným vládou. Vláde České republiky nebo jednotlivým ministerstvům v podstatě komplexně zajišťovala konferenční zázemí, čímž byla závislá na vstupech a požadavcích vlády či pořádajících ministerstev, které nebyly časově omezeny a závisely zejména na aktuální politické situaci. Kromě zasedání na nejvyšší politické úrovni probíhala zasedání na úrovni rezortních ministrů Evropské unie, jež se připravovala vskutku na poslední chvíli, a to z důvodu ad hoc měnících se organizačních požadavků odvislých od měnícího se politického kontextu předsednictví.

Nesouhlasí s tvrzením, že jednání obžalovaných pracovníků Sekce pro předsednictví směřovalo ke způsobení škody. Podle jeho názoru státní zástupce k takovému závěru neuvedl jediný relevantní důkaz a z provedeného dokazování naopak plyne, že nejenže neměli v úmyslu způsobit škodu, ale snažili se o co nejefektivnější řešení. Pokud měla být dle státního zástupce způsobena škoda Úřadu vlády České republiky, vznáší otázku, jak je možné, že vedoucí Úřadu vlády České republiky se svého podílu na rozhodování zprostí pouze tím, že konstatuje, že jeho podpis byla jen formalita. Pokud je někdo v pozici statutárního orgánu, či osoby oprávněné k podpisu, nemůže se zbavit své odpovědnosti tvrzením, že podpis byl z jeho strany pouze formální, protože jeho funkce je spojena s určitou mírou odpovědnosti.

Ke společnosti ProMoPro měli ve smluvním vztahu důvěru, neboť vycházeli z jejich předchozích zkušeností při pořádání zasedání NATO či Mezinárodního měnového fondu. Rozpoložkování sporných faktur bylo žádáno, a dokonce tato skutečnost byla důvodem pro pozastavení proplácení faktur. Externí posouzení zadali právě s cílem ověřit si skutečný stav a není důvodu popírat jejich dobrou víru ve znalecké závěry v posudku uvedené. To, že zástupce společnosti Ansuz, s.r.o. se snažil v hlavním líčení svůj posudek relativizovat, muselo překvapit každého, kdo si písemný posudek přečetl. Výsledky kontroly Ministerstva financí České republiky, rozbor advokátní kanceláře MT Legal, s.r.o., a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže bylo provedeno s odstupem let a až poté, co již byly známy konkrétní výsledky. V tehdejší době auditorská společnost PriceWaterhouseCoopers, s.r.o., nebyla schopna poskytnout relevantní závěry a advokáti naopak radili do sporu se nepouštět a platby uhradit.

S ohledem na shora uvedené je obžalovaný R.K.názoru, že tvrzení a závěry státního zástupce podané v odvolání jsou v příkrém rozporu s provedeným dokazováním, nebo výsledky dokazování zcela pomíjejí, v zásadě kopírují obžalobu a jedná se pouze o spekulace, přičemž v rámci nalézacího řízení byla potvrzena fakta uvedené obžalovanými č. 1 – 3. Proto navrhuje, aby Vrchní soud v Praze podle § 256 tr. řádu odvolání státního zástupce v části mířící do zprošťující části napadeného rozsudku jako nedůvodné zamítl.

Obžalovaný **D.M.** napadený rozsudek považuje za správný, a to jak věcně, tak procesně. I on je názoru, že zajištění realizace předmětné veřejné zakázky v požadovaném rozsahu a kvalitě bylo možné pouze společností ProMoPro z důvodů jak ekonomických, tak převážně odborných a kapacitních, neboť pouze tato společnost měla zkušenost s pořádáním akce podobného či srovnatelného rozsahu, např. summit NATO či zasedání Mezinárodního měnového fondu, a disponovala dostatečným množstvím konferenční techniky. Sekce pro předsednictví měla původně v úmyslu vypsát výběrové řízení pro předmětnou zakázku, avšak po důkladném posouzení všech možností bylo přistoupeno k oslovení jediného dodavatele jako tzv. systémového integrátora, přičemž zohlednili renomé a zkušenosti společnosti ProMoPro, její členství v CRN a její postavení v Kongresovém centru Praha. Státní zástupce pomíjí, že Sekce pro předsednictví před zahájením zadávacího řízení s péčí řádného hospodáře a za účasti představitelů Evropské unie prováděla základní mapování situace, tedy

prověřovala existující dodavatele audiovizuálních služeb a jejím jednoznačným zjištěním bylo, že ostatní subjekty jsou schopny zajistit jednotlivé akce, nikoli však celé půl roku trvající předsednictví. Toto mapování situace pokračovalo dále prostřednictvím zadání technické studie společnosti Knop Consulting, z níž vyplynula nutnost zajistit audiovizuální služby jako celek (tedy jedním subjektem pro jednání v Praze i pro jednání v regionech). Je přesvědčen, že společnost ProMoPro by musela být do plnění zakázky zapojena v každém případě z důvodů kvalifikace, kterou jiné subjekty neměly, a pro své postavení v Kongresovém centru Praha, ať už jako soutěžitel s vlastní nabídkou nebo jako subdodavatel jiného soutěžitele. Dalším parametrem, o kterém museli uvažovat ti, kteří zakázku zadávali, byla obecná lhůta, ve které Úřad pro ochranu hospodářské soutěže vyřizuje stížnosti proti veřejné zakázce, tedy obvyklá délka procesního postupu v případě neúspěchu uchazeče ve veřejném výběrovém řízení, pokud by se obrátil na ÚHOS se žádostí o přezkum. Lhůty, ve kterých ÚHOS v podobných podmínkách rozhoduje, dávaly jistotu, že do zahájení akcí předsednictví České republiky v Radě Evropy nebude v silách ÚHOS o případném návrhu na přezkoumání postupu rozhodnout tak, aby bylo možné zadávací řízení zopakovat. Pokud se přijme myšlenka, že technickými důvody se rozumí i předpoklady a podmínky, které jsou určující pro samotný proces po stránce obsahové, časové a organizační, je jediný závěr, že v té době, kdy se rozhodovalo o zadání zakázky, nebylo jiné řešení, které by bylo v souladu se zákonem o zadávání veřejných zakázek, než jednací řízení bez uveřejnění a oslovení k účasti ProMoPro.

Zdůrazňuje, že rámcovou smlouvu uzavřenou se společností ProMoPro na zajištění audiovizuální techniky a služeb nepovažuje pouze za nějaký neurčitý rámec, na základě něhož bylo možno libovolně uzavírat jednotlivé dílčí smlouvy. Mechanismus dílčích smluv byl stanoven přísným způsobem tak, že rámcová smlouva obsahovala vymezení veškerých podmínek plnění, které se vztahovalo na každý cyklus objednávky, nabídky a akceptace. Skutečnost, že ze strany dodavatelů došlo k následným neoprávněným fakturacím, nemá původ v charakteru rámcové smlouvy, a proto není možné akceptovat tvrzení, že by smluvní vztah byl sjednán tak, že by bylo možné hovořit o založení trestněprávní odpovědnosti pro porušení zákonných povinností majících charakter nevěrné správy. Systém objednávka-nabídka-akceptace vylučoval jednostranné a neomezené diktování cen. Cenové nabídky před akceptací probíhaly kontrolou z hlediska předmětu plnění a z hlediska rozpočtového krytí. V případech, kdy zodpovědní pracovníci měli pochybnosti o výši nabízených cen či nedokázali z pozice své nedostatečné odbornosti posoudit cenovou relevanci nabídek, nabídky neakceptovali a podstoupili je k externímu auditu – auditorovi PriceWaterhouseCoopers, s.r.o., a soudnímu znalci, popř. pozastavili proplácení faktur, u nichž měli podezření na jejich právní důvod či reálnost fakturovaných částek. Sporné faktury byly proplaceny až po doporučení právníků v rámci minimalizace možné hrozící škody. Externě posoudit nechali objednávky/platby za celky služeb v celkovém rozsahu 254 mil. Kč. Kontrolní mechanismy tak zajistili maximálně možným způsobem, který jim okolnosti a míra jejich vlivu dovolovaly.

Námítka státního zástupce, že obžalovaní H., K. a M. z pozice svých funkčních zařazení a pracovních náplní v rámci Sekce pro předsednictví nezajistili vytvoření kontrolního mechanismu a nezprůhlednili fakturované činnosti, není dle obžalovaného D.M. důvodná. Je přesvědčen, že on sám postupoval v souladu se všemi dotčenými právními a interními předpisy, a to i na jimi stanovený rámec, když se například podílel při ověřování shody účetních dokladů s předem vystavenou objednávkou. Samotné zadání posouzení odborných otázek třetím subjektům svědčí o zachování potřebné míry opatrnosti.

I on proto namítá, že subjektivní stránka trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), c), odst. 2 písm. a), c) tr. zák. u něj nebyla naplněna minimálně pro nedostatek pohnutky, neboť jediný motiv jeho i dalších spoluobžalovaných zaměstnaných v Sekci pro předsednictví byla snaha vykonávat činnosti

jim svěřené dle jejich přesvědčení a možností co nejlépe. Neměl jakýkoli zjištěný motiv spočívající v získání majetkového prospěchu či jiných výhod jak pro něj, tak ostatní spoluobžalované, či pro osoby s nimi spřízněné, nebyl prokázán jakýkoliv jeho vztah ke spoluobžalovaným podnikatelům či společností jimi zastupovaným. V tomto ohledu obžalovaný upozorňuje na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 72/2010, v němž je konstatováno, že k naplnění zákonných znaků uvedeného trestného činu nestačí objektivně závadný výkon pravomoci veřejného činitele a zavinění ve formě úmyslu. Jednání veřejného činitele musí být zároveň vedeno pohnutkou způsobit jinému škodu nebo patřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch (obdobně i 5 Tdo 42/2008). Konkrétní popis pohnutky údajných pachatelů také v popisu skutku v obžalobě nelze najít.

Je přesvědčen, že neporušil žádné povinnosti dané mu právními předpisy či pracovněprávním vztahem a jeho funkčním zařazením. Při výkonu své činnosti v Sekci pro předsednictví vždy jednal s péčí řádného hospodáře v rámci zavedených a fungujících postupů se snahou minimalizovat výdaje státních prostředků. Má proto za prokázané, že jeho jednání nenaplnňuje žádné znaky skutkové podstaty trestného činu, tedy ani trestného činu podle § 158 tr. zákoníku, ani podle § 255 tr. zákoníku.

K obsahu odvolání podaných proti rozsudku Městského soudu v Praze z 22. září 2015 sp. zn. 46 T 10/2015:

Státní zástupce zaměřil své odvolání do výroku o náhradě škody. S vyhodnocením a úvahami soudu rozvedenými v mimořádně pečlivě a precizně vyhotoveném odůvodnění napadeného rozsudku se ztotožňuje, namítá pouze, že ve vztahu k obžalovanému R. M. správně vyčíslené částky považuje za bezdůvodné obohacení a nikoli za škodu. Rozsudek tedy napadá pouze pro nesprávnost právního titulu povinnosti uložené R. M., neboť u zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 a § 217 tr. zákoníku nedochází ke způsobení škody, ale k bezdůvodnému obohacení pachatele. Jeho odvolání má proto víceméně akademickou povahu, neboť požadovaná změna výroku o náhradě škody by nevedla ani ke zhoršení, ani ke zlepšení postavení obžalovaného. Z procesní opatrnosti odvolání označil jako podané v neprospěch obžalovaného.

Závěrem navrhl, aby Vrchní soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. f) tr. řádu zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a sám podle § 259 odst. 3, 4 tr. řádu znovu rozhodl o vydání bezdůvodného obohacení tak, že stávající výrok o náhradě škody bude změněn tak, že slovní spojení „nahradit škodu“ bude nahrazeno slovním spojením „vydat bezdůvodné obohacení“.

Obžalovaný **R.M.** napadl odvoláním rozsudek v celém jeho rozsahu. Namítl, že jakkoli se soudu jeví důkazní situace v jeho neprospěch, podle jeho názoru nemá odraz ve skutkovém stavu věci a jeho právním hodnocení, jak je učinil soud prvního stupně. Ze spisového materiálu naopak považuje za zřejmé, že závažnost a odůvodněnost rozhodnutí nebyla splněna. Je přesvědčen, že jsou dány vady, které mají vliv na správnost výroků, proti nimž je odvolání podáno. Za hlavní výhradu vůči odsuzujícímu rozsudku soudu prvního stupně předkládá zásadu ultima ratio, když v daném případě jednal v souladu s daňovými a obchodními předpisy. Odvolatel si není jist, do jaké míry je soud podnikatelem, nicméně zdůrazňuje své tvrzení, že fakturoval a práce provedl. Otázka, zda byly tyto faktury přijatelné v rámci obchodního styku, je otázkou ryze obchodněprávní. Pokud existuje v zákoně zakotvená zásada subsidiarity trestní represe, nelze mu přičítat jednání kladené mu za vinu, neboť dle jeho mínění spisový materiál jeho trestnou činnost rozhodně neprokazuje.

Závěrem obžalovaný R.M. navrhl, aby soud rozhodl tak, že se napadené rozhodnutí zrušuje a znovu se rozhoduje tak, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby.

Poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky podala odvolání do výroku o náhradě škody. Vznáší námitku proti výši uložené povinnosti nahradit škodu poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky, a to pro nesprávné určení počátku prodlení obžalovaného. Městský soud sice poškozené požadovaný úrok z prodlení z částky 68.902.110,- Kč ve výši 8,05 % ročně přiznal, při stanovení lhůty prodlení však vycházel z toho, že nárok byl poprvé uplatněn až ve stadiu řízení před soudem a obžalovaný se o vzneseném nároku na náhradu škody prokazatelně dozvěděl až v den konání prvního hlavního líčení dne 3. listopadu 2014, v němž byl tento nárok výslovně přednesen. K plnění byl povinen nejpozději dne následujícího a pokud tak neučinil, ocitl se 5. listopadu 2014 v prodlení. S tímto hodnocením však odvolatel nesouhlasí. Jeho nárok byl u obžalovaného R.M. uplatněn již výzvou k úhradě dluhu dopisem z 28. února 2014, doručeným obžalovanému R.M. 3. března 2014. Jelikož ten dluh k výzvě odvolatele nesplnil, ocitl se 4. března 2014 v prodlení. Pro úplnost poškozená připomíná, že její nárok na náhradu škody byl řádně uplatněn u soudu již 26. února 2014 písemným podáním „Uplatnění nároku na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení“ nikoli až ústně v hlavním líčení. Dále brojí proti výroku, jímž byla odkázána se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, aniž by uvedla konkrétní námitky.

K podanému odvolání poškozená k důkazu připojila výzvu k úhradě dluhu datovanou 28. února 2014, adresovanou obžalovanému Radku Müllerovi, včetně dodejky.

Závěrem poškozená navrhla, aby odvolací soud shora označený rozsudek v napadeném rozsahu změnil tak, že obžalovaný R.M. je povinen nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky škodu ve výši 51.051.515,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 4. března 2014 do zaplacení a ve výši 17.850.595,- s 8,05 % úrokem z prodlení ročně od 4. března 2014 do zaplacení, vše společně a nerozdílně s odděleně stíhanými J. V., V. M. a Ing. V. Č., odsouzenými rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013.

K obsahu odvolání podaných proti rozsudku Městského soudu v Praze ze 14. října 2015 sp. zn. 46 T 9/2015.

Státní zástupce podal odvolání v neprospěch obžalovaného L.V. do výroku o náhradě škody. Ztotožňuje se s vyhodnocením a úvahami soudu prvního stupně podrobně zdůvodněnými v napadeném rozsudku, ale zaujímá odlišný právní názor ve vztahu k finančním prostředkům ve výši 134.762.552,- Kč zajištěným na účtech společností Deeside Service Solutions Ltd. (nyní Inteprod Ltd.) a HUNTON System Ltd. vedených u rakouské banky Vontobel Österreich. Ve vztahu k této částce nalézací soud poškozené nepřiznal nárok na náhradu škody s poukazem na rozhodnutí učiněné v hlavním líčení konaném dne 24. června 2015 ve věci Městského soudu v Praze sp. zn. 46 T 21/2013, jímž tyto prostředky vydal poškozené. Podle názoru odvolatele však nelze uplatněný nárok na náhradu škody o uvedenou částku snížit, dokud rozhodnutí o vydání věci poškozenému nenabude právní moci. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí č. 50/86-I. Sb. rozh. tr. Dále podotkl, že uvedenou částku ve vztahu k obžalovanému L.V. považuje za bezdůvodné obohacení a nikoli za škodu. U sekundární trestné činnosti - legalizace výnosů z trestné činnosti - nedochází ke způsobení škody, ale k bezdůvodnému obohacení na straně pachatele.

Závěrem státní zástupce navrhl, aby Vrchní soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. f) tr. řádu zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a sám podle § 259 odst. 3

odst. 4 tr. řádu znovu rozhodl o náhradě škody a vydání bezdůvodného obohacení tak, že stávající výrok o náhradě škody doplní o současné uložení povinnosti obžalovanému L.V.společně a nerozdílně s dalšími odděleně stíhanými obžalovanými vydat poškozenému Úřadu vlády ČR bezdůvodné obohacení ve výši 134.732.552,- Kč.

Obžalovaný **L.V.** odvoláním napadl všechny výroky rozsudku, tj. výrok o vině, výrok o trestu a výrok o náhradě škody. Podle jeho názoru Městský soud v Praze hodnotil důkazy v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu a nevypořádal se se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Je přesvědčen, že jeho jednáním nebyla naplněna subjektivní i objektivní stránka stíhaných trestných činů, nedošlo k neoprávněnému vylákání majetkového plnění a tedy ani k naplnění pojmových znaků zločinu podvodu podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku. Proto považuje za nesprávný i výrok o uplatněném nároku poškozeného na náhradu škody a za nepřiměřený uložený trest.

Je názoru, že řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, trpí podstatnými vadami, neboť byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, a bylo porušeno právo obhajoby, což mělo vliv na správnost a zákonnost odsuzujícího výroku rozsudku. K porušení práva na obhajobu dle něj došlo tím, že nalézací soud neakceptoval vzájemnou nedůvěru mezi ustanovenou obhájkyň JUDr. Blankou Bláhovou a odvolatelem, ačkoliv tento nesoulad vyloučil přípravu k obhajobě včetně závěrečné řeči. Městský soud v Praze rovněž nevzal v úvahu, že odvolatel se od roku 2012 léčí kvůli dlouhodobě neuspokojivému psychickému stavu (depresivní a úzkostné stavy) a od konce září 2015 byl hospitalizován v Psychiatrické nemocnici v Bohnicích, naopak byl přímo odsud předveden Policií České republiky k hlavnímu líčení konanému dne 14. října 2015. Odvolatel tvrdí, že se hlavního líčení ze zdravotních důvodů nemohl plně a aktivně účastnit, neboť nebyl schopen plnohodnotně vnímat průběh jednání, soustředit se na svá vyjádření k dotazům, nebo reagovat na dokazování. I jeho obhájkyň JUDr. Blanka Bláhová v průběhu hlavního líčení uvedla, že není schopna se svým klientem plnohodnotně komunikovat, což negativně ovlivnilo její závěrečnou řeč. Odvolatel je přesvědčen, že předsedkyně senátu nalézacího soudu nezjišťovala jeho zdravotní potíže před hlavním líčením konaným dne 14. října 2015 objektivně, udělala si pouze sama úsudek o zdravotním stavu odvolatele, ač k tomu neměla kvalifikaci ani aktuální lékařskou zprávu. Podle názoru odvolatele měl být správný postup nalézacího soudu takový, že by bylo rozhodnuto o přibrání znalce z oboru psychiatrie a psychologie k posouzení jeho zdravotního stavu, tj. zda je schopen účasti na hlavním líčení.

Napadenému rozsudku obžalovaný L.V. vytýká nesrozumitelnost a nejasnost odůvodnění, nepřezkoumatelnost, nesprávnost a neúplnost skutkových zjištění, nevypořádání se se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí ve vztahu k použité právní kvalifikaci skutků. Přes jeho obsáhlost je odůvodnění rozsudku ve vztahu k odvolateli více než stručné, vágní, paušální, nekonkrétní a nesrozumitelné. Nalézací soud v něm činí nesprávné zdlouhavé opisování jednotlivých důkazů, aniž by jasně a stručně uvedl, která část skutku nebo okolnost významná pro rozhodnutí je provedeným důkazem zjištěná a prokázaná. Skutečnosti, které soud pokládá za prokázané, však odvolatel na rozdíl od nalézacího soudu považuje za rozporné s výsledky provedeného dokazování. Rovněž z obsahu odůvodnění rozsudku neshledává, o které důkazy soud svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jakým způsobem se soud vypořádal s námitkami obhajoby. Podle názoru odvolatele tak napadený rozsudek svým obsahem neodpovídá dikci ustanovení § 125 tr. řádu.

Při hodnocení důkazů Městský soud v Praze podle mínění odvolatele ignoroval zásadu subsidiarity trestní represe a princip ultima ratio. Trestním řízením tak došlo k suplování reklamačního řízení v rámci obchodněprávního vztahu mezi společnostmi ProMoPro a Českou

republikou zastoupenou Úřadem vlády České republiky. Byť je předmětem trestního řízení určení rozsahu poskytnutých služeb a výše odměny za ně, poškozená nikdy vady poskytnutého a vyúčtovaného plnění nevytkla; navíc by takový spor měl být předmětem maximálně civilního řízení. V této souvislosti odkazuje na odborný článek profesora Pavla Šámala publikovaný v Bulletinu advokacie č. 10/2009, důvodovou zprávu k § 12 odst. 2 tr. zákoníku a judikaturu Ústavního soudu (sp. zn. I. ÚS 69/06 a sp. zn. IV. ÚS 469/04).

Podle jeho názoru se orgány činné v trestním řízení v první polovině roku 2009 začaly zabývat hypotézou tzv. fiktivních faktur od subdodavatelů za plnění, která nebyla poskytnuta vůbec, nebo nikoli pro účely vztahující se k předsednictví České republiky v Radě EU, a poté automaticky učinily hypotetický závěr, že ceny vyúčtované subdodavateli označenými za fiktivní byly následně společností ProMoPro přeúčtovány Úřadu vlády České republiky a ten poté provedl úhradu za neexistující plnění. To však podle odvolatele nebylo prokázáno. Je přesvědčen, že nalézací soud nekriticky převzal závěry znaleckého posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., čímž tento posudek bezdůvodně upřednostnil před znaleckými posudky znaleckého ústavu NSG Morison s.r.o. a znaleckého ústavu BENE FACTUM a.s., což nekoresponduje s dikcí ustanovení § 2 odst. 4, odst. 5 tr. řádu. Povinností soudu je spolehlivě a v souladu s trestním řádem odůvodnit, proč za existence více znaleckých posudků s různými závěry vychází pouze z jednoho z nich. To však podle něj Městský soud v Praze neučinil, ačkoli druhé dva znalecké ústavy rozporují závěry, metodologii a způsob zpracování znaleckého posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r. o. a vytýkají mu celou řadu pochybení. Právě z tohoto důvodu není podstatné, že znalecký ústav NSG Morison neměl k dispozici kompletní soudní spis, neboť především poukazoval na formální vady původního posudku, použití nesprávných metod apod. Nalézací soud se však nezabýval obsahem posudku a paušálně jej odmítl, což obžalovaný považuje za zásah do práva na spravedlivý proces. Obdobně nalézací soud kriticky odmítl závěry znaleckého ústavu BENE FACTUM a.s., když k němu konstatoval, že vycházel pouze z údajů sdělených zadavatelem, což mělo způsobit pochybnou vypovídací hodnotu posudku. Takové hodnocení odvolatel považuje za chybné, paušální a laické, neodpovídající požadavkům trestního řádu. Dle odvolatele měl nalézací soud s ohledem na uvedené nechat zpracovat revizní znalecký posudek a absence postupu podle § 109 alinea 2 tr. řádu založila další vadu napadeného rozsudku. K teorii předražení, která vychází z vyčlenění plnění tzv. pochybných dodavatelů, se odvolatel vyjádřil tak, že v případném civilním sporu by neobstála, z čehož lze usoudit, že metodický přístup, který zvolil znalecký ústav A-Consult plus, spol. s r.o. by rovněž v takovém řízení neobstál.

Ve vztahu ke skutku popsanému ve výroku napadeného rozsudku pod bodem I. je odvolatel přesvědčen, že se soud nevypořádal ani s obhajobou, ani s důkazy, s nimiž je tento skutkový závěr soudu v rozporu. Společnost AZ Irtav a.s. nebyla objednatelem projektu Athena Yon (tím byla společnost New Hampshire Management) a neměla se společností Empire s.r.o. jakýkoli obchodní vztah. Svědek Lubovský zřejmě chybně vedl evidenci zakázek v systému společnosti Empire s.r.o., o čemž ale odvolatel nevěděl a neměl možnost to ovlivnit. Nikdy netvrdil, že projekt Athena Yon byl realizován pro účely předsednictví České republiky v Radě EU, a namítá absenci důkazů, že by náklady vynaložené na realizaci projektu Athena Yon byly přeúčtovány na společnost Promopro a dále na poškozenou. Pokud se tak stalo, namítá, že bez jeho vědomí. Skutkový závěr soudu o vzájemné dohodě s obžalovanými V.M.a J.V. podle něj zůstal pouze v hypotetické rovině, neboť ze zachycené telekomunikace takový závěr nelze objektivně dovodit.

Ke skutku popsanému ve výroku napadeného rozsudku pod bodem II. obdobně namítá nenaplnění subjektivní stránky a absenci úvahy o návaznosti závěru o jeho vědomosti o tzv. zdrojovém trestném činu na provedené důkazy. Tvrdí, že o trestném původu

peněžních prostředků přijatých na účet společnosti Deeside Service Solutions Ltd. nevěděl a nelze proto dovodit ani objektivní ani subjektivní stránku skutkové podstaty trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti. Nálezací soud se zřejmě snaží dovozovat tyto závěry z údajné předchozí dohody s obžalovanými V.M.a J.V., ačkoli ani tento závěr dle něj nelze na základě provedeného dokazování bez pochybností učinit.

Odvolatel opakuje své vysvětlení o počáteční spolupráci se společností Deeside Service Solutions Ltd. na projektu Energo CZ, která nikterak nesouvisela s projektem předsednictví České republiky v Radě Evropy. Tvrdí, že společnost Deeside Service Solutions Ltd. byla založena mateřskou společností HUNTON Ltd. za účelem realizace investic do energetického sektoru v České republice, tedy právě pro projekt Energo CZ. Kvůli tomuto projektu byl v Rakousku založen bankovní účet u bankovního ústavu Vontobel Österreich AG, který byl později využit k obchodnímu vztahu domluvenému zcela mimo odvolatele, tj. výhradně mezi společnostmi NWDC a Deeside Service Solutions Ltd. pro zajištění služeb z oblasti IT bezpečnosti, jemu to bylo pouze oznámeno. Účelem využití předmětného účtu bylo vyvarování se případné ztráty způsobené měnovou konverzí a využití peněžních prostředků dále v České republice v rámci projektu Energo CZ. S finančními prostředky na předmětném účtu (a později účtech) nemohl svévolně nakládat, naopak společnost Deeside Service Solutions Ltd. a HUNTON Ltd. jako jejich majitelé mohly sledovat veškeré finanční toky. Pouze jednou, dne 8. ledna 2010, na pokyn společnosti Deeside Service Solutions Ltd. převedl 50 mil. Kč na účet společnosti HUNTON Ltd., šlo de facto o převod v rámci struktury jedné organizace. Podotýká, že pokud by měl v úmyslu finanční prostředky jakkoli někam vyvádět a tím se je snažit legalizovat, pak měl dostatek časového prostoru, aby tak učinil. Nicméně takové kroky nepodnikal a finanční prostředky byly ponechány dlouhou dobu (cca jeden rok) na stejném účtu. Dle něj proto nic nenasvědčuje tomu, že šlo o legalizaci výnosů, naopak to svědčí o tom, že tyto prostředky měly být dále investovány v České republice do projektu v oblasti energetiky, jak společnost Deeside Service Solutions Ltd. původně zamýšlela a činila k tomu nezbytné kroky.

Soud prvního stupně podle názoru odvolatele hodnotil důkazy selektivně a některé přímo dezinterpretoval. Námitky odvolatele v tomto ohledu se týkají především otázky existence záložního řešení webstreamingu a záložní sady komunikačních prostředků včetně jejich nastavení, jejichž dodavatelem byla dle tvrzení odvolatele společnost Deeside Service Solutions Ltd. V tomto směru odkazuje na výpověď svědka Ing. Martina Kličky, který de facto popisuje rozdělení rolí včetně úlohy společnosti Deeside Service Solutions Ltd. dle vystavených faktur, ač ji přímo nejmenuje, ale odkazuje na konkrétní technické jednání o geografické záloze. Výpověď svědka Ing. Vojtěcha Volfa nelze v této souvislosti použít, neboť ten o předmětných otázkách vůbec nehovořil, a proto jeho výpověď těžko může objektivně vyvrátit poskytnutí těchto služeb. Odvolatel poukazuje na výpovědi dokládající, že záložní řešení webstreamingu a další služby fakturované společností Deeside Service Solutions Ltd. poskytnuty být mohly, a i s ohledem na jejich smysluplnost poskytnuty minimálně být měly. Jedná se o výpovědi obžalovaného Pavla Girstla a svědka Jana Krejčířika, který navíc potvrdil nejen smysl zahraniční zálohy, ale i to, že jeho společnost tuto službu neposkytovala, pouze potřebné informace předala obžalovanému V. M. I svědek Martin Krejčířík měl povědomí o záložním systému a svědci Jaromír Koubík a Filip Vraný možnost záložního řešení potvrdili. Shrnutím uvedených výpovědí lze zpochybnit skutkový závěr nálezacího soudu, že společnost Deeside Service Solutions Ltd. neposkytla předmětnou, jí následně vyúčtovanou službu.

Odvolatel namítá i nesprávnost výroku o uplatněném nároku poškozeného na náhradu škody, který podle něj nemá oporu v provedeném dokazování. Tvrdí, že škodu nezpůsobil a ani způsobil nemohl, ani se z trestného činu neobohatil. Vyslovuje podiv, že

soud prvního stupně sice na jednu stranu tvrdí, že byla způsobena škoda, na stranu druhou však poškozenou se značnou částkou odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

V neposlední řadě odvolatel namítá nepřiměřenost uloženého trestu a je přesvědčen, že nalézací soud nevzal v úvahu všechny podstatné okolnosti. Vedle dosavadní bezúhonnosti odvolatele měl přihlídnout k tomu, že odvolatel se z trestné činnosti neobohatil, tedy neměl z trestné činnosti žádný osobní prospěch. Uložení povinnosti k náhradě škody v rozsahu několika milionů je důvodem k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody (odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 5 Tdo 331/2015), obdobně jako jsou důvodem poměry pachatele, kdy po náhlém úmrtí družky je živitelem rodiny a pečuje o tři nezletilé děti ve věku 14, 11 a 2 roky. Rovněž poukazuje na uplynutí sedmi let od spáchání trestného činu. V tomto smyslu odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, podle které s ohledem na shora uvedené lze dosáhnout účinné nápravy i trestem podstatně kratšího trvání, a to i za použití ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku.

Závěrem obžalovaný navrhl, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. října 2015 sp. zn. 46 T 9/2015 odvolací soud zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Poškozená Česká republika – Úřad vlády ČR podala odvolání proti výroku o náhradě škody, a to jak v části týkající se uložené povinnosti nahradit škodu poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky, tak v části, ve které byla poškozená odkázána se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Namítá nesprávné určení počátku prodlení obžalovaného. Soud přiznal poškozené úroky z prodlení z částky 8.246.700,- Kč ve výši 8,05 % ročně od 5. listopadu 2014 s odůvodněním, že nárok byl poprvé uplatněn až ve stadiu řízení před soudem. Poškozená však svůj nárok uplatnila již výzvou k úhradě dluhu dopisem z 28. února 2014, doručeným obžalovanému L.V.5. března 2014. Jelikož obžalovaný dluh k výzvě nesplnil, ocitl se dne 6. března 2014 v prodlení. Shodně jako v předchozích případech doplnila, že u soudu nárok na náhradu škody uplatnila již dne 26. února 2014 podáním „Uplatnění nároku na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení“ v trestním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 46 T 21/2013, a to ve výši 388.356.677,57 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. od 26. února 2014 do zaplacení. Poškozená předložila jako důkaz doklad o doručení výzvy k úhradě dluhu adresované obžalovanému Ing. L. V., konkrétně dodejku z 5. března 2014.

Závěrem poškozená navrhla, aby odvolací soud rozsudek v napadeném rozsahu změnil tak, že obžalovaný L.V. je povinen nahradit poškozené České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky škodu ve výši 8.246.700,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 6. března 2014 do zaplacení, a to společně a nerozdílně s odděleně stíhanými J.V. a V.M., odsouzenými rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013.

V rámci podaných odvolání nebo ústně při veřejném zasedání o odvoláních obžalovaní navrhli provedení dalších důkazů. Obžalovaný J.V. navrhl doplnění dokazování předložením protokolů o finanční kontrole provedené Finančním úřadem pro Prahu 9 ve dnech 24. března, 3. a 24. května a 3. června 2011 u společnosti ELVOZ s.r.o., jejíž výsledek podle jeho názoru vyvrací jakékoliv pochybnosti, že by on sám nebo firma ELVOZ, s.r.o. jakýmkoliv způsobem zneužili vynucené spolupráce se společností NWDC v rámci zajišťování předsednictví k vlastnímu obohacení. Veškeré platby řádně prošly účetnictvím společnosti, byly přesně zadokumentovány v hlavní i pokladní knize a cílená kontrola finančního úřadu konstatovala, že je vše v pořádku. Dále navrhuje výslech svědka Dereka Cumminse, jednatele společnosti

DAMOVO Česká republika s.r.o. v období od 1. května 2008 do 1. července 2009, o kterém tvrdí, že změnil obchodní směřování uvedené společnosti a odmítl spolupráci se společností Promopro. Svědek by měl potvrdit obhajobu obžalovaného, že společnost NWDC jako partnera pro zajištění pomocných prací nezvolil svobodně, ale z časových důvodů mu jiná cesta nezbyla. Dále navrhl svědecký výslech technického ředitele Kongresového centra Praha. Obžalovaný M.P. navrhl přechíst ve veřejném zasedání o odvolání závěry znaleckého ústavu NSG Morison s.r.o. a vyslechnout zpracovatele posudku. Vzhledem k tomu, že při studiu spisu zjistil předložení nových znaleckých posudků spoluobžalovaným V.M., navrhuje i jejich přečtení, případně výslech zpracovatelů. K tomuto návrhu se připojili i obžalovaní I.K., R.P. a L.V.. Obžalovaná J.N. navrhla přečtení rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu č. 11/2016, ze kterého vyplývá, že obžalovaná obdržela prověření stupně „DŮVĚRNÉ“.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků označeného rozsudku odvoláními napadených, i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, by mohl přihlížet pouze tehdy, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Svým rozhodnutím ovšem mohl změnit napadený rozsudek v neprospěch obžalovaných pouze v tom rozsahu, kdy bylo podáno odvolání v neprospěch obžalovaného (§ 254 odst. 1 tr. řádu, § 259 odst. 4 tr. řádu).

Nejdříve se vrchní soud zabýval správností a zákonností řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, tj. zjišťoval, zda napadený rozsudek vzešel z řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu, a zda nedošlo k podstatným vadám řízení, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby.

Jak se odvolací soud přesvědčil, přípravné řízení i řízení před soudem prvního stupně proběhlo v plném souladu s odpovídajícími ustanoveními trestního řádu, přičemž všechna procesní práva obžalovaných, zejména jejich právo na obhajobu, byla dodržena.

Námítka obžalovaného L.V., že konáním hlavního líčení dne 14. října 2015 došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť pro akutní psychické obtíže nebyl schopen se soustředit na jednání a účelně vykonávat svou obhajobu, není oprávněná. Je třeba zrekapitulovat, že tento obžalovaný soud prvního stupně informoval o svých psychických obtížích již přípisem z 24. října 2014, kdy soudu zaslal potvrzení o převzetí obžaloby a předvolání k hlavnímu líčení s tím, že s ohledem na svůj psychický stav žádá a souhlasí s tím, aby hlavní líčení proběhlo v jeho nepřítomnosti (strana 23482 spisu). Na výzvu soudu zaslal lékařskou zprávu MUDr. Karla Stibrala, lékaře společnosti HOST - psychiatrie, s.r.o., z 30. října 2014, v níž lékař uvedl, že L.V. je v evidenci zařízení pro depresivní rozlady. Dále konstatoval, že pacient se sice dostavoval na občasné kontroly, jeho stav byl střídavý, ale léky odmítal s tím, že se bude snažit svoje potíže překonat sám a bez léků, i když je lékař doporučoval. Dne 30. října 2014 se dostavil ve zhoršeném stavu, udával nespavost, neschopnost se soustředit, nemožnost cíleně pracovat a nechut' k jídlu. V průběhu vyšetření sdělil, že má před sebou úřední jednání u soudu a že jeho stav se podstatně zhoršil, když se dozvěděl, že jednání budou přítomna média. Lékař proto doporučil, aby soud přistoupil na konání hlavního líčení bez účasti pacienta, nebo aby alespoň jednání probíhalo bez účasti médií. Za nutné lékař označil, aby pacient dodržoval medikamentózní léčbu a dostavoval se na časté kontroly. Obžalovaný L.V. poté písemně požádal o konání hlavního líčení v jeho nepřítomnosti s ohledem na psychický stav vždy, když došlo k jeho předvolání k hlavnímu líčení. Ve spise jsou založeny žádosti o konání hlavního líčení v jeho nepřítomnosti ze dne 10. března 2015 (strana 24665 spisu), dne 12. května 2015 (strana 24992 spisu), neuvedeného dne v květnu 2015 (strana 25262 spisu) a dne 7. června 2015 (strana 25400 spisu). K věci samé obžalovaný vypovídal v přípravném řízení, v hlavním líčení využil svého práva nevypovídat, k věci se však obsáhle vyjádřil písemně (zejména strany 25543 až 25544, 25495 až 25542 spisu).

K vyloučení věci obžalovaného L.V. ze společného řízení k samostatnému projednání došlo poté, co obžalovaný za situace, kdy ve věci bylo nařízeno hlavní líčení na 8.–11. a 22.–25. června 2015, ve kterém bylo možno předpokládat ukončení dokazování, vypověděl plnou moc oběma svým obhájčům (Mgr. Martinu Rytířovi dne 4. června 2015 a Doc. JUDr. Františku Novotnému dne 7. června 2015 s účinností od 9. června 2015). V samostatném řízení bylo hlavní líčení nařízeno na 21. září 2015. Pro písemnou omluvu ustanovené obhájkyň obžalovaného doručenu 14. srpna 2015, že má v tomto čase plánované a již zaplacené lázeňské léčení, bylo hlavní líčení přeloženo na 12. a 14. října 2015. Dne 22. září 2015 byla soudu doručena nedatovaná společná žádost obžalovaného L.V. a obhájkyň JUDr. Blanky Bláhové o zproštění povinnosti obhájce ve smyslu § 40 tr. řádu s tím, že obhájce a jeho klient nejsou schopni se dohodnout na způsobu vedení obhajoby. Opatřením předsedkyně senátu z 23. září 2015 městský soud této žádosti nevyhověl s tím, že podle § 16 zákona o advokacii je advokát povinen řídit se pokyny klienta, není-li to v rozporu s právními či stavovskými předpisy. V práci obhájkyň, která se ihned po svém ustanovení ujala výkonu obhajoby a průběžně studovala obsáhlý spisový materiál, neshledal soud žádné závady. Přístup obžalovaného nelze hodnotit jinak, než jako obstrukční, neboť opakovaně vyjadřuje nespokojenost s obhájci, kteří vykonávají jeho obhajobu, aniž by z jejich strany bylo shledáno zjevné pochybení. Pokud obžalovaný neposkytuje dostatečnou součinnost, nemůže to samo o sobě založit důvod pro zproštění obhájce jeho povinnosti obhajování, neboť takový postup by byl v rozporu se samotným smyslem nutné obhajoby a ve svém důsledku by vedl k nemožnosti ukončit řízení. Spolu s tímto opatřením předsedkyně senátu zaslala obžalovanému i obhájkyňi přípis, že termín hlavního líčení zůstává nezměněn. V hlavním líčení konaném dne 12. října 2015 obhájkyň uvedla, že dne 30. září 2015 jí klient sdělil, že je hospitalizován v Bohnicích; dne 5. října 2015 uvedl telefonicky, že hospitalizace trvá. Bližší nebo další informace jí neposkytl. Dne 12. října 2015 proto předsedkyně senátu požádala PČR – policejní prezidium, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality o předvedení obžalovaného k hlavnímu líčení konanému dne 14. října 2015. K žádosti o eskortu připojila přípis adresovaný příslušnému zdravotnickému zařízení, v němž shrnula stručně obsah řízení a závěrem uvedla: „...obhájkyň (míněno obžalovaného L.V.) bylo sděleno, že klient jí oznámil, že je hospitalizován, avšak bez bližší specifikace, aniž by doložil lékařskou zprávu. Vzhledem ke shora uvedenému mám vážně podezření na účelové jednání obžalovaného ve snaze vyhnout se trestnímu řízení. Pokud je jmenovaný Vaším pacientem a nebude k jednání soudu uvolněn, žádám výslovné potvrzení, že není schopen účasti u jednání soudu.“ Ještě téhož dne po zjištění aktuálního umístění obžalovaného telefonicky sdělila plánovaný postup lékaři Psychiatrické nemocnice Bohnice, MUDr. Volkovi, který zastupoval dočasně (do 14. října) nepřítomnou ošetřující lékařku obžalovaného L.V.. Přitom jím byla informována, že obžalovaný je na otevřeném oddělení a může se kdykoli rozhodnout odejít. Dne 14. října 2015 byl obžalovaný L.V. k hlavnímu líčení předveden eskortou Policie České republiky z Psychiatrické léčebny Bohnice. Na počátku jednání uvedl, že se necítí zdravotně způsobilý k účasti u hlavního líčení. Předsedkyně senátu konstatovala, že ani obžalovaný, ani policisté, kteří realizovali předvedení, nepředložili vyjádření lékaře, které by vylučovalo plnohodnotnou účast obžalovaného u hlavního líčení, ačkoliv Psychiatrická nemocnice v Bohnicích byla telefonicky předem informována o úkonu a předvedení. Neshledala proto důvod pro nekonání jednání.

V rámci své prezkumné činnosti Vrchní soud v Praze vyžádal jednak zprávu o eskortě od Policie České republiky, jednak zprávu příslušného oddělení Psychiatrické nemocnice v Bohnicích o zdravotním stavu obžalovaného v den eskorty. Policie České republiky, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, ve zprávě ze 14. října 2015 (č.l. 566-572 spisu 46 T 9/2015) sdělila, že součástí žádosti o eskortu byl shora citovaný přípis z 12. října 2015. Na jeho základě byl telefonicky ověřen pobyt obžalovaného L.V. v Psychiatrické

nemocnici Bohnice na otevřeném oddělení, o čemž byla žádající soudkyně vyrozuměna. Dne 14. října 2015 okolo 7:00 hodiny ráno se eskorta dostavila k realizaci předvedení. Hovořila se službu konající lékařkou, která uvedla, že jmenovaný je schopen soudního jednání i eskorty. Na dotaz eskorty uvedla, že jmenovaný trpí úzkostnými stavy a připustila, že takovýto stav se může změnit v agresivitu, nepovažuje to však za pravděpodobné. Pro takový případ doporučila přerušení eskorty a okamžitý návrat pacienta k hospitalizaci. Eskortující policisté byli na žádost předsedkyně senátu účastni celého hlavního líčení z důvodu zajištění bezpečnosti a přítomnosti L.V. při jednání. Po skončení jednání byl jeho návrat do nemocnice proveden prostřednictvím eskorty na základě jeho výslovného souhlasu, neboť obžalovaný byl hospitalizován na otevřeném oddělení. Lékařka Psychiatrické nemocnice Bohnice, MUDr. Zdeňka Vyhnánková, k dotazu vrchního soudu sdělila (zpráva z 31. října 2016, č.l. 574 spisu 46 T 9/2015), že L.V. byl v tomto zdravotnickém zařízení hospitalizován od 30. září do 14. října 2015. Uvedeného dne po návratu ze soudního jednání podal negativní reverz. Jelikož nebyly důvody k jeho dalšímu držení na oddělení, bylo jeho žádosti o propuštění vyhověno a byl předán do ambulantní péče.

Z vyjádření obžalovaného, jeho žádostí o zrušení omezení spočívajícího v zákazu vycestování do zahraničí podaných dne 29. ledna 2014 a 29. července 2016 a veřejně přístupných rejstříků vyplývá, že obžalovaný má tři nezletilé děti, které vychovával nejdříve s družkou, po jejím úmrtí dne 2. ledna 2016 sám za pomoci jejich prarodičů. Je zaměstnán u společnosti FUTUR3D, s.r.o., na pozici materiálový specialista. Charakter zaměstnání příležitostně vyžaduje i pracovní cesty mimo území České republiky, zahraniční prázdninový pobyt plánoval i se všemi dětmi. Je členem statutárního orgánu společností Equele s.r.o. a FUTRUE, o.p.s. Jako člen statutárního orgánu a společník působí ve společnosti Equele, s. r. o., od 15. prosince 2014. Obecně prospěšná společnost FUTRUE, o.p.s. byla založena zakládací smlouvou zakladatelů L.V. a Kateřiny Vondráčkové dne 13. září 2010. Správní rada ve složení L.V., Mgr. Martin Rytíř a Jiří Mikuláš téhož dne jednomyslně zvolila předsedou správní rady L.V.. Členy dozorčí rady se 16. září 2010 stali M.P., Eva Kůrková a Kateřina Vondráčková. Na schůzi zakladatelů číslo 1/2015 konané dne 8. dubna 2015 v Praze došlo k odvolání členů správní rady a jmenování správní rady nové, složené z Radky Vepřkové, Kláry Votrubové a Petry Běhouňkové, poté, co zakladatelé vzali na vědomí, že ke dni 9. března 2015 odstoupil ze své funkce člen dozorčí rady společnosti M.P.. Téhož dne byl ředitelem společnosti zvolen L.V.. Ředitel společnosti je podle k tomuto datu změněné zakládací listiny jejím statutárním orgánem, který společnost řídí a samostatně jedná jejím jménem navenek. Z účetní uzávěrky za rok 2014 vyplývá, že společnost byla v tomto roce aktivní.

Ze shora uvedeného, zejména lékařské zprávy MUDr. Zdeňky Vyhnánkové, proto považuje Vrchní soud v Praze za prokázané, že obžalovaný L.V. byl v hlavním líčení konaném 14. října 2015 schopen plnohodnotné účasti na trestním řízení, včetně komunikace s obhájkyň, a postupem soudu prvního stupně nedošlo k porušení ústavního práva na spravedlivý proces. Ve shodě s názorem nalézacího soudu i soud druhého stupně považuje ústní i ve stížnostních námitkách uplatněné shora rozvedené tvrzení obžalovaného za součást jeho obstrukčního jednání. Ztotožňuje se rovněž s názorem soudu prvního stupně, že nevyvstala potřeba znaleckého zkoumání psychického zdravotního stavu obžalovaného. Jak vyplývá z vyjádření lékařů, rodičovské zodpovědnosti i pracovní činnosti obžalovaného, obžalovaný je při dodržování medikace schopen plnohodnotného života a jeho schopnost hájit se před soudem není omezena.

Odvolací soud nemohl přisvědčit námitkám odvolatelů, pokud vytýkali soudu prvního stupně neúplnost dokazování a za nedůvodné považuje i návrhy obžalovaných na doplnění dokazování ve veřejném zasedání. Ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu ukládá orgánům činným

v trestním řízení povinnost zajistit důkazní podklad takového rozsahu, aby vedl ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Neukládá povinnost provést všechny důkazy, které byly v průběhu řízení navrženy, ani veškeré důkazy, které se k předmětu trestního řízení vztahují, neboť dokazování nemůže být bezbřehé a musí být zachována i zásada procesní ekonomiky a přiměřené délky trestního řízení.

Návrh obžalovaného J.V. na doplnění dokazování protokoly o finanční kontrole provedené Finančním úřadem pro Prahu 9 u společnosti ELVOZ s.r.o. považuje odvolací soud za nadbytečný. Správná skutková zjištění soudu prvního stupně vyplývají z výpovědi svědka Ing. Tomáše Beneše a z listinných důkazů, konkrétně faktur č. 11/09 z 12. února 2009, č. 14/09 ze 17. března 2009 a č. 21/09 z 14. května 2009. Svědek Ing. Tomáš Beneš uvedl, že celou zakázku od jejího zadání projednával pouze s J.V., který i vznášel připomínky k dílu, účastnil se kontrolních dnů a sám také dílo převzal. To vyplývá i z předávacího protokolu na čl. 11372 spisu, podepsaného obžalovaným J.V. dne 13. května 2009, který pravost svého podpisu v hlavním líčení uznal. V záhlaví dokumentu je obžalovaný J.V. uveden jako zástupce společnosti NWDC, razítko společnosti není k podpisu připojeno, není připojena ani plná moc k zastupování. Vlastimila Maxu svědek Ing. Tomáš Beneš neznal a nikdy neviděl, jeho jméno zjistil z internetu, stejně jako další údaje vztahující se k firmě NWDC, neboť bylo postaveno, že fakturace půjde na firmu NWDC. Písemná smlouva o dílo uzavřena nebyla, byla ale zálohová faktura a praxe je taková, že pokud je zálohová faktura zaplacená, považují akci za započatou. Veškeré faktury byly zaplacený bezhotovostním převodem. Vzhledem k tomu, že projektoval celou rekonstrukci objektu (viz faktura č. 11/09 z 12. února 2009), před vlastní dodávkou a montáží interiérového vybavení Golf Klubu Kunratice kontroloval, zda předchozí stavební část rekonstrukce probíhá podle jeho projektu. Společnost NWDC se na rekonstrukci podílela snad elektroinstalací, z jejích pracovníků znal Ing. V. Č. Jak vyplývá z výpovědi svědka i z protokolu o ústním jednání při správě daní, sepsaného 9. června 2011 u Finančního úřadu Praha – západ, faktury byly řádně zahrnuty do účetnictví daňového subjektu Ing. Tomáš Beneš – ATELIÉR BENEŠ.

Předmětem tohoto trestního řízení je zjišťování, zda společnost NWDC peněžní prostředky vynaložené na zaplacení shora uvedených faktur získala prostřednictvím společnosti Promopro od České republiky zastoupené Úřadem vlády České republiky, ačkoliv se jednalo o činnost, která nebyla provedena ve prospěch České republiky, ale ve prospěch společnosti ELVOZ s.r.o. Skutkové závěry soudu prvního stupně jsou v této otázce opřeny o výpověď svědka Ing. Tomáše Beneše a listinné důkazy, zejména účetnictví společnosti NWDC. Pokud byla následně s půlroční prodlevou do účetnictví společnosti ELVOZ s.r.o. založena fakturace společnosti NWDC s neprůkaznou údajnou platbou v hotovosti, nemůže to nic změnit na správných závěrech soudu prvního stupně. Jak bude uvedeno dále, posuzovaná trestná činnost byla pachateli provedena velmi sofistikovaně s pečlivým odstraňováním stop trestné činnosti.

Za nadbytečný Vrchní soud v Praze považuje i výslech svědka Dereka Cumminse, bývalého jednatele společnosti DAMOVO Česká republika, s.r.o., neboť z pohledu tohoto trestního řízení není rozhodující, zda k výběru společnosti NWDC ;jako technického partnera společnosti ProMoPro došlo z důvodu změny směřování této společnosti, jak uvádí obžalovaný J.V., nebo z důvodu neochoty nového vedení společnosti DAMOVO Česká republika, s.r.o., provádět nestandardní finanční operace, jak se v dané době proslýchalo. Nad rámec potřeby by bylo i zjišťování identity technického ředitele Kongresového centra Praha v druhé polovině roku 2008 a první polovině roku 2009 a jeho výslech odvolacím soudem, neboť otázka rozsahu a průběhu technických prací v Kongresovém centru Praha byla dostatečně objasněna provedenými důkazy. Pro účely odvolacího řízení je nadbytečné i doplnění dokazování zprávou o výsledku prověrky na utajované skutečnosti u obžalované

J.N., neboť osobní profil obžalované dostatečně vyplývá již z dokazování pečlivě provedeného soudem prvního stupně.

Návrhy obžalovaného R.P. na doplnění dokazování záznamem výpovědi Stanislava Dostála u Finančního úřadu v Brně a obžalovaného J.V. na provedení prohlídky Kongresového centra Praha zamítl již soud prvního stupně. Své stanovisko vysvětlil na straně 331 druhý odstavec a 332-3 napadeného rozsudku, a odvolací soud zaujímá shodné.

Vrchní soud v Praze nemohl přisvědčit ani společné námitce odvolatelů, pokud brojí proti zamítnutí návrhů na vypracování revizního znaleckého posudku, a návrhům obžalovaných M.P., I.K. a R.P. na zopakování důkazu posudkem znaleckého ústavu NSG Morison znalecký ústav, s. r. o. a provedení důkazu znaleckými posudky předloženými po vynesení napadeného rozsudku obžalovaným V.M..

Soud hodnotí znalecký posudek volně jako každý jiný důkaz (§ 2 odst. 6 tr. řádu). Nemůže libovolně nahradit odborný závěr znalce vlastním, v dané otázce laickým míněním, ale může a je povinen prověřit znalecký posudek zejména z toho hlediska, zda znalec přihlédl ke všem skutečnostem, které mají význam pro podání posudku, nebo zda se skutková východiska znaleckého posudku opírají o skutečnosti v trestním řízení náležitě zjištěné anebo naopak o skutečnosti, které jsou pochybné, nebo dokonce odporující jiným výsledkům dokazování, a zda řešení znalce logicky vyplývá z těchto skutkových předpokladů. Pochybnost o správnosti znaleckého posudku se může opírat např. o neúplnost nebo nevěrohodnost použitého materiálu, vnitřní rozpornost posudku, nedostatky v odůvodnění, zejména když závěr nevyplývá logicky z uvedených předpokladů, popř. o skutečnost, že vyžádaný znalecký posudek je v diametrálním rozporu s posudkem, který o téže otázce byl podán v jiném řízení. Dále může jít např. o to, že znalec vyřešil jednoznačně otázku, ač úroveň rozvoje příslušného vědeckého oboru takové řešení zatím neumožňuje, nebo použil takovou metodu, která je na základě současných vědeckých poznatků odmítána, anebo se ukázalo, že znalec nemá dostatečné specializované odborné předpoklady, aby mohl svůj úkol náležitě vykonat atd. O nejasný znalecký posudek jde zejména tehdy, když jeho závěr nebo odůvodnění jsou neurčitě, tedy z nich není zřejmé stanovisko znalce ke kladeným otázkám. O neúplný znalecký posudek jde zejména tehdy, když neobjasňuje všechny okolnosti, k nimž v něm mělo být podle § 107 odst. 1 věty první tr. řádu zaujato stanovisko, ale i tehdy pokud neobsahuje všechny předepsané náležitosti.

Má-li soud pochybnost o správnosti znaleckého posudku nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný, nejdříve požádá znalce o vysvětlení ve smyslu § 109 tr. řádu. K vypracování znaleckého posudku revizního přikročí tehdy, pokud ani vysvětlení znalce nevedlo k výsledku. Rozhodnout o přibrání státního orgánu, vědeckého ústavu nebo vysoké školy je možno ve výjimečných, zvláště obtížných případech, které vyžadují zvláštního vědeckého posouzení, a to zejména tehdy, jestliže si navzájem odporují dva znalecké posudky a ani vysvětlením znalců ani zhodnocením znaleckých posudků není možné dospět ke spolehlivému závěru o skutečnosti důležité pro trestní řízení.

Znalecký ústav A-Consult plus, spol. s r.o., byl k podání znaleckého posudku z oboru ekonomika, se zaměřením na odhady movitého majetku, strojů, technologických zařízení, nájemních cen za zboží a služby s jeho instalací a obsluhou spojených, posuzování v oblasti účetnictví, ekonomiky podniků, financování a řízení peněžního toku přibrán orgány činnými v přípravném řízení trestním opatřením policejního orgánu z 21. června 2011. Ve znalecké doložce písemného posudku je uvedeno, že znalecký ústav byl jmenován Ministerstvem spravedlnosti ČR a zapsán do druhého oddílu seznamu ústavů kvalifikovaných pro znaleckou činnost v oboru ekonomika s rozsahem znaleckého oprávnění pro ceny a odhady nemovitostí,

nerostných surovin, movitého majetku včetně dopravních prostředků, strojů, technologických zařízení, cenných papírů, kapitálových účastí a podniků, oceňování peněžitých vkladů – hmotných i nehmotných při zakládání společností, popř. zvyšování základního jmění ve smyslu obchodního zákoníku, posuzování v oblasti účetnictví, ekonomiky podniků, financování a řízení peněžního toku, kapitálových účastí v jiných společnostech. V seznamu ústavů kvalifikovaných pro znaleckou činnost, vedeném Ministerstvem spravedlnosti ČR, má tento znalecký ústav jako obor znalecké činnosti nad shora uvedené zapsány ceny a odhady podniků a jejich částí, kapitálových účastí včetně oceňování podílů v obchodních společnostech, zemědělské techniky, výpočetní a zabezpečovací techniky, elektrotechniky, oceňování nepeněžitých vkladů, jmění pro účely přeměn obchodních společností a družstev, nehmotného majetku, zejména patentů, vzorů, ochranných známek a obchodního tajemství, majetkových práv a pohledávek, investičních nástrojů, včetně akcií, dluhopisů a derivátů, posuzování úvěrové způsobilosti ekonomických subjektů, bankovníctví, peněžnictví a pojišťovnictví, burzovníctví a kolektivní investování, analýza finančních rizik. Je tedy zřejmé, že rozsah specializovaných odborných předpokladů je dostatečně široký, aby se zpracovatelé posudku mohli odborně vyjádřit ke všem posuzovaným otázkám. To ostatně vyplynulo i z výsledku zpracovatelů v hlavním líčení. Písemný znalecký posudek č. 14/2002 byl vypracován 31. ledna 2012 po prostudování úředních záznamů o vysvětlení podaném Ing. Vojtěchem Volfem dne 21. září 2011, Ing. Martinem Kličkou dne 16. září 2011, V.M.dne 19. května 2011 a Martinem Krejčíříkem dne 8. září 2011 a rozsáhlého shromážděného listinného materiálu. V hlavním líčení měli všichni zpracovatelé posudku možnost zúčastnit se výpovědi obžalovaných i svědků, byli velmi podrobně vyslechnuti soudem, zodpověděli dotazy stran trestního řízení a vyjádřili se k jejich námitkám. Písemnosti předložené v hlavním líčení V.M.a Ing. M.P. byly zpracovány v dodatku k tomuto posudku.

Proti tomuto posudku vznesli obžalovaní námitky již v hlavním líčení, zejména J.V. a M.P., který namítl i nedostatečnou odbornou kvalifikaci zpracovatelů posudku a nesrovnalosti ve výpočtu; nesouhlasné stanovisko vyjadřují znalecké posudky předložené stranami v hlavním líčení (*jak bude podrobněji rozvedeno dále*); nyní jsou obdobné námitky obsaženy v písemných odůvodněných odvolání.

Ve fázi řízení před soudem prvního stupně byl obhajobou obžalovaného V.M. předložen znalecký posudek znaleckého ústavu BENE FACTUM, a. s., jehož oborem činnosti je ekonomika - oceňování podniku a jeho částí, oceňování cenných papírů, majetkových účastí a obchodních podílů, oceňování finančního a nehmotného majetku, oceňování pohledávek, oceňování nemovitého majetku, účetnictví a inventarizace, finanční expertiza, bankovníctví, peněžnictví a pojišťovnictví. Zadavatelem byly položeny otázky: jednalo se z ekonomického pohledu o dodávku jednotlivých komponentů nebo dodávku komplexních funkčních celků ze strany NWDC? Je oprávněné vycházet z ceny obvyklé a porovnávat ji se skutečně fakturovanými částkami NWDC na ProMoPro? Jaké faktory mohly výslednou cenu ovlivňovat? Dále byl znalecký ústav vyzván, aby se vyjádřil k rozdělení subdodavatelů na tzv. pochybné a skutečné na straně 62 znaleckého posudku č. 14/2002 znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., a posoudil některá ekonomická hodnocení uvedená ve znaleckém posudku.

Obhajobou obžalovaného M.P. byl předložen znalecký posudek společnosti NSG Morison znalecký ústav s.r.o. Odborností tohoto znaleckého ústavu je ekonomika - ceny a odhady, oceňování podniků a jejich částí, oceňování majetkových účastí a obchodních podílů, oceňování obchodního jmění zejména při přeměnách právnických osob, oceňování nepeněžitých vkladů do obchodních společností, oceňování pohledávek a závazků, oceňování nemovitostí a staveb, oceňování movitého majetku, oceňování nehmotného majetku a jiných majetkových hodnot, přezkoumání návrhu smlouvy o fúzi, přezkoumání projektu rozdělení

a přezkoumání smlouvy o rozdělení a převzetí obchodního jmění, přezkoumání přiměřenosti ceny nebo směnného poměru cenných papírů při povinné nabídce převzetí, přezkoumání přiměřenosti ceny při veřejném návrhu smlouvy o převodu cenných papírů, přezkoumání zpráv o vztazích mezi propojenými osobami, přezkoumání ovládací smlouvy a smlouvy o převodu zisku, posouzení hodnoty zastaveného obchodního podílu pro účely převodu na úhradu dluhu, posouzení hodnoty majetku nabývaného od zakladatele, akcionáře, nebo jiné osoby stanovené zákonem za protihodnotu ve výši alespoň jedné desetiny upsaného základního kapitálu, posouzení přiměřené výše protiplnění při výkupu účastnických cenných papírů pro účely squeeze-outu, vypořádání v penězích při zrušení obchodní společnosti s převodem jmění na společníka, transferové ceny, kvantifikace finančních ztrát a ušlého zisku. Podle zadání se znalecký posudek měl vyjádřit ke znaleckému posudku společnosti A-Consult plus, spol. s r.o., jak obecně, tak s ohledem na společnost Boreno Consulting a.s. a M.P., a dále zabývat se dokumenty dodatečně předloženými obhájcem obžalovaného M.P. v hlavním líčení konaném a posoudit z ekonomického pohledu činnost společnosti Boreno Consulting a.s. v rámci přípravy a zajištění akcí spojených s předsednictvím České republiky v Radě EU v roce 2009.

Soud prvního stupně oba tyto znalecké posudky provedl v hlavním líčení a dal jejich zpracovatelům obsáhlou možnost vyjádřit se ke znaleckému posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r. o., včetně doplňku, položit jeho zpracovatelům otázky a vznést námitky proti způsobu zpracování znaleckého posudku i jeho obsahu. Rovněž zpracovatelé posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o. měli možnost vyjádřit se ke kritickým námitkám znalců přibraných k podání znaleckých posudků obhajobou.

Po zhodnocení znaleckého posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., včetně odpovědí jeho zpracovatelů na dotazy či námitky stran a zpracovatelů znaleckých posudků předložených obžalovanými V.M.a Ing. M.P., podle vlastního přesvědčení – tedy podle zásady volného hodnocení důkazů – Městský soud v Praze neshledal odbornost zpracovatelů posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., nedostatečnou, neměl pochybnosti o správnosti a úplnosti znaleckého posudku a důvod k zadání revizního znaleckého posudku tedy neshledal. Svůj postoj podrobně vysvětlil na str. 326-7 a 331-2 napadeného rozsudku a soud odvolací se s tímto stanoviskem zcela ztotožňuje.

Zpracovatelé posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r. o., své závěry srozumitelně vysvětlili v závěrech písemného znaleckého posudku i ve svých výpovědích v hlavním líčení, kde se též vypořádali se všemi námitkami obhajoby i s oponentskými názory znaleckých posudků předložených obhajobou, a obhájili svůj názor, pokud jde o použitou metodiku. Nejen z vyjádření znalců, ale i z dalších ve věci provedených důkazů je zřejmé, že přesná rekonstrukce akce není možná. Znalci proto zvolili jinou metodu, která má vnitřní řád a logiku, svůj postup podrobně objasnili a nalézací soud se k této metodě důvodně přiklonil. Hodnocení, že se jednalo o nevhodný a nesprávný postup, je názorem obhajoby, se kterým se nelze ztotožnit.

Námitku obžalovaného M.P. na nedostatečnou odbornost znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., nepovažuje odvolací soud za důvodnou. Jak bylo rozvedeno shora, rozsah znaleckého oprávnění znaleckého ústavu je velmi široký. Jednotliví zpracovatelé si podle své odbornosti rozdělili znalecké kompetence a znalecký posudek je tak velice komplexní, přehledně rozčleněný na jednotlivé pasáže, které posuzují předloženou problematiku vždy z pohledu odbornosti toho kterého zpracovatele. Obdobně si znalci rozdělili kompetence při přednesu znaleckého posudku v hlavním líčení a v rámci své odbornosti zodpověděli dotazy stran, případně přiléhavě reagovali na jejich námitky.

Důvodnou neshledal odvolací soud ani námitku obžalovaného V. Č., podle které je vadou trestního řízení skutečnost, že za podklad znaleckého posudku sloužily i úřední záznamy o podaném vysvětlení. Písemný znalecký posudek byl vypracován před zahájením trestního stíhání, jeho zpracovatelé tedy logicky neměli při zpracování písemného posudku k dispozici svědecké výpovědi. Úkony, které byly provedeny před zahájením trestního stíhání, není nutné opakovat, byly-li provedeny způsobem odpovídajícím ustanovením trestního řádu, což v posuzovaném případě splněno bylo. Podle § 158 odst. 3 písm. b) tr. řádu je policejní orgán oprávněn k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, vyžádat též znalecký posudek, a to s jediným omezením, že je toho potřeba pro posouzení věci. V této velmi složité věci tato podmínka splněna byla, neboť závěry znaleckého posudku byly důležité pro určení rozsahu dalšího šetření i okruhu podezřelých osob. Po novele provedené zákonem č. 265/2001 Sb. může znalec při vypracování znaleckého posudku vycházet i z úředního záznamu o vysvětlení. Výpovědi svědků Ing. Vojtěcha Volfa, Ing. Martina Kličky a Martina Krejčíříka v hlavním líčení se navíc svým obsahem neliší od obsahu dříve podaného vysvětlení.

Rovněž nelze přisvědčit námitce obžalovaného J.V., že znalci se ve svém posudku zaměřili pouze na formální náležitost listin. Zkoumání účetních dokladů bylo pouze jedním z použitých postupů, v dalším se jednalo o důkladný rozbor finančních toků, posouzení ekonomického smyslu posuzovaného vztahu mezi podnikatelskými subjekty, historií společností a podobně. V rámci své výpovědi se znalci vyrovnali i s upozorněním obžalovaného M.P. na nesprávnost výpočtu, který neodpovídá dílčím částkám, vysvětlením, že tento nesoulad vznikl zaokrouhlením dílčích částek.

Nemůže obstát ani názor obžalovaného M.P. a V.Č., že znalecký posudek znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r. o., nelze použít pro nerespektování ustanovení § 107 odst. 1 tr. řádu, které znalci zakazuje hodnocení důkazů a řešení právních otázek. Znalecký posudek nelze odmítnout jen proto, že se znalec nad rámec svého oprávnění vyjadřoval i k otázkám právním. Skutečnost, že znalec ve svém posudku zaujme stanovisko k otázce, jejíž zodpovězení přísluší soudu, nečiní tento posudek nepoužitelným, pokud obsahuje odborné poznatky a zjištění, z nichž znalec tento právní závěr učinil a které umožňují, aby si soud tentýž nebo jiný takový závěr dovodil sám. To v posuzovaném případě splněno bylo, neboť znalci v písemném posudku vždy uvedli konkrétní podklady, z nichž své závěry vyvozují. V rámci hlavního líčení nedošlo ke změně těchto podkladů, přičemž poznámky zpracovatele posudku (vykřičníky nebo otazníky) vyjadřující stanovisko znalce bylo pouze možností jednoho z vysvětlení, které nebránilo, aby soud zaujal závěr jiný. I pokud se tedy v rámci 242 stran znaleckého posudku taková odchylka vyskytla, nemůže to nic změnit na kvalitě znaleckého posudku jako celku. (Blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu z 24. dubna 1997 sp. zn. 2 Tzn 19/97.)

Námitka obžalovaného J.V. a V.Č., že znalecký posudek nijak nereflexuje význam předsednictví ČR v Radě EU, není relevantní. Jedinečnost, význam, rozsah a časové aspekty akce i vysoká míra zodpovědnosti za funkčnost celků se do jejího technického zabezpečení může samozřejmě promítnout specifickými požadavky (například kvalita materiálu, odbornost pracovníků, koordinace činností). Znalecký posudek společnost A-Consult plus, spol. s r. o., také nijak nezpochybnil dodávky velmi kvalitního materiálu na jednotlivé akce, nevyloučil nutnost nákupu nového slaboproudého materiálu po jeho deinstalaci, ani hodinové mzdy pracovníků, pokud se pohybovaly v rámci horního rozpětí obvyklých cen. Sám o sobě však mezinárodní význam akce ke zvýšení nákladů na její technické zabezpečení nevede.

Pokud obžalovaní považují za pochybný samotný zadaný znalecký úkol, tj. zjištění běžné ceny, neodpovídá to skutečnému obsahu znaleckého posudku, který se zabýval řadou

otázek, položených zadavatelem. Tvzení, že znalci nedůvodně odmítli postup řešení zakázky využitím subdodavatelů, rovněž neodpovídá skutečnosti. Obecnou možnost využít pro splnění zakázky subdodavatele znalci nezpochybňují, poukázali na nelogičnost nebo ekonomickou nevýhodnost konkrétního postupu v konkrétních případech, například pokud zadavatel, který má odbornost pro splnění zakázky, zadá subdodávku subjektu, který tuto odbornost nemá; pokud náklad na pořízení subdodávky je vyšší, než částka fakturovaná zadavateli ap.

Je tedy možno shrnout, že Městský soud v Praze po předložení znaleckých posudků zadaných obhajobou obžalovaných V.M. a M.P. postupoval správně, pokud tyto znalecké posudky podle § 110a tr. řádu provedl v hlavním líčení stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný orgánem činným v trestním řízení, neboť tyto znalecké posudky předložené stranou trestního řízení mají všechny zákonem požadované náležitosti a obsahují doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku. Tyto znalecké posudky prověřil zejména z toho hlediska, zda přihlíží ke všem skutečnostem, které mají význam pro podání posudku, a zda se skutková východiska znaleckého posudku opírají o skutečnosti v trestním řízení náležitě zjištěné. Poté dospěl k oprávněnému závěru, že se nejedná o tzv. oponentské posudky v pravém slova smyslu, neboť z velké části obsahují pouze námitky proti posudku znaleckého ústavu přibraného k podání znaleckého posudku orgánem činným v trestním řízení, aniž by se samy zabývaly řešením otázek položených znaleckému ústavu A-Consult plus, spol. s r.o. Na řadu konkrétních dotazů, znalci neodpověděli s tím, že takový úkol jim nebyl zadán a proto jej neposuzovali, u některých pouze citovali sdělení zadavatele.

Rovněž je podstatné, že obhajobou předložené znalecké posudky vycházejí i z údajů poskytnutých jim prostřednictvím zadavatele, ačkoliv v hlavním líčení bylo jednoznačně prokázáno, že tyto údaje neodpovídají skutečnosti. Oba znalecké posudky jsou však na pravdivosti poskytnutých podkladů založeny. Znalecký posudek znaleckého ústavu BENE FACTUM a. s. na své straně 4 (č. I. 24573 spisu) uvádí: „znalecký posudek byl zpracován na základě níže uvedených podkladů a dat. Údaje o skutečnostech obsažených ve znaleckém posudku se považují za pravdivé a správné“. Jako podklad pro zpracování posudku přitom sloužil popis řešení webstreamingu, jak ho měla vyřešit společnost NWDC pro akci předsednictví České republiky v Radě EU, a kopie pěti kusů šanonů, v nichž jsou subdodavatelské faktury doplněné V.M.u hlavního líčení ve dnech 3. – 5. listopadu 2014, které soud prvního stupně důvodně označil za nepravdivé (řešení jistího systému webstreamingu), případně dodatečně fingované (údajné smlouvy, faktury, předávací protokoly apod. – pět černých šanonů označených číslicemi 1-5 připojených ke spisu). Toto stanovisko, které odvolací soud považuje za správné, městský soud velmi podrobně vysvětlil na straně 202 - 205 a 314 - 315 napadeného rozsudku. Znalecký posudek společnosti NSG Morison znalecký ústav s.r.o. na své straně 5 - 6 (č. I. 25435 spisu) uvádí „v rámci šetření jsme vycházeli z veřejných zdrojů a dokumentace předané objednatelem tohoto znaleckého posudku (*míněno obžalovaný Ing. M.P.*) a jeho obhájcem. Získané a předložené dokumenty, ze kterých jsme ve znaleckém posudku vycházeli, jsou považovány za věrohodné, avšak neprováděli jsme žádná šetření k ověření pravosti, správnosti a úplnosti. Z tohoto hlediska nepřebíráme žádnou odpovědnost“. I v tomto případě však bylo dokazováním provedeným v hlavním líčení prokázáno, že tyto podklady neodpovídají skutečnosti, jak nalézací soud uvádí v napadeném rozsudku na straně 205 a dále od strany 315 poslední odstavec. Tvzení obžalovaného M.P., že v přípravném řízení nebyl orgány činnými v trestním řízení požádán o předložení účetních dokladů společnosti Boreno Consulting a.s., je zcela oprávněné. Jak vyplývá z obsahu spisu, k předložení těchto dokladů byl vyzván Robert Mitrič, který byl v době od 27. ledna 2010 do 24. února 2011 jediný člen představenstva společnosti a od 18. března 2010 do 28. února 2011 zapsán jako jediný akcionář. Je tedy důvodná i námitka obžalovaného, že při hodnocení věrohodnosti listin předložených v hlavním líčení nelze

vycházet ze stanoviska, že obžalovaný M.P. tyto doklady nepředložil v přípravném řízení, ačkoliv mu k tomu byl dán pokyn. Argumentace soudu prvního stupně v té části, kdy uvádí, že jedním z důvodů, pro který považuje listiny předložené obžalovaným Ing. M.P. za padělané, je skutečnost, že tyto údajné doklady předložil až ve fázi řízení před soudem, i když byl k jejich vydání vyzván v přípravném řízení, je tedy částečně nesprávná. To však nic nemění na ostatních správných argumentech soudu prvního stupně.

Ačkoliv znalecký ústav BENE FACTUM a.s. v písemném vyhotovení posudku dospěl k závěru, že obecnou cenu díla nelze stanovit, v hlavním líčení konaném 8. června 2015 Ing. Petr Šrámek, jeden ze zpracovatelů posudku, uvedl, že za pomoci konzultantů, technické dokumentace a fyzické návštěvy míst, kde byla instalována zařízení, budou schopni do konce června 2015 provést ocenění zakázky cestou zpracování paralelního rozpočtu včetně jeho řádného ocenění. Obžalovaný V.M., k jehož návrhu se připojili i další obžalovaní, v hlavním líčení konaném 10. června 2015 požádal o jeho odročení s tím, že znalecký posudek je před dokončením. Poté, co soud prvního stupně návrhu nevyhověl, byl avizovaný znalecký posudek společnosti BENE FACTUM a.s. předložen až Vrchnímu soudu v Praze, a to krátce před konáním veřejného zasedání o odvoláních. V tomto novém znaleckém posudku znalci vycházejí mj. ze shodných podkladů, jako v posudku prvním, a uvádějí i stejně formulovaný předpoklad pravdivosti a správnosti podkladů a dat. Znalec Tomáš Grim, který jako konzultant vypracoval 7. února 2016 znalecký posudek v oboru elektro, realizace a technické zajištění akcí konaných v rámci předsednictví České republiky v Radě EU, ve specifikaci podkladů pro vypracování svého posudku dále uvádí mj. prohlídku prostor a zařízení budovy Kongresového centra Praha dne 25. října 2013 za účasti „pracovníků, kteří se účastnili při samotné realizaci akcí v areálu Kongresového centra Praha“.

Současně byl odvolacímu soudu předložen znalecký posudek znaleckého ústavu EQUITA Consulting s.r.o., jehož úkolem bylo posouzení a kritické přezkoumání znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavem A-Colsult plus, spol. s r.o., číslo 14/2012. Na straně 5 posudku znaleckého ústavu EQUITA Consulting s.r.o. se uvádí, že „veškeré informace o předmětu posudku byly převzaty od objednatele a z veřejně dostupných zdrojů. Za přesnost údajů a informací, ze kterých znalec při posouzení vycházel, nepřebírá odpovědnost a předpokládá jejich pravdivost a úplnost. Se závěry posouzení uvedené ve znaleckém posudku je kalkulováno pro účely trestního řízení v trestní věci 46 T 21/2013 (míněno Městského soudu v Praze). V případě jejich použití pro jiný, než uvedený účel, neodpovídá znalec za jakékoliv následky nebo škody tímto použitím vzniklé.“ Za podklad pro vypracování posudku znalec mj. uvádí doplnění odvolání obžalovaného V.M. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013.

Vrchní soud v Praze nevyhověl návrhu obžalovaných M.P., I.K., R.P. a L.V. na provedení těchto znaleckých posudků ve veřejném zasedání, neboť neobsahují nové relevantní skutečnosti.

Pokud jde o znalecký posudek znaleckého ústavu BENE FACTUM a.s., jeho dílčí závěry neodpovídají skutečnostem bez pochybností zjištěným z důkazů provedených v hlavním líčení, oprávněná proto nemůže být ani výsledná částka, k níž znalecký ústav při ocenění zakázky dospěl. Při vlastním odhadu ceny za služby poskytnuté společností NWDC společnosti Promopro prostřednictvím subdodavatelů totiž znalec Tomáš Grim vytváří vlastní odhad ceny dílčích zakázek i tam, kde z listinných důkazů a ze svědeckých výpovědí zcela jednoznačně vyplývá konkrétní cena dílčí zakázky.

Tak např. určuje náklady na instalaci, provoz a deinstalaci stanů pro novináře v parku u zámku Hluboká nad Vltavou a ve venkovních prostorách Alšovy jihočeské galerie na

základě jednotlivých dílčích položek celkovou částkou 2.415.100,- Kč. Z této částky připadá 48.000,- Kč na pronájem osvětlovacích lamp pro největší stan. Ze svědecké výpovědi Ing. Pavla Haška, jednatele společnosti partystan.cz s.r.o., (do 6. října 2009 Banking Professionals, s.r.o.), dopisu Ing. Pavla Haška z 6. března 2009 adresovaného společnosti NWDC (konkrétně Ing. Vojtěchu Volfovi) a dalších listinných důkazů však vyplývá, že tuto dodávku spočívající v dodávce a provozu kompletních venkovních stanů (tzn. párty stany, podlahové systémy, osvětlení, koberce, topné agregáty, palivo, doprava objednaného zboží, jeho montáž, provozování a demontáž a terénní úpravy) realizovala výlučně tato firma. Na základě smlouvy „o pronájmu věcí movitých a poskytování služeb z pronájmu souvisejících“, velmi podrobně rozčleňující jednotlivé komponenty, a jejich dodatků byla fakturami č. 000001, 000002 a 000003 společnosti NWDC účtována celková částka 1.052.667,- Kč. Osvětlení ve stanu v Alšově jihočeské galerii poskytla subdodavatelská společnost Celtima s.r.o. zdarma. Odhad znalce tedy nebere v úvahu jednoznačně zjištěnou skutečnost o zařízení poskytnutém zdarma a v celkové částce se se zjištěnou skutečností rozchází o 1.362.433,- Kč, tzn. je více než dvojnásobný.

V rozpočtu na vytápění – temperování vnitřních prostor v zámku Hluboká nad Vltavou znalec dospěl k celkové částce 5.273.552,- Kč. Z výpovědí svědků Ing. Pavla Stejskala (v předmětné době jednatele společnosti Klötzl Troges, s.r.o.), Romana Hlávky (ekonomu Alšovy jihočeské galerie), Mgr. Petra Berkovského (správce depozitáře a konzervátora Alšovy jihočeské galerie), Ing. Miroslava Pavlíčka (kastelána zámku Hluboká nad Vltavou), Ing. Vojtěcha Volfa (projektového manažera společnosti NWDC), Marcela Maxy (zaměstnance společnosti NWDC) a v obecných údajích i Ing. Martiny Kličky (výkonného ředitele společnosti NWDC), vyjádření Mgr. Martina Gaži, vedoucího umělecko-historického oddělení Národního památkového ústavu, z 20. ledna 2009 a dalších listinných důkazů však vyplývají následující skutečnosti: Klimatizování zámku v Hluboké nad Vltavou prováděla výhradně firma Klötzl Troges, s.r.o. Po telefonickém kontaktu ze strany NWDC společnost Klötzl Troges, s.r.o., ve spolupráci s historiky vypracovala dne 11. února 2009 návrh technického řešení. Dne 23. února 2009 byla v sídle firmy NWDC podepsána smlouva o dílo, k níž byl dne 9. března 2009 podepsán dodatek obsahující konkrétní seznam jednotek a zařízení, které po provedení díla přejdou do vlastnictví společnosti NWDC. Odborníci doporučili tempo rychlosti změny parametrů tak, aby nebyly poškozeny vzácné interiéry, tzn. pomalý vzestup teplot na zadavatelem požadovaných 22 stupňů Celsia a obdobně pomalé ochlazování. Instalaci, obsluhu a kontrolu zařízení prováděli výlučně zaměstnanci společnosti Klötzl - Troges, s.r.o., kteří drželi pohotovost po celou dobu provádění prací, ze strany NWDC došlo pouze ke kontrole dostatečnosti řešení. Do dosažení požadované teploty byli zaměstnanci společnosti Klötzl - Troges, s.r.o., přítomni na místě, poté byla prováděna pravidelná měření a kontroly přístrojů a pohotovost byla pouze po telefonu. Systém se skládal ze speciálních fancoilových jednotek s regulátory teploty (zpočátku asi 50 ks, poté byl jejich počet snížen), z mobilních zvlhčovacích přístrojů (12 ks zakoupených a 2 ks půjčené), pro temperování místností, kde nebyly tak přísné klimatické podmínky, byla použita sloupová plynová ohřívací tělesa, která byla zapůjčena, a poté vrácena. Cena za celou zakázku byla domluvena předem, byla sjednána cena za dílo (tedy nikoli hodinová). Ta byla poté zaplácena na základě zálohové faktury č. 109005 na částku 277.211,- Kč a konečné faktury č. 2009049 na částku 1.485.715,- Kč, tedy 1.762.926,- Kč celkem.

Znalec Tomáš Grim celkovou částku 5.273.552,- Kč rozděluje na jednotlivé, v příloze znaleckého posudku označené dílčí částky. Ze shora uvedených důkazů vyplývá, že nejméně položky „jednotka Fancoil Brio EV v počtu 50 ks, adiabatický zvlhčovač Century v počtu 35 kusů, sloupová tělesa Pi 14 kW včetně příslušenství v počtu 4 kusů, podlahové vytápění - temperace 100 m², rozvody a zařízení pro temperaci a zvlhčování jednotky, měření, revize, regulace vytápění a zvlhčování prostor, instalace systémů vytápění a zvlhčování, doprava a

manipulace" byly včleněny do ceny účtované společností Klötzl Troges, s.r.o. Položky „průběžný úklid a čištění zařízení" v částce 170.000,- Kč a „ekologická likvidace odpadu" v částce 42.120,- Kč nemohly být nákladem společnosti NWDC, neboť úklid zajišťovali výlučně zaměstnanci zámku i galerie na vlastní náklady, následně účtované přímo Úřadu vlády České republiky (viz smlouva mezi Českou republikou zastoupenou Úřadem vlády České republiky a Alšovou jihočeskou galerií v Hluboké nad Vltavou z 24. března 2009). Náklady na „demontáž systémů, dočasné uskladnění" v celkové částce 337.500,- Kč (pokud skutečně tyto práce byly provedeny, neboť podle výpovědi svědka Ing. Miroslava Pavlíčka žádné prostory pro uskladnění pronajaty nebyly) vznikly výlučně společnosti NWDC, nikoli České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky, neboť zakoupené systémy podle smlouvy o dílo přešly okamžikem skončení akce do vlastnictví společnosti NWDC. Zapůjčené komponenty byly přepraveny na náklady společnosti Klötzl Troges, s.r.o., která vybavení zapůjčené od firmy Tomáš Královec – HEAT vrátila ve dnech 19. a 20. března 2009. Pokud jde o položky „přípravné práce, výpočty, výběr, dokumentace" v celkové částce 110.000,- Kč a „koordinace s úřady, stavební dozor a dohled" v celkové částce 216.000,- Kč, nelze rozlišit, nakolik byla práce provedena společností Klötzl - Troges, s.r.o., která na vlastní náklady vypracovala způsob řešení úkolu. Pro případ, že podle zásady in dubio pro reo obě sporné položky a dále položka „měření stability sítě NN při vytápění a zvlhčování" v částce 126.000,- Kč budou pokládány za činnosti provedené společností NWDC, rozchází se odhad znalce se zjištěnou skutečností o 3.058.626,- Kč, tzn. je téměř dvojnásobný.

Ačkoliv sám znalec v jedné části svého posudku cituje zjištěnou skutečnost, že v lokalitě Hluboká nad Vltavou nebyl s ohledem na historický charakter objektů přípustný žádný stavební zásah a řešení muselo spočívat ve vybudování mobilních prvků vně objektů či v jiném náhradním řešení, v další části posudku považuje v této lokalitě za oprávněné stavební a přípomocné práce v ceně 80.000,- Kč a úklid po nutných stavebních úpravách v hodnotě 15.000,- Kč.

Pro lokalitu Společenský dům Lázní Luhačovice znalec jako náklad společnosti NWDC stanoví částku 346.000,- Kč „příprava na připojení náhradního zdroje", částku 33.750,- Kč „instalace, obsluha náhradního zdroje", částku 35.000,- Kč „zajištění průrazů pro kabelová vedení", částku 283.500,- Kč „optický datový kabel", dále počítá se stavebními pracemi, nákupem stavebního a malířského materiálu a úklidem po stavebních pracích. Jak však vyplývá ze souladných výpovědí Tomáše Hanáčka, IT technika společnosti Lázně Luhačovice, a.s., Radka Skovajsy, technika-energetika této společnosti, a Pavla Fornůska, spolumajitele firmy A-Z ELEKTRO plus, s. r. o., a listinných důkazů, veškeré stavební práce včetně případných průrazů byly provedeny při rekonstrukci budovy; dělal se však jediný, a to pro záložní zdroj. Rekonstrukční stavební práce (a to i podle konkrétních požadavků společnosti Promopro) včetně průrazu provedla subdodavatelská společnost ZEVOS, a. s.; společnost AZ-ELEKTRO plus, s.r.o., provedla instalaci a deinstalaci náhradního zdroje a na základě požadavku společnosti Promopro v průběhu zasedání zajišťovala i pohotovost pro jeho případné spuštění. Veškeré tyto činnosti byly zaplacený společností Lázně Luhačovice a.s. Instalaci optického kabelu provedla pro společnost O2 společnost Atlantis datacom.

Jako náklad společnosti NWDC znalec hodnotí i úklid v prostorách Kongresového centra Praha, ačkoliv ze smlouvy o pronájmu uzavřené mezi Českou republikou zastoupenou Úřadem vlády České republiky a Kongresovým centrem Praha dne 21. května 2007 vyplývá, že úklid bude prováděn výlučně zaměstnanci Kongresového centra Praha a náklady na něj budou hrazeny v rámci nájemného. Ve vztahu k této lokalitě je také zapotřebí konstatovat, že znalec podle svého vyjádření vycházel ze stavu objektu ke dni 25. října 2013, tedy více než čtyři roky po skončení předsednictví České republiky v Radě EU, přičemž objekt byl nadále provozován. Ze znaleckého posudku nevyplývá, že by znalec měl k dispozici písemný

souhlas Kongresového centra Praha k jednotlivým stavebním úpravám, ačkoliv podle citované smlouvy byl nezbytnou podmínkou provedení stavebních úprav.

Zpracovatelé posudku znaleckého ústavu EQUITA Consulting, s.r.o., dospěli k závěru, že znalecký posudek znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., obsahuje zásadní nedostatky spojené s neoprávněně učiněným dílčím závěrem ohledně činnosti „pochybných“ subdodavatelů, neboť znalci z oboru ekonomika nepřísluší posuzovat důkazy a vyvozovat z nich závěry, a proto nelze výsledné závěry posudku považovat za použitelné pro posouzení cenové přiměřenosti zakázky. Ze stejného důvodu nelze považovat za podložené a odůvodněné jednoznačné závěry posudku ohledně výše „předražení“. Znalecký posudek rovněž dostatečně nezohledňuje veškeré skutečnosti, které mají na posouzení cenové přiměřenosti zakázky vliv, zejména nebyla provedena analýza skutečného rozsahu a věcného obsahu zakázky. Podle stanoviska znaleckého ústavu EQUITA Consulting, s.r.o., nelze považovat závěry znaleckého posudku A-Consult plus, spol. s.r.o., za správné, podložené a odůvodněné.

Již z citace závěrů znaleckého posudku je zřejmé, že znalecký ústav vznáší obdobné námitky, které již byly uplatněny v řízení před soudem, ať již samotnými obžalovanými, nebo v rámci znaleckých posudků předložených v řízení před soudem prvního stupně, s nimiž se soud prvního stupně vypořádal v napadených rozhodnutích.

Je tedy možné zopakovat, že dokazování před soudem prvního stupně bylo provedeno v dostatečném rozsahu, aby z něj mohly být vyvozeny jednoznačné skutkové závěry, a důvod k doplnění dokazování zadáním revizního znaleckého posudku neshledal ani Vrchní soud v Praze. Vrchní soud v Praze zamítl i návrhy na doplnění dokazování znaleckým posudkem znaleckého ústavu NSG Morison znalecký ústav s.r.o., včetně výsledku jeho zpracování, neboť tento důkaz již byl procesně bezvadným způsobem proveden v hlavním líčení a není dán důvod k jeho opakování. Pokud odvolací soud postupem podle § 263 odst. 6 tr. řádu dokazování doplnil, jak bude podrobně rozebráno v příslušné pasáži tohoto rozsudku, šlo o provedení důkazů poškozeným nově předložených, které nebyly v řízení před soudem prvního stupně známy a které se vztahují toliko k výroku o náhradě škody a vydání bezdůvodného obohacení.

Vrchní soud v Praze neshledal oprávněné námitky obžalovaných týkající se postupu soudu prvního stupně při hodnocení provedených důkazů, ani námitky směřující proti skutkovým zjištěním obsaženým ve výrokové části rozsudků či jejich odůvodnění.

Městský soud v Praze důkazy provedené v hlavním líčení hodnotil zákonným způsobem na základě své volné úvahy jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech vzájemných souvislostech tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a na základě logického myšlenkového postupu učinil správné skutkové závěry. Svě hodnotící úvahy pečlivě rozvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tzn. vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných a proč nevyhověl jejich návrhům na provedení dalšího dokazování. Rovněž rozvedl, jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Vrchní soud tyto úvahy shledal správné a korespondující s příslušnými pasážemi písemného odůvodnění napadených rozsudků, na něž z důvodu stručnosti odkazuje.

Za podklad svých skutkových zjištění vzal soud prvního stupně důvodně zejména výpovědi svědků označených v odůvodnění napadených rozsudků a listinné důkazy

shromážděné v přípravném řízení spolu se znaleckým posudkem z oboru ekonomika vypracovaným znaleckým ústavem A-Consult plus, spol. s r.o. Tyto důkazy se vzájemně podporují, jsou v celkovém souladu a v konečném důsledku vedou k jednoznačnému závěru o vině obžalovaných J.V., V.Č., M.P., I.K., R.P., L.V. a R.M..

Nelze přisvědčit názoru odvolatelů, že skutkové závěry soudu prvního stupně jsou postaveny na schematickém modelu nekriticky převzatém ze znaleckého posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o. Rovněž není pravdivé tvrzení, že se městský soud omezil na konstatování bezvadnosti posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r. o., a znalecké posudky znaleckých ústavů BENE FACTUM, a.s., a NSG Morison znalecký ústav s.r.o. plošně odmítl.

Soud prvního stupně všechny znalecké posudky z oboru ekonomika provedl k důkazu zcela shodným způsobem, zabýval se obsahem písemných posudků i výpověďmi jejich zpracovatelů, jimž dal neohraničený prostor, aby se jak písemně, tak ústně ke znaleckým posudkům vzájemně vyjádřili, a to i formou dodatku ke znaleckému posudku. Nelze tedy říci, že by nalézací soud některý ze znaleckých posudků opomenul. V odůvodnění napadených rozsudků se opakovaně zabýval námitkami vznesenými proti způsobu zpracování znaleckého posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o. a proti jeho závěrům a podrobně vysvětlil, proč je považuje za neopodstatněné. Stejně pečlivě přistoupil k hodnocení posudků znaleckých ústavů BENE FACTUM, a.s. a NSG Morison znalecký ústav s.r.o., (str. 183-192 a 326-327 rozsudku sp. zn. 46 T 21/2013, str. 178-185 a 317-318 rozsudku sp. zn. 46 T 9/2015 a str. 177-186 a 318-318 rozsudku sp. zn. 46 T10/2015). Pokud po zhodnocení těchto důkazů způsobem zcela souladným s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu Městský soud v Praze ve svých skutkových zjištěních vycházel ze závěrů znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., nelze jeho postupu nic vytknout. Tento znalecký posudek i odvolací soud považuje za správný a úplný. Skutková východiska znaleckého posudku se opírají o skutečnosti v trestním řízení náležitě zjištěné a řešení znalců, kteří přihlédli ke všem skutečnostem významným pro podání posudku, z těchto skutkových předpokladů logicky vyplývá. V obsáhlém posudku znalci přehledně vysvětlili, z jakých premis dospěli k pravděpodobnosti, že služby účtované subjekty zařazenými do skupiny tzv. „pochybných“ dodavatelů ve skutečnosti provedeny vůbec nebyly, a bylo tedy v možnostech soudu správnost uvedeného závěru konfrontovat i s ostatním důkazním materiálem. V posuzovaném případě totiž – a soud prvního stupně to v napadených rozhodnutích zdůraznil – znalecký posudek důkazem není jediným ani zásadním a skutková zjištění vyplývají z celého komplexu důkazů posuzovaných spolu s tímto znaleckým posudkem. Pokud tedy odvolatel namítá, že soud prvního stupně ve skutkových zjištěních nevycházel ze závěrů posudků předložených obhajobou, je třeba konstatovat, že se nejedná o výraz libovůle soudu, ale o všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů vedoucí k jeho důvodnému vnitřnímu přesvědčení.

Naprosto je třeba odmítnout tvrzení, že Městský soud v Praze přistupoval k provedeným důkazům selektivně a pominul důkazy svědčící ve prospěch obžalovaných. Městský soud v Praze se velmi pečlivě zabýval obsahem jednotlivých provedených důkazů a vysvětlil, jaká skutková zjištění z nich vyvozuje, nebo z jakého důvodu nepovažuje provedený důkaz za podstatný nebo hodnověrný.

Není proto možné přisvědčit námitce obžalovaného J.V., že soud prvního stupně přehlédl tu část posudku A-Consult plus, spol. s r.o., ve které je konstatováno, že ceny účtované společností ProMoPro s kalkulací pronájmu kongresové techniky na jednotlivé akce v rámci předsednictví lze považovat za ceny přiměřené a plně srovnatelné s běžnými cenami na trhu. Městský soud tuto skutečnost zaznamenal a na str. 301 rozsudku týkajícího se

obžalovaného J.V. uvádí: „ K tomu je třeba konstatovat, že co se týká služeb přímo spojených s dodáním audiovizuálních celků a služeb, které zajišťovala přímo společnost ProMoPro, jejich rozsah a fakturované částky nijak zpochybněny nebyly, a to ani znaleckým posudkem, vypracovaným znaleckým ústavem A-Consult plus.“ Jde však o tu část zakázky, kterou společnost ProMoPro zajišťovala přímo, tj. nikoliv prostřednictvím subdodavatele NWDC, tzn. část zakázky, která není předmětem obžaloby. Tyto přímé subdodávky jsou potvrzeny nejen citovaným znaleckým posudkem, ale i výpověďmi svědků, např. Petra Humhala, Jiřího Juliše, Filipa Bezuchy, Jiřího Klimenta, Miroslava Hanuše jako předsedy představenstva společnosti Mikenopa, a.s., a dalších.

Skutečnosti neodpovídá tvrzení obžalovaného M.P., že se nalézací soud dostatečně nevypořádal s listinami tímto obžalovaným předloženými v hlavním líčení či je dostatečně nezhodnotil. Městský soud v Praze se tímto důkazem zabývá zejména na straně 171, 204-205 a 313-315 rozsudku z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013. Jeho závěr, že tyto listiny nelze pokládat za hodnověrný zdroj informací, ale jedná se o listiny účelově vytvořené, je přitom zcela oprávněný.

Nalézací soud podrobně vyložil, o které konkrétní důkazy své rozhodnutí, že byly účtovány takové činnosti a služby objednateli, které ve skutečnosti provedeny nebyly nebo se zakázkou evropského předsednictví nespojují, opřel. Za podklad svých skutkových zjištění vzal důvodně vyjma shora označeného znaleckého posudku zejména výpovědi svědků Jany Zárubové, v předmětné době externí účetní společnosti NWDC, zaměstnanců společnosti NWDC, zejména Ing. Vojtěcha Volfa a Ing. Martina Kličky, kteří práce prováděné subdodavateli řídili a měli tedy o nich přehled, výpovědi svědků označených v pasáži rozsudků „skuteční dodavatelé“, výpovědi zaměstnanců objektů, v nichž se jednotlivá zasedání týkající se předsednictví České republiky v Radě EU konala, a listinné důkazy.

Městský soud důvodně poukazuje v první řadě na výpovědi svědků Josefa Jelínka, elektromontéra, Václava Hromádka, koordinátora prací v oblasti silnoproudu a rozvodů, Borise Gondora, který se na akci předsednictví ČR v Radě EU podílel jako projektant a koordinátor přípravných prací elektro, Petra Libory a Bohumila Synka, koordinátora počítačové a telefonní sítě, o jejichž hodnověrnosti nemá pochyb ani odvolací soud. Tito pracovníci se podíleli na přípravě zasedání v Praze i regionech, měli přehled jak o sobě navzájem, tak o osobách, které pracovaly jako brigádníci, nebo zaměstnanci subdodavatelských společností. Dále městský soud svá skutková zjištění důvodně opřel o jednotlivá svědectví osob samostatně výdělečně činných, nebo zástupců subdodavatelských organizací. Nad rámec osob provádějících zakázku přímo pro společnost Promopro se jedná zejména o výpovědi Igora Karula, Ing. Radomíra Bulánka, Ing. Milana Žebráka, Ing. Michala Svobody, Pavla Černého, Martina Dusila, Ing. Michala Fučíka, Ing. Pavla Haška, Ing. Marka Kramáře, Ivana Machálka, Jiřího Míku, Martina Matouška, Erika Nebeského, Ing. Tomislava Pavlíka, Tomáše Petrů, JUDr. Michala Stárka, Ing. Pavla Stejskala, Jiřího Strnada, Ing. Jana Vlacha, Marka Zaciose, Miroslava Zavřela, Martina Kiliána, Jana Krejčířika, Martina Krejčířika, Jaromíra Koubíka, Filipa Vraného, Ing. Ondřeje Lubovského, Michala Kavale, Petra Mandery, Ing. Zdeňka Macháčka, Petra Vraníka a Ing. Tomáše Beneše.

Svědčce Jana Zárubová uvedla, že veškeré účetní doklady společnosti NWDC byly nejdříve zaevidovány do interního systému společnosti a poté převedeny do účetního systému Pohoda. Účetnictví vedla průběžně tak, jak jí byly předkládány vstupní údaje. Veškeré faktury jsou zařazeny poslopně společně s jinými akcemi v číselné řadě. Nelze tedy podřadit konkrétní fakturu vydanou pro společnost ProMoPro ke konkrétní objednávce. Faktury se však hromadně zařadily pod zakázku individualizovanou konkrétními písmeny a číslicemi, a proto bylo možné je následně oddělit. Poslední číslo přitom značí pořadové číslo

zakázky přidělované systémem. Souhrn veškerých faktur vztahujících se k technickému zajištění předsednictví České republiky v Radě EU byl pořízen tak, že v účetním programu bylo zadáno číslo zakázky a účetní program vygeneroval veškeré faktury, které se k této zakázce vztahují. Není tedy oprávněná námitka obžalovaného V.Č., že systém účetní evidence společnosti NWDC nebyl pevně nastaven a byl nepřehledný.

Městský soud v Praze správně zdůraznil, že dodavatelé materiálu a služeb pro předsednictví České republiky v Radě EU byli ve svých výpovědích schopni uvést, jaké konkrétní práce prováděli, jaký byl okruh zaměstnanců nebo brigádníků, pokud práce neprovedli sami, a byli schopni doložit smlouvy, na jejichž základě poskytnutí materiálu nebo služeb došlo, i faktury, na jejichž základě došlo k proplacení ceny díla. V předmětných smlouvách je konkretizován obsah subdodávky, konkretizován je i účel platby, která poté proběhla bezhotovostním převodem.

Příklad lze demonstrovat na již shora zmíněném pronájmu stanů a poskytování souvisejících služeb v areálu zámku Hluboká nad Vltavou a prostorách Alšovy jihočeské galerie v Hluboké nad Vltavou a temperace prostor zámku. Společnost Banking Professionals, s.r.o., (nyní partystan.cz s.r.o.) prostřednictvím svého jednatele přesně specifikovala předmět díla, jehož rozsah byla schopna doložit písemnou poptávkou objednatele NWDC, písemnou nabídkou společnosti Banking Professionals, s.r.o., a jejím doplňkem, objednávkou společnosti NWDC vystavenou Václavou Svobodovou, konkrétním zněním smlouvy uzavřené mezi těmito společnostmi a jejím dodatku, e-mailovou korespondencí mezi Ing. Pavlem Haškem, jednatelem společnosti Banking Professionals, s.r.o., a Ing. Vojtěchem Volfem, manažerem zakázek společnosti NWDC, fakturou č. 000001 vystavenou 25. března 2009, fakturou č. 000002 vystavenou 31. března 2009 a fakturou č. 000003 vystavenou 1. dubna 2009 i fakturami subdodavatelů společnosti Banking Professionals, s.r.o., s přesným popisem plnění. Například společnost TKF, spol. s r.o., za pronájem dvou stanů, okapu a kotvících kolíků účtovala částku 7.283,- Kč; společnost REA CZ, s. r. o. za dodávku tepla od 26. do 30. března 2009 požadovala částku 33.152,10,- Kč (k této faktuře je připojena i smlouva o nájmu movité věci, konkrétně topných agregátů, tanku na topný olej a hadic); společnost CELTIMA, s.r.o. požadovala částku 178.500,- Kč za pronájem stanu 15x20 metrů včetně dopravy, jehož převzetí je doloženo i předávacím protokolem (ve spisu jsou tyto doklady založeny na č. l. 11753 – 11824). Jednatelem společnosti byla specifikována i další subdodávka (pronájem vysokozdvizného vozíku od firmy Lesy Hluboká nad Vltavou a.s.) a jména některých zaměstnanců, kteří se na zakázce podíleli – Petr Kafka, Jiří Šnajdr, Ing. Jan Kreisl a David Bokr.

V podrobnostech svědek Ing. Pavel Hašek rozvedl, že tuto zakázku společnost Banking Professionals, s.r.o., získala na základě výběrového řízení vyhlášeného společností NWDC, do kterého zaslali svou nabídku. Na základě dohody s touto společností byla pak cena za dílo zvýšena pro nutnost víceprací. Jak vyplývá nejen z výpovědi svědka, ale i z jeho dopisu ze 6. března 2009 adresovaného Ing. Vojtěchu Volfovi, po prohlídce místa bylo zjištěno, že návěšová souprava přepravující stany nevyjede až na místo určení a bude zapotřebí pronájem vysokozdvizného vozíku nebo i přemístění na ručních vozících, bude-li cesta podmáčená. Nemožnost srovnání terénu mechanikou vyžaduje náročnost na podkladový materiál i montáž podlah, použitá kobercová krytina bude po použití zcela znehodnocena, nově požadovaný stan o velikosti 15x20 metrů bude vyžadovat komplikovanější kotvení. V tomto dopise také Ing. Pavel Hašek konstatuje, že pro nemožnost ani částečné zálohové platby si společnost Banking Professionals, s.r.o., musela vzít úvěr.

Svědka Ing. Pavel Stejskal k zakázce temperování zámku Hluboká nad Vltavou předložil nabídku společnosti Klötzl – Troges s.r.o. č. KT 3791-09 z 11. února 2009, která

navrhuje technické řešení zadání včetně specifikace spotřebičů a nákladů na dopravu, elektrické připojení, uvedení systému do provozu; smlouvu o dílo z 23. února 2009 s přílohou č. 1, v níž je specifikována dodávka materiálu (jednotka Fancoil Brio EV v počtu 50 ks, adiabatický zvlhčovač Century v počtu 35 kusů, elektrická přímotopná tělesa v počtu 4 kusů), práce (doprava, elektrické připojení, uvedení do provozu, servis s dobou vyřešení závady do 24 hodin po dobu trvání projektu, tzn. od 25. února do 6. dubna 2009, a pronájem topidel a zvlhčovačů), a přílohou č. 2, kde jsou shrnuty podmínky temperování a vlhčení prostoru státního zámku Hluboká nad Vltavou určené umělecko-historickým oddělením Národního památkového ústavu UOP České Budějovice; dodatek č. 1 k předmětné smlouvě z 9. března 2009 s přílohou č. 1, v níž je specifikována dodávka materiálu (jednotka Fancoil Brio EV v počtu 50 ks, adiabatický zvlhčovač Century v počtu 35 kusů, elektrická přímotopná tělesa v počtu 4 kusů, sloupová topná tělesa 14kW včetně propanbutanové náplně), práce (doprava, elektrické připojení, uvedení do provozu, servis s dobou vyřešení závady do 24 hodin po dobu trvání projektu, tzn. od 25. února do 6. dubna 2009, a pronájem topidel a zvlhčovačů), plány místa, náčrty a poznámky; objednávku zařízení u firmy Tomáš Královec – HEAT z 9. března 2009; e-mailovou korespondenci mezi Ing. Janem Titko, zaměstnancem společnosti Klötzl – Troges s.r.o., a Tomášem Královcem; předávací protokoly mezi firmou Tomáš Královec – HEAT a společností Klötzl – Troges s.r.o., v nichž jsou specifikována výrobní čísla přístrojů (z 24. února 2009 o převzetí zařízení a z 19. a 20. března 2009 o jeho vrácení); předávací protokoly mezi společností Klötzl – Troges s.r.o. a společností NWDC z 5. 10., 16. a 18. března 2009 a písemné vyjádření Mgr. Martina Gažiho z 20. ledna 2009. Podrobnosti o průběhu zakázky jsou uvedeny shora.

V této souvislosti je možno poukázat i na vysvětlení Miroslava Zavřela, který uvedl, že jako jednatel společnosti Carrot Euro s.r.o. zpracoval a podal nabídku na celkem osm konkrétních projektů, včetně technického řešení na dodávku tepla do zámku Hluboká nad Vltavou, tuto zakázku posléze realizovala jiná společnost.

Shora uvedené skutečnosti potvrdili svědci Ing. Vojtěch Volf, projektový manažer společnosti NWDC, ing. Martin Klička (výkonný ředitel společnosti NWDC) a Marcel Maxa (zaměstnanec společnosti NWDC), kteří příslušné zakázky řídili za společnost NWDC, včetně údaje, že obsluhu zařízení pro vytápění zámku Hluboká nad Vltavou prováděla firma Klötzl - Troges s.r.o. za pomoci zaměstnanců zámku Hluboká nad Vltavou.

S těmito výpověďmi jsou souladné i výpovědi svědků Vladimíra Kaizingera, vedoucího provozního úseku Alšovy jihočeské galerie, Romana Hlávky, ekonoma Alšovy jihočeské galerie, Mgr. Petra Berkovského, správce depozitáře a konzervátora Alšovy jihočeské galerie a Ing. Miroslava Pavlíčka, kastelána zámku Hluboká nad Vltavou. Z těchto výpovědí také vyplývá jednak skutečnost, že zaměstnanci galerie i zámku byli přítomni přípravě i všem akcím, žádná místnost nebyla ponechána bez jejich dozoru. Po celou dobu akce úklid prováděli zaměstnanci galerie a zámku. Při akci nedošlo k zásadnímu poškození nebo zničení části inventáře, bylo zapotřebí pouze provést větší úklid. Úklid trval přibližně dva dny (včetně obnovy politury, pastování parket a čištění mramoru), zajišťovali jej výhradně pracovníci galerie a zámku. V objektech nedošlo k žádným stavebním pracím. Ty nebyly možné již ze zásady, neboť pokud by mělo dojít k sebemenší stavební úpravě, bylo zapotřebí závazné stanovisko Magistrátu v Českých Budějovicích. To by bylo zapotřebí i v případě pouhých průrazů zdí. Kabeláž byla proto vedena historickými průchody teplovzdušného topení, větracími odvody pod okny, pootevřenými dveřmi z točitých schodišť, případně z balkónu. Pokud byly svědkovi Ing. Miroslavu Pavlíčkovi předloženy listiny ze šanonů, v nichž byly shromážděny listiny předložené obžalovaným V.M.v hlavním líčení konaném v listopadu 2014, svědek mj. uvedl, že úklidové práce za 163.200,- Kč a 172.800,- Kč nemohly proběhnout, neboť i kdyby připustil likvidování nějakého odpadu, samotný úklid prováděly výhradně jejich

uklízečky. Žádný prostor pro uskladnění rozvodů pronajat nebyl, rozhodně také vyloučil, že by došlo k terénním úpravám, terén parku poškozen nebyl, jediným zásahem bylo umístění držáků na vlajky. Svědek také vyloučil, že by došlo k úpravě prostor pro silnoproudá centra, není informován o tom, že by se instalovala antistatická podlaha.

Oproti tomu důkaz, kterým by měla být prokázána dodávka prací společností OXAD, s.r.o., – údajná faktura č. 29091 vystavená společností OXAD, s.r.o., 15. října 2009 na celkovou částku 1.103.968,- Kč, zůstává zcela osamocen. O spolupráci se společností OXAD, s.r.o., na zajištění temperování zámku Hluboká nad Vltavou neví žádný ze zaměstnanců společnosti NWDC, ani kastelán zámku Hluboká nad Vltavou. Faktura sama označuje předmět fakturace pouze „dle objednávky OV2/09000248 a předávacího protokolu č. 2009/5“ bez rozpisu položek a jednotkových cen. Zmíněný předávací protokol je datován 15. října 2009, ačkoliv práce na temperaci zámku Hluboká nad Vltavou prokazatelně proběhly v druhé polovině března a v prvních dnech dubna 2009. Objednávka OV2/09000248 z 20. března 2009 je opět bez rozpisu položek a jednotkových cen; je v ní pouze specifikováno, že se má jednat o technické a přípomocné práce při temperování zámku Hluboká nad Vltavou, akce předsednictví ČR v Radě EU, množství 1 ks. Ačkoliv by nemohlo jít o nepodstatnou část díla, neboť cena účtovaná společností OXAD, s.r.o., dosahuje přibližně 63% celkové ceny účtované společností Klötzl – Troges, s.r.o., z žádného dokladu ani z výpovědi obžalovaného R.M. nevyplývá, že by se společnost OXAD, s.r.o., zúčastnila shora zmíněného výběrového řízení. V přímém rozporu pak je výpověď svědka Ing. Pavla Stejskala, který přímo vyloučil, že by se na vytápění zámku Hluboká nad Vltavou podílela jiná společnost, než jím zastupovaná společnost Klötzl – Troges, s.r.o., a její subdodavatelé. Peněžní prostředky ve výši 1.103.968,- Kč byly z účtu společnosti NWDC odeslány a na účet společnosti OXAD, s.r.o., připsány 12. února 2010, tedy téměř rok po údajném provedení prací.

Fakturou č. 2908054 vystavenou údajně společností StavBand, s.r.o., 6. května 2009 na celkovou částku 1.088.612,- Kč měly být dle údajů odděleně stíhaného V.M. mj. zaplacený i příprava terénu pro umístění stanů v ceně 128.000,- Kč, zahradnické úpravy v ceně 142.000,- Kč a pronájem osvětlovacích lamp do všech stanů v hodnotě 174.000,- Kč. Jako další služby pak mělo být účtováno ubytování montérů po dobu montáže a demontáže v ceně 10.000,- Kč. Ze souladných výpovědí svědků Ing. Pavla Haška a Ing. Miroslava Pavlíčka však lze považovat za prokázané, že veškeré práce spojené s montáží a demontáží stanů provedla společnost Banking Professionals, s.r.o., (nyní partystan.cz s.r.o.), která zajistila i jejich osvětlení; terénní a zahradnické práce nad rámec činnosti této firmy vůbec neproběhly; navíc právě nutnost instalace podlážek bez předchozí terénní úpravy byla příčinou navýšení ceny díla společnosti Banking Professionals, s.r.o. Jednatel společnosti StavBand, s.r.o., svědek Jan Benda, uvedl, že ačkoliv je na faktuře uvedeno jeho jméno, tento dokument nezná, nepodepisoval ho a není si vědom, že by společnost StavBand, s.r.o., uvedené činnosti vykonávala.

Fakturou č. 20090008 vystavenou společností Boreno Consulting, a.s., dne 6. března 2009 na celkovou částku 6.165.022,- Kč měly být účtovány práce v lokalitě Hluboká nad Vltavou údajně mj. antistatická podlaha do prostor umístění rozvaděčů a technologie za cenu 525.000,- Kč, úprava prostor pro silnoproudá centra za cenu 74.000,- Kč. Fakturou téže společnosti č. 20090009 se stejným dnem vystavení v celkové částce 5.934.054,- Kč byl fakturován mj. průběžný úklid šesti pracovníků po dobu 16 dnů, vždy 9 hodin denně, za hodinovou cenu 200,- Kč v celkové ceně 172.800,- Kč, oprava drobných poškození či zakrytí míst proti poškození ve stejném rozsahu provádějících osob i hodin práce, za hodinovou sazbu 250,- Kč, v celkové částce 216.000,- Kč a ubytování v ceně 33.200,- Kč. Peněžní částka ve výši 6.165.022,- Kč byla z účtu společnosti NWDC odeslána 9. dubna 2009 a na účet společnosti Boreno Consulting, a.s., připsána 13. dubna 2009. Peněžní částka

5.934.054,- Kč byla z účtu společnosti NWDC odeslána 25. června 2009 na účet společnosti Boreno Consulting, a.s., připsána 28. června 2009. Účtované práce jsou tedy v rozporu s výpovědí svědka Ing. Miroslava Pavlíčka, o jejíž pravdivosti nemá pochyby ani vrchní soud, není vysvětleno, z jakého důvodu by měla být antistatická podlaha instalována i do míst, kde to není obvyklé. Nejen k těmto, ale i předchozí faktuře se vztahují listinné důkazy předložené Úřadem vlády České republiky, z nichž vyplývá, že ubytování pracovníků dodavatelských společností objednatel nehradil.

Z výpovědí níže označených svědků, včetně výpovědi svědka Ericksona Raymonda Christophera z 27. září 2013, získané cestou mezinárodní právní pomoci ze Spojených států amerických, zprávy České správy sociálního zabezpečení, zpráv společností Československá obchodní banka, a.s., Česká spořitelna, a.s., Volksbank CZ a.s., Komerční banka, a.s. a Raiffeisenbank a.s., zpráv banky Vontobel Österreich AG a dalších listinných důkazů získaných cestou mezinárodní právní pomoci z Velké Británie a Rakouské republiky, výpisů z obchodních rejstříků a zpráv příslušných finančních úřadů soud prvního stupně důvodně vyvodil následující skutečnosti:

Společnost StavBand s.r.o. obdržela od společnosti NWDC bezhotovostními převody uskutečněnými v období od ledna do prosince 2009 částku celkem 55.035.390,- Kč. Tyto peněžní prostředky obžalovaný R.M. v období od 16. ledna 2009 do 9. února 2010 částečně vybral v hotovosti, částečně bezhotovostně převedl na účet společnosti COMMERCIA s.r.o.

Předmětem podnikání společnosti StavBand s.r.o. byl a je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor bez poskytování jiných, než základních služeb, zajišťujících řádný provoz nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Společnost neměla v letech 2008 a 2009 žádné zaměstnance. Jednatel společnosti byl od 3. ledna 2006 do 26. února 2010 Jan Benda, nar., poté až do 30. března 2011 obžalovaný R.M., který se 3. března 2010 stal i jediným společníkem. Svědek Jan Benda uvedl, že společnost StavBand s.r.o. založil společně s R.M.. Protože sám neměl s podnikáním zkušenosti, účetnictví vedl obžalovaný R.M., který také spravoval účet společnosti. Činnost společnosti spočívala ve výrobě reklamních předmětů, zejména ve vyšívání a potisku triček, což provozoval sám ve videopůjčovně v Praze 6. Na pracích pro zajišťování předsednictví České republiky v Radě EU se nepodílel. Pokud mu byly předloženy objednávky, faktury a předávací protokoly související s touto akcí, uvedl, že podpisy na listinách nejsou jeho; razítka jsou pravá, jedno bylo ve videopůjčovně, druhé měl k dispozici pan Müller. Z daňových přiznání za rok 2009 poskytnutých Finančním úřadem v Kladně je zřejmé, že jako kontaktní osoba vystupoval R.M., ačkoliv v této době nebyl statutárním orgánem ani společníkem. Přestože podle předložených faktur měla tato společnost poskytovat služby, v daňových dokladech účtuje jako o prodeji zboží. V roce 2009 údajná zakázka týkající se předsednictví České republiky v Radě EU činila 84% z celkových tržeb společnosti StavBand s.r.o.

Společnost OXAD, s.r.o., nyní OXAD, s.r.o. v likvidaci, obdržela v době od 8. do 16. února 2010 od společnosti NWDC bezhotovostním převodem částku celkem 9.511.662,- Kč. V částce 2.500.000,- Kč byly tyto peněžní prostředky v únoru 2009 převedeny společností COMMERCIA s.r.o. dále byly peněžní prostředky přelévány mezi obžalovaným R.M. ovládanými společnostmi VIP real s.r.o. a Machines technical equipment s.r.o., případně z jednoho účtu společnosti na jiný. V období od 14. dubna do 28. června 2010 byly peněžní prostředky v celkové částce přibližně 1.800.000,- Kč vybrány v hotovosti. Předmětem podnikání společnosti OXAD, s.r.o., byl od roku 2001 pronájem nemovitostí, bytových a nebytových prostor a poskytování základních služeb spojených s pronájmem a od 12. ledna 2009 do 11. dubna 2016 výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 – 3 živnostenského zákona. V letech 2008 a 2009 neměla společnost žádné zaměstnance.

Bankovní účet společnosti, na který byly převedeny shora uvedené peněžní prostředky, byl založen 15. září 2008. Jednatel společnosti byli od 4. července 2008 Radek S., nar., a obžalovaný R.M.. Dne 27. února 2009 zaniklo jednatelství Radka S. a dne 6. března 2009 se jednatelkou společnosti stala jeho manželka, Pavla S., nar. Z její výpovědi vyplývá, že se s obžalovaným R.M. seznámila přes manžela v prostředí ledního hokeje. Na chodu společnosti OXAD, s.r.o., se nepodílela, podepsala jen žádost o poskytnutí úvěru. Z výpovědi této svědkyně a dále výpovědi svědka Vlastimila Borkovce vyplývá, že vezl Pavlu S. k podpisu smlouvy o převodu obchodního podílu společnosti OXAD, s.r.o. Společně s nimi jel muž jménem Bradáč, který si vzal účetnictví společnosti. Dne 14. ledna 2011 zaniklo jednatelství Pavly S. i obžalovaného R.M. a jedinou jednatelkou společnosti se stala Helena Škodová, nar. Ta uvedla, že aniž o tom věděla, byla vedena jako společník a jednatel v několika firmách. Vysvětluje si to tím, že na konci roku 2010 odpověděla na inzerát nabídky práce muži, který se představil jako Bradáč, a ten ji požádal o občanský průkaz, aby si z něj opsal údaje, v čemž mu vyhověla. Dále ji již nekontaktoval, na její telefonáty nereagoval a později bylo telefonní číslo nedostupné. Žádné písemnosti v této souvislosti nepodepisovala. Pokud je jí předložena smlouva o převodu obchodního podílu, vidí tuto písemnost poprvé a podpis na ní není jejím podpisem. Ačkoliv společnost OXAD, s.r.o., měla provádět služby, Finanční úřad v Praze 4 sdělil, že tržby za rok 2009 byly uvedeny výhradně za prodej zboží. Téměř veškeré tržby byly přefakturovány na náklady na prodávané zboží, mělo se jednat o tisk a reklamu.

Společnost COMMERCIA s.r.o. nyní COMMERCIA s.r.o. v likvidaci nad rámec částek shora uvedených obdržela přímo od společnosti NWDC 8. února 2010 bezhotovostním převodem částku 2.194.283,- Kč. Veškeré peněžní prostředky v období od ledna 2009 do května 2010 vybral obžalovaný R.M. v hotovosti.

Předmětem podnikání společnosti COMMERCIA s.r.o. byl velkoobchod, specializovaný maloobchod a maloobchod se smíšeným zbožím, maloobchodní prodej a pronájem zvukových a zvukově-obrazových záznamů a jejich nenahraných nosičů, reklamní činnost a marketing, zprostředkování obchodu a služeb, výroba, rozmnožování, nahrávání a distribuce zvukových a zvukově-obrazových záznamů, pronájem a půjčování věcí movitých a poskytování technických služeb. Podle výpovědi Jana Bendy činnost společnosti spočívala v provozování videopůjčovny, kde byl rovněž umístěn stroj na výrobu reklamních předmětů společnosti StavBand s.r.o. Společnost neměla v roce 2008 a 2009 žádné zaměstnance. Jediným společníkem byl v době od 4. ledna 2006 do 5. května 2011 obžalovaný R.M.. Jednatel společnosti byla v období od 3. listopadu 2005 do 30. března 2011 jeho manželka, Mgr. Helena M., nar. Ke dni 30. března 2011 se jednatelkou společnosti stala Marie Š., nar. Ta ve své svědecké výpovědi uvedla, že v dubnu 2011 ji oslovil její známý Karel Sádlo, zda by na nějakou dobu nemohla dělat jednatelku společnosti. Protože se znají řadu let, je to syn její kamarádky, na návrh přistoupila. Formality vyřizovali někde na Moravě, žádné dokumenty nepřevzala, neví kde má firma sídlo a zda má bankovní účet. Účetnictví společnosti nikdy nevedla ani neviděla, podle vyjádření Karla Sádla „firma spí“. Tyto skutečnosti potvrdil i Karel Sádlo a doplnil, že o prodej obchodních podílů ve společnostech StavBand s.r.o. a COMMERCIA s.r.o. jej požádal obžalovaný R.M.. Účetnictví obou společností převzal, v červnu 2011 však byly vykradeny prostory, v nichž jej skladoval, a mezi jiným mu bylo odcizeno i kompletní účetnictví obou firem, což nahlásil Policii České republiky. Z úředního záznamu z 6. března 2012 (č. I. 12191 spisu) však vyplývá, že vloupání do objektu hlášeno nebylo. Ze zprávy Finančního úřadu v Kladně bylo mj. zjištěno, že v roce 2008 společnost v účetní závěrce uvádí, že její hlavní výnosy činí 261.000,- Kč, což je ve značném rozporu s vlastní výsledkovkou, kde uvádí výnosy ve výši asi 53.000.000,- Kč. V příloze k účetní závěrce společnost uvádí, že má dlouhodobý majetek v celkové výši 27.344.000,- Kč, což je v rozporu s její rozvahou, podle které žádný dlouhodobý majetek nemá. Téměř veškeré své tržby v roce 2008 společnost COMMERCIA s.r.o. přefakturovala

formou nákladů na jiné subjekty. Byť faktury vydané pro společnost NWDC účtují za práce, v daňových výkazech společnost COMMERCIA s.r.o. neúčtuje o službách, ale o zboží. Při finančním šetření provedeném v roce 2011 byl vyfotografován objekt, v němž má společnost sídlo, jedná se o zjevně dlouhodobě neobývaný objekt v havarijním stavu.

Společnost H T M L, s.r.o., obdržela v době od listopadu 2008 do ledna 2009 přímo od společnosti NWDC bezhotovostním převodem částku celkem 5.438.549,90 Kč, a v lednu 2009 prostřednictvím společnosti S.T.S. částku celkem 1.455.370,- Kč. Tyto peněžní prostředky byly v období od 11. prosince 2008 do 16. ledna 2009 vybrány v hotovosti odděleně stíhaným Pavlem Girstlem.

Faktura označená číslem 2008055 vystavená společností S.T.S, spol. s r.o., 11. listopadu 2008 na částku 1.185.120,- Kč a fakura označená číslem 75/08 vystavená společností H T M L, s.r.o., 12. listopadu 2008 na částku 1.139.115,60 Kč se nápadně shodují nejen výši fakturované částky, ale i předmětem fakturace: montážní práce na akci technologické zabezpečení v rámci předsednictví ČR v EU Luhačovice (liší se tím, že na faktuře prvé je slovo „zabezpečení“ uvedeno zkratkou, místo konání je uvedeno „Luhačovicích“). Přitom podle výpovědi svědka Martina Kiliána společnost S.T.S, spol. s r.o. práce sama neprováděla, ale zadala je společnosti H T M L, s.r.o. Kontrolu plnění neprováděl, spolehl se na sdělení odděleně stíhaného Pavla Girstla, že je vše hotovo. Společnost H T M L, s.r.o., vstoupila do likvidace krátce po připsání posledních peněžních prostředků a jejich hotovostním výběru, konkrétně dne 19. ledna 2009.

Společnost HITRON, s.r.o., obdržela v období od prosince 2008 do června 2009 bezhotovostním převodem od společnosti NWDC částku celkem 18.707.990,- Kč, v období od 13. ledna do 24. června 2010 byly tyto peněžní prostředky krátce po připsání vybrány v hotovosti odděleně stíhaným Pavlem Girstlem.

Předmětem podnikání společnosti HITRON, s.r.o., v předmětné době byla činnost podnikatelských, finančních, organizačních a ekonomických poradců - poskytování software a poradenství v oblasti hardware, koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, zprostředkovatelské služby, výroba, instalace a opravy elektrických strojů a přístrojů a výroba, instalace a opravy elektronických zařízení. Společnost neměla v roce 2008 a 2009 žádné zaměstnance. Bankovní účet společnosti byl založen 16. prosince 2008, zrušen 21. listopadu 2009. Vyjma peněžních prostředků zaslaných společností NWDC a hotovostního vkladu učiněného odděleně stíhaným Pavlem Girstlem a jejich hotovostních výběrů jsou kladné i záporné pohyby na účtu zcela minimální. Jak vyplývá ze smlouvy o poskytnutí obchodní adresy a administrativních služeb, společnost neměla své vlastní sídlo, na základě této smlouvy poskytla obchodní adresu a doplňkové služby společnost UMBRELLA Base, s.r.o. Jednatel společnosti HITRON, s.r.o., a jejím jediným společníkem byl od 5. prosince 2006 do 29. října 2010 odděleně stíhaný Pavel Girstl. Dne 29. října 2010 se jednatelem společnosti stal Milan Baji, nar., který uvedl, že společnost HITRON, s.r.o. nezná, neví o tom, že je registrován jako jednatel společnosti. Pavla Girstla nezná, nepodepisoval smlouvu ani jiné písemnosti v souvislosti s touto společností. V roce 2010 ztratil svůj občanský průkaz. Z lustrace v evidenci občanských průkazů bylo zjištěno, že ztráta byla nahlášena 14. září 2010.

Společnost MERIDIENS PLUS, s.r.o., obdržela na účet č. 434060510297/0100 v období od února do června 2010 od společnosti NWDC bezhotovostním převodem celkovou částku 3.199.910,- Kč, v období od 12. února do 29. června 2010 byly peněžní prostředky z bankovního účtu vybrány v hotovosti odděleně stíhaným Pavlem Girstlem nebo Alešem Girstlem.

Společnost byla zapsána do obchodního rejstříku 20. ledna 2009, předmětem jejího podnikání byl pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a od 3. února 2009 výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 – 3 živnostenského zákona. Bankovní účet společnosti č. 434060510297/0100 byl založen 11. února 2009, zrušen 7. října 2010. Jednatel společnosti byl od 20. ledna do 3. února 2009 Mgr. Eduard Beneš, nar. , od 22. ledna 2009 do 28. června 2010 Pavel Girstl, od tohoto data až do 19. října 2010 Aleš Girstl, nar. ..., a od 19. října 2010 dosud Milan Baji, nar.

Společnost Boreno Consulting a. s. obdržela na svůj účet č. 224237349/0300 od společnosti NWDC v době od října 2008 do října 2009 bezhotovostním převodem částku 80.986.799,- Kč. Celou tuto částku v období od října 2008 do prosince 2009 převedla bezhotovostními převody na společnost KOM – FOREST CZ s.r.o.

Společnost Boreno Consulting a. s. byla do obchodního rejstříku zapsána 29. srpna 2007 s předmětem podnikání pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor bez poskytování jiných než základních služeb zajišťujících řádný provoz nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Do 1. dubna 2010 společnost neměla žádné zaměstnance. Dne 20. prosince 2007 se členem představenstva a jediným akcionářem stal obžalovaný M.P.. Ten 16. května 2008 rozhodl o rozšíření předmětu podnikání společnosti o zprostředkování obchodu a služeb, velkoobchod, projektování elektrických zařízení, činnost technických poradců v oblasti elektrotechniky, zpracování dat, služby databank, správa sítí, poskytování software a poradenství v oblasti hardware a software a provádění staveb, jejich změn a odstraňování. Bankovní účet společnosti č. 224237349/0300 byl založen 1. září 2008, výpověď smlouvy byla podána 29. ledna 2010. Nově zapsaný předmět podnikání byl vymazán 15. února 2010, kdy byl zapsán předmět podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 – 3 živnostenského zákona. Ke dni 27. ledna 2010 skončil ve funkci člena představenstva obžalovaný M.P. a stal se jím Robert Mitrič, nar., který v tomto trestním řízení odmítl svědeckou výpověď proto, že by jí mohl způsobit nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké. Zápis změny v obchodním rejstříku byl proveden 18. března 2010. Funkce Roberta Mitriče skončila 24. února 2011 a členem představenstva se stal Marian Volek, který odmítl svou svědeckou výpověď, že by jí mohl způsobit nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké. V roce 2008 údajné zakázky týkající se předsednictví České republiky v Radě EU činily 94% z celkových tržeb společnosti Boreno Consulting a.s. v roce 2009 84%.

Společnost KOM – FOREST CZ s.r.o. peněžní prostředky, které od společnosti Boreno Consulting, a.s., obdržela na svůj účet č. 224237349/0300, v období od 23. prosince 2008 do ledna 2010 částečně převedla bezhotovostními převody na společnosti PEKSTAV CZECH, s.r.o., AEVIN GROUP, s.r.o., a HUST, s.r.o., část peněžních prostředků v celkové částce 12.785.000,- Kč vybral obžalovaný I.K.celkem dvaceti pěti hotovostními výběry, uskutečněnými od 3. února 2009 do 19. ledna 2010.

Předmětem podnikání společnosti KOM – FOREST CZ s.r.o. byl do 17. února 2010 velkoobchod, poskytování služeb pro hospodaření v lesích a pro myslivost, výroba pilařská a impregnace dřeva, poskytování služeb pro zemědělství a zahradnictví, přípravné práce pro stavby. Společnost neměla v letech 2008 – 2009 žádné zaměstnance. Smlouvu o běžném účtu č. 224237349/0300 uzavřel s Československou obchodní bankou, a.s., obžalovaný I.K.dne 25. září 2008, a to na stejné pobočce banky v Šumperku, jako byl založen účet společnosti Boreno Consulting a.s. přestože obě společnosti mají sídlo v Praze. Smlouva byla vypovězena 4. února 2010. Vyjma shora označených převodů nebyly na účtu společnosti téměř žádné jiné pohyby. Obžalovaný I.K.byl jednatel společnosti a jediným společníkem od 18. ledna 2008 do 26. ledna 2010. V roce 2008 i 2009 byla společnost ve ztrátě z

podnikání. V roce 2008 přiznala daň z příjmu právnických osob ve výši 10.000,- Kč, v roce 2009 tuto daň nehradila.

Společnost PEKSTAV CZECH s.r.o., nyní PEKSTAV CZECH, s.r.o., v likvidaci, obdržela v období od 23. prosince 2008 do 3. února 2009 bezhotovostními převody od společnosti KOM – FOREST CZ, s.r.o. částku celkem 13.967.908,- Kč. Tuto částku obžalovaný R.P., který měl od jednatele společnosti, O. P., nar., vystavenou generální plnou moc k zastupování, v období od prosince 2008 do února 2009 postupně vybral v hotovosti.

Společnost byla zapsána do obchodního rejstříku 9. července 2008, jednatelem společnosti se stal O. P., nar. Téhož dne byl založen bankovní účet společnosti, a to na stejné pobočce Československé obchodní banky, a.s., v Šumperku, jako byly založeny účty společností Boreno Consulting, a.s., a KOM – FOREST CZ, s.r.o., přestože v té době měla společnost své sídlo v Olomouci. Účet byl vypovězen 17. března 2009, dne 6. března 2010 vstoupila společnost do likvidace. V roce 2008 až 2009 neměla společnost žádné zaměstnance. Předmětem podnikání společnosti byl velkoobchod a přípravné práce pro stavby. Finanční úřad pro Prahu 4 sdělil, že tento daňový subjekt byl plátcem DPH od 8. září 2008 do 7. dubna 2010. Daňová přiznání podal za třetí a čtvrté čtvrtletí roku 2008, za leden až červen, srpen a prosinec 2009 a leden a březen 2010. Registrace byla zrušena z moci úřední, neboť zbývající přiznání daňový subjekt nepodal ani po výzvách. Z výpovědi svědka O. P. vyplývá, že v předmětné době byl v invalidním důchodu a protože si chtěl přivydělat, začal spolu se svým otcem, obžalovaným R.P., podnikat. Toto podnikání trvalo v řádu měsíců, nebyl do něj vůbec zasvěcen a z důvodu zhoršení svého zdravotního stavu plnou mocí vše převedl na svého otce, který vše zařídil. Pokud mu byly předloženy objednávky a faktury této společnosti, uvedl, že je nikdy neviděl.

Společnost AEVIN GROUP, s.r.o. obdržela bezhotovostním převodem od společnosti KOM – FOREST CZ, s.r.o., v březnu 2009 částku 54.277.755,- Kč, kterou v období od března do prosince 2009 postupně vybral v hotovosti obžalovaný R.P.. Podle jeho tvrzení společnost AEVIN Group, s.r.o., tyto peníze vyplatila v hotovosti svým subdodavatelům, společností IVM-Strojírna, s.r.o. a KAMI – SPORT, s.r.o.

Společnost AEVIN GROUP, s.r.o., byla zapsána do obchodního rejstříku 18. prosince 2008 s předmětem podnikání pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, od 16. ledna 2009 i výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Společnost neměla žádné zaměstnance. Dne 8. ledna 2009 se jednatelem společnosti stal O. P., nar., jeho funkce skončila 22. prosince 2009, kdy jednatelství společnosti přešlo na Lubomíra Vránu, nar. Ten v podaném vysvětlení uvedl, že nikdy nebyl vědomě jednatelem žádné společnosti. Někdy v roce 2010 jej na ulici v Kojetíně zastavil muž, který mu nabídl práci – roznášení letáků do schránek. Protože měl o práci zájem, podle požadavku onoho muže podepsal u notáře asi patnáct listin, které nečetl. Práci však nedostal a muž se mu již neozval. Finanční úřad Brno I k dotazu soudu sdělil, že daňový subjekt vznikl 18. prosince 2008, daňová přiznání za zdaňovací období 2008, 2009 a 2010 podána nebyla, přiznání k dani z přidané hodnoty byla podána za první až třetí čtvrtletí 2009, od té doby byla podávána jako negativní. Při ústním jednání před finančním úřadem dne 17. června 2009 obžalovaný R.P. jako zástupce společnosti na pokladu plné moci uvedl, že firma byla založena se záměrem figurovat jako subdodavatel při technickém zajištění neformálních zasedání Rady EU v České republice.

Společnost IVM–Strojírna, s.r.o. údajně obdržela od společnosti AEVIN Group částku 29.100.000,- Kč v hotovosti.

Předmětem podnikání společnosti IVM–Strojírna, s.r.o., je reklamní činnost a marketing, výroba plastových výrobků a pryžových výrobků, kovoobráběčství, stavba strojů s mechanickým pohonem, koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje, prodej a zámečnictví. Jediným společníkem a jednatelem společnosti je Stanislav Dostál, nar. Společnost evidovala dva zaměstnance, a to Norberta Lysáka do 28. února 2009 a Stanislava Dostála do 31. března 2009. Finanční úřad pro Prahu – západ k dotazu sdělil, že v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty za únor a březen 2009 daňový subjekt uvedl uskutečněná plnění ve výrazně nižších hodnotách, než jsou hodnoty plnění ve fakturách údajně vystavených společnosti AEVIN Group, s.r.o. Podpisy na fakturách předložených v trestním řízení a fakturách, které má finanční úřad k dispozici, jsou rozdílné. Z výpovědi svědka Stanislava Dostála vyplývá, že společnost IVM – Strojírna, s.r.o. zakoupil v roce 2006 bez zaměstnanců. Podnikal převážně ve formě nákupu a prodeje automobilových součástek. V souvislosti se zpracováním plastu najal dva zaměstnance, pro něž však nakonec neměl práci a asi po třech měsících tyto pracovní poměry ukončil. Pokud mu byla předložena smlouva o dílo datovaná 18. ledna 2009, údajně uzavřená mezi společnostmi AEVIN GROUP, s.r.o., a IVM – Strojírna, s.r.o., uvedl, že ji vidí poprvé. Společnost AEVIN GROUP, s.r.o., nezná, smlouvu neuzavíral, připojené razítko nepoužívá a podpis na smlouvě není jeho. Shodně uvedl i ohledně faktur, z nichž žádnou nevystavil, podpisy na fakturách nejsou ani podobné jeho skutečnému podpisu.

Společnost KAMI – SPORT, s.r.o. údajně obdržela od prvního do třetího měsíce roku 2009 od společnosti AEVIN Group, s.r.o., částku 20.260.000,- Kč v hotovosti.

Předmětem podnikání společnosti KAMI – SPORT, s.r.o., byla do června roku 2009 reklamní činnost a marketing, velkoobchod a balící činnosti. Jednatel společnosti byl od 29. ledna do 21. dubna 2008 Robert Mitrič, nar., od 21. dubna 2008 do 27. května 2009 Richard Mikulenka, nar., který stejně jako Robert Mitrič odmítl svědeckou výpověď s odkazem na ustanovení § 100 odst. 2 tr. řádu. Dne 27. května 2009 se jednatelem společnosti se sídlem Makovského 1392/2B, Praha 6 stal René Zedek, bytem Na Odpoledni 697/17, Přerov. Ten uvedl, že v roce 2009 se na žádost svého známého Martina Obdržálka stal jednatelem několika společností, přičemž podepsal řadu písemností. V souvislosti s tím byl zadržen policií a odvezen do věznice, kde strávil asi rok a půl. Poté na jeho adresu začaly chodit exekuce, mj. v souvislosti se společností KAMI – SPORT, s.r.o. Není si vědom, že podepsal nějaký převod na svoji osobu, nikdy nevystavoval žádné faktury, ani s nikým jménem společnosti KAMI – SPORT, s.r.o. nejednal.

Společnost HUST, s. r. o. obdržela v období od listopadu 2009 do ledna 2010 bezhotovostními převody od společnosti KOM – FOREST CZ, s.r.o., částku 3.760.000,- Kč. Celá tato částka byla bezprostředně po připsání vybrána hotovostními výběry provedenými ve dnech 3. listopadu 2009, 15. prosince 2009 a 19. ledna 2010.

V této době bylo předmětem podnikání společnosti vodoinstalatérství a topenářství a dále výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 – 3 živnostenského zákona. Jejím jednatelem byl od 3. prosince 2008 do 7. ledna 2010 Pavel Karalo. Z výpovědi tohoto svědka vyplývá, že je profesí pokrývač. Jednatel společnosti HUST, s. r. o., se stal na žádost Roberta Mitriče v době, kdy měl zlomenou nohu a nevěděl, zda se bude moci vrátit k práci pokrývače. Při převzetí jednatelství byl domluven s Robertem Mitričem, že jeho funkce bude víceméně formální, činnost společnosti bude řídit Robert Mitrič a on jako odborník bude vést stavební dozor. V době jeho jednatelství se však žádné zakázky nerealizovaly. Zda má společnost zaměstnance, si nebyl vědom. V době výkonu funkce na žádost Roberta Mitriče připojil své podpisy na některé dokumenty, jejich obsah nezná. Název společnosti KOM – FOREST CZ s.r.o., nezná. Jeho funkce skončila na vlastní žádost v době, kdy se uzdravil a

získal práci u společnosti STAVITELSTVÍ STŘECHY, s.r.o. v Hranicích. Ke dni 7. ledna 2010 jednání společnosti přešlo na Lubomíra Vránu, nar.

Společnost Deeside Service Solutions Ltd., nyní Inteprod Ltd. obdržela od společnosti NWDC v době od 13. února do 29. prosince 2009 bezhotovostními převody částku 134.732.552,- Kč. Částku 50.000.000,- Kč obžalovaný L.V. v listopadu r. 2010 převedl bezhotovostním převodem na společnost HUNTON SYSTEMS Ltd.

Společnost Deeside Service Solutions Ltd., byla založena společenskou smlouvou obchodní společnosti z 20. prosince 2007. Jako obor podnikání má společnost zapsány průzkum trhu, mínění o hlasování, obchodní poradenství, reklama a jiné obchodní činnosti. Cíle společnosti jsou: A) Provozovat všechno nebo jakékoliv podnikání běžné obchodní společnosti a to zejména: výroba, dovoz, vývoz, zprostředkování, prodej (velko- i maloobchod) všeho komerčního, výrobního, osobního, domácího užití a spotřeby a všech druhů surových materiálů; skladování, přepravní a zasilatelské zprostředkování; prodej nemovitostí, stavební podnikání, správa majetku; realitní agent, pojišťovací agent a broker, finančník, finanční agent; jednání jako nominovaná osoba, správce, zprostředkovatel, činitel, broker, exekutor, správce, příjemce jménem společností, organizací, firem nebo osob; stavitel, lešenář; dodavatel vytápění a ventilačního projektování a dodavatelství, projektování chlazení, specialista a dodavatel; dekoratér, malíř, zedník, tesař, instalatér, elektrikář, stavební a dekorátorský obchodník; civilní, mechanický, konstrukční, zemědělský, konzultační, vytápěcí, elektrický a generální technik; svářeč, pracovník s kovy; kovář, technik motorů; vlastník garáže; služba pronájmu vozidel; majitel a provozovatel taxi; cestovní agent, tour operátor, vlastník vozidel a plavidel všeho druhu; transportní a přepravní dodavatel; všeobecný technik; výrobce nástrojů; rezervační agent a manažer divadel, kin a všech dalších druhů zábavy a sportovních událostí; dostihový a sportovní účetní; majitel prodejen, kaváren, klubů, hotelů a restaurací, cateringový dodavatel, dodavatel jídla, obchodník s vínem a lihovinami, pověřený dodavatel; řezník, obchodník s potravinami, zeleninou, rybami a drůbeží; farmář; květinář, zahradník; pekař, cukrář; trafikant; obchodník se železářstvím a kovovým zbožím; prodejce plastů všech druhů, prodejce starožitností; výrobce nábytku a prodejce; prodejce koženého a exkluzivního zboží; maloobchodní prodejce a opravář šperků, televizí a elektroniky, prodejce hraček, her a sportovního vybavení; fotograf a prodejce všech druhů fotografického materiálu a vybavení; filmový producent a distributor; obchodník s textilem, krejčí, módní návrhář ženské a mužské konfekce, drobný prodej bot, parfumerie a kosmetický prodejce, kadeřník; výrobce a prodejce drogerie; tiskař, vydavatel, prodejce kancelářských potřeb, reklamní a vydavatelský agent; specialista veřejných vztahů, konzultant, zprostředkovatel obchodních převodů a zprostředkovatel zaměstnání; počítačový operátor, programátor a prodejce; specialista výzkumu trhu; obchodní poradce, specialista zásilkového prodeje; barvíř a uklízeč, majitel čistírny, majitel samoobslužné prádely, zhotovitel výkopů a demolice; nájemce zařízení, obchodník s kovovým šrotem a odpady a služby s tím spojené, v jakékoliv části světa. B) provádět jakékoliv další obchodování nebo podnikání, které může, dle názoru rady ředitelů, být výhodné pro společnost ve spojení s nebo jako doplňkové k jakémukoliv z výše uvedeného podnikání nebo běžného podnikání společnosti.

Jako jednání byla v předmětné době zapsána společnost Corporate Secretaries Ltd. sídlící na shodné adrese, zabývající se zprostředkovatelskými službami a službami managementu, tzn. jsou doručovací adresou a poskytují zázemí firemního sekretariátu (přebírají a posílají zprávy a dokumenty, jejich evidenci, archivaci však neprovádějí). Ředitelem společnosti byl Erickson Raymond Christopher, který byl současně ředitelem dalších dvacetidvou společností. Z jeho výpovědi vyplývá, že mu není známo, kdy a proč byla společnost Deeside Service Solutions Ltd. založena, kde byla zaregistrována, kde se nachází

její sídlo a zda má zaměstnance. V roce 2008 a 2009 byl požádán panem Emanuele, který pracuje v Dominice jako advokát, aby mu poskytl služby spočívající v tom, že bude působit jako „pověřený“ zástupce společnosti a na žádost bude podepisovat dokumenty, které mu budou k podpisu předloženy. Není mu nic známo o tom, že by se tato společnost podílela na zajišťování audiovizuální techniky pro konference v Praze nebo České republice, ani o účtu společnosti v Rakouské republice. Pokud mu byly předloženy dokumenty týkající se smluv se společností NWDC a údajné spolupráce s ní včetně smlouvy ze 17. září 2008 a plné moci pro obžalovaného L.V. uvedl, že tyto dokumenty podepsal, ale nečetl, dělal to jako laskavost pro jmenovaného advokáta. V minulosti pracoval jako instruktor pro sociální zabezpečení v Dominice, poté pracoval jako technický ředitel fotbalového svazu Dominici a trenér národního týmu.

Společnost HUNTON SYSTEMS Ltd. byla založena v Republice Seychely jako mezinárodní obchodní společnost ke dni 2. června 2008. Sídlo společnosti je na Britských Panenských Ostrovech. Důvody, pro které byla společnost založena, jsou: 1. Provozovat činnost investiční společnosti a pro tento účel nabývat (od původního účastníka, smlouvou, tendrem, nákupem nebo výměnou) a držet jménem společnosti nebo jakékoliv osoby akcie, dluhopisy, obligace, cenné papíry a upisovat je, jak považuje za vhodné. 2. Uplatňovat a prosazovat všechna práva a pravomoci udělené nebo ty, které se vztahují k vlastnictví jakýchkoli takových podílů, akcií, obligací nebo jiných cenných papírů. Poskytovat manažerské a jiné výkonné poradenství a konzultační služby pro nebo ve vztahu k jakékoliv společnosti, za takových podmínek, které mohou být výhodné. 3. Kupovat, vlastnit, držet, dále členit, najmout, prodat, pronajmout, připravovat staveniště, konstruovat, rekonstruovat, měnit, zlepšovat, dekorovat, vybavit nábytkem, provozovat, udržovat, získávat zpět nebo jinak obchodovat s/nebo hospodářsky využívat pozemky, budovy a jinak obchodovat s nemovitostmi, poskytovat jistinu na první hypotéku nebo na účet nebo předmět předchozí hypotéky nebo hypoték nebo účet nebo účty, a rozvíjet pozemky a budovy, jak může vypadat výhodné. Povolený kapitál společnosti je 50.000,- amerických dolarů.

Dne 9. června 2008 byla vystavena generální plná moc pro L.V., která jej zmocňuje zejména k těmto činnostem:

- Uzavírat, řídit, vést a vykonávat všechny a každé obchodní záležitosti a věci potřebné a nezbytné nebo jakýmkoliv způsobem spojené s nebo mající vztah k obchodu a záležitostem společnosti ve kterékoliv části světa a pro takové účely řídit všechnu korespondenci náležející k takovému obchodu a vztahům...
- Pořizovat, brát na leasing nebo jinak získávat a držet všechny domy, úřady budovy, pozemky, movitý majetek a osobní majetek v kterékoliv části světa nebo cokoliv z toho, co má být k tomu nezbytné a výhodné, pro nebo ve spojení s jakýmkoliv účelem nebo předmětem společnosti...
- Čas od času, pokud to zmocněnec bude považovat za výhodné, prodat, vyměnit, přenechat, postoupit, zastavit, zatížit, pronajmout, odstranit jakékoliv domy, kanceláře, budovy, pozemky nebo jakákoliv práva nebo jakýkoliv movitý majetek nebo osobní majetek v jakékoliv části světa, náležející nebo držený společností s takovou úvahou a předmětem smluv s výjimkou výhrad a omezení, jak zmocněnec uzná za vhodné, a převést, uvolnit nebo jinak dohodnout s jakýmkoliv hypotečním zatížením nebo cennými papíry, ať už na skutečném nebo osobním majetkem v jakékoliv části světa, který může být společností opatřen, a také vykonávat a prosazovat jakoukoliv pravomoc prodeje nebo jinak realizovat a získávat zisk z toho takovým způsobem, jak uzná zmocněnec za vhodné...
- Vykonávat, podepisovat, vzít na vědomí a konat všechny takové skutky, smlouvy, nástroje a věci, které mohou být nezbytné pro nebo ve spojení ke všem nebo jakémukoliv účelu nebo věci výše zmíněné...

- Otevřít, ovládat a uzavřít všechny bankovní účty společnosti, u jakékoliv bankovní instituce registrované v jakékoliv zemi, s jediným oprávněným podpisem zmocněnce...
- Zahájit, soudně se domáhat, vymáhat, hájit, reagovat nebo napadat všechny skutky a jiné právní kroky a požadavky dotýkající se jakékoliv věci výše zmíněné nebo jakékoliv jiné věci, ve kterých je nebo může být společnost zainteresována nebo zúčastněná...
- Požadovat, žalovat nebo vymáhat platbu a přijímat a dávat potvrzení o přijetí a splacení všech peněz, cenné papíry za peněžní dluhy zboží; movitý a osobní majetek společnosti nyní může držet nebo mít k němu právo nebo který je nebo může být splatný nebo převoditelný na společnost jakýmkoliv právním způsobem nebo prostředkem od jakékoliv osoby, osob nebo společností...
- Pro lepší a efektivnější vykonávání moci nebo oprávnění výše uvedených nebo jakékoliv z nich mít a zaměstnat právníky nebo vymahače dluhů, respektive chtít od nich rady nebo zastupovat společnost...
- Jmenovat čas od času jakékoliv zástupce nebo náhradníka k vykonávání jménem společnosti jakoukoliv pravomoc zde danou a odebrat takové jmenování.

Dne 17. června 2008, byla za společnost Deeside Service Solutions Ltd. Ericksonem Raymondem Christopherem podepsána generální plná moc pro L.V. „jako opravdového a zákonného zmocněnce společnosti Deeside“ zmocňující jej vykonávat výhradně a nezávisle činnosti shora označené. Text plné moci je v originále totožný s plnou mocí vystavenou společností HUNTON Systems Ltd. Překladatel upozornil, že text nebyl napsán rodilým mluvčím a místy je nesrozumitelný.

Dne 17. září 2008 údajně proběhla valná hromada ředitelů společnosti HUNTON Systems Ltd. v Port Vila, Vanuatu, na níž Charlie Kalapungi uvedl, že společnost si přeje otevřít bankovní účet u banky Vontobel Österreich AG, přičemž L.V. je oprávněn otevřít, spravovat a podepisovat bankovní účet samostatně. Zápis z valné hromady společnosti Deeside Service Solutions Ltd. údajně konané 8. října 2008 v Goodwillu, Dominica, je téměř doslovně shodný, včetně grafického členění zápisu; jedinou výjimkou je jméno předsedajícího. Podle zápisu na ní Erickson Raymond Christopher informoval, že společnost si přeje otevřít bankovní účet u banky Vontobel Österreich AG, přičemž L.V. je oprávněn otevřít, spravovat a podepisovat bankovní účet samostatně.

Bankovní účet pro společnost HUNTON Systems Ltd. byl založen 9. října 2008. Téhož dne byl obžalovaným L.V. podepsán formulář „založení identity nominálního vlastníka“ na jméno L. V., nar. K tomuto dokumentu je přiložena fotokopie cestovního pasu č. A004601 na jméno Charlie Kalopungi vydaného republikou Vanuatu. Bankovní účet pro společnost Deeside Service Solutions Ltd. byl založen téhož dne, stejně byla založena identita nominálního vlastníka L. V., nar. K tomuto dokumentu je přiložena fotokopie cestovního pasu č. R0028930 vystaveného společenstvím Dominica na jméno Erickson Raymond Christopher, nar.

Na oba předmětné účty nebyly připsány žádné jiné peněžní prostředky, než z toku peněžních prostředků z účtu České republiky – Úřad vlády České republiky č. 4320001/0710, vedeného u České národní banky, přes účet společnosti Promopro č. 947080041/0100, vedený u Komerční banky, a.s., a účet společnosti NWDC č. 2247959001/5500 vedeného u Raiffeisenbank, a.s., na účet spol. Deeside Service Solutions Ltd.

Již samotné shora stručně shrnuté, v odůvodnění napadených rozsudků však velmi pečlivě rozvedené, profily jednotlivých společností (včetně skutečnosti, že společnost Deeside Service Solutions Ltd. zakrývala identitu osoby, která ji ovládá) a faktury (příp. objednávky či

předávací protokoly) předložené společnostmi MERIDIENS PLUS s.r.o., H T M L, s.r.o., KOM – FOREST CZ s.r.o., PEKSTAV CZECH, s.r.o., AEVIN GROUP, s.r.o., IVM –Strojírna, s.r.o., HUST, s.r.o., S.T.S, spol. s r.o., KAMI – SPORT, s.r.o., StavBand s.r.o., OXAD, s.r.o., COMMERCIA s.r.o., HITRON s.r.o. a obžalovaným Ing. M.P. či odděleně stíhaným V.M.za společnosti Boreno Consulting a.s. a Deeside Service Solutions Ltd. vzbuzují pochybnosti, že by tyto společnosti, vesměs bez zaměstnanců a často bez potřebné odbornosti, byly schopny provést práce v účtovaných objemech, a to na akcích velké důležitosti. Byť je pravdivé tvrzení M.P., že společnost Boreno Consulting a.s. v předmětné době měla zapsaný předmět podnikání příslušné odbornosti, ostatní skutečnosti nasvědčují tomu, že se jednalo o zápis pouze formální. Společnost nadále neměla žádné zaměstnance, v posuzovaných případech sama žádnou odbornou činnost nevyvíjela.

U některých fakturací objednávka služeb pochází z pozdějšího data, než se konala předmětná akce (např. již zmíněná objednávka č. OV2/09/000248 z 20. března 2009 adresovaná společnosti OXAD, s.r.o., kdy vzhledem k počátku zasedání 26. března 2009 a k požadavku na pomalý vzestup teplot, určujícímu počátek temperace tři týdny před termínem, již práce musely probíhat). Faktura č. 082008 vystavená společností Boreno Consulting a.s. 30. září 2008 odkazuje na nabídku z 30. července 2008, ačkoliv v této době ještě nebyla uzavřena smlouva mezi společnostmi Promopro a NWDC. Faktura č. 72/08 vystavená společností H T M L, s.r.o., dne 28. října 2008 má předmět fakturace „konzultační činnost při zpracování studie proveditelnosti technologického zabezpečení akcí konaných v rámci předsednictví ČR v Radě EU“; ačkoliv již zpracované studie proveditelnosti byly odevzdány Sekci pro předsednictví v září 2008). V řadě případů je datum předávacího protokolu až s velkým časovým odstupem po konání akce, na níž měly být práce provedeny (např. již zmíněný předávací protokol technických a přípomocných prací při temperování zámku Hluboká nad Vltavou č. OV2/09/000248 z 15. října 2009, nebo předávací protokol montážních a stavebních akcí pro akce konané v rámci předsednictví České republiky v Radě EU ze 12. října 2009 připojený k faktuře č. 290808093 vystavené společností StavBand s.r.o.). Objednávky a faktury vystavené společnostmi AEVIN GROUP, s.r.o., a KOM – FOREST CZ s.r.o. mají naprosto shodný formát, úpravu a obsah, včetně překlepu v názvu společnosti NWDC. Pochybnosti vzbuzují i faktury vystavené společností Boreno Consulting a.s. za přípravné práce v Kongresovém centru Praha, které měly proběhnout v roce 2009, ačkoliv v Kongresovém centru Praha zasedání probíhala již od ledna 2009, i veškeré fakturace učiněné s výrazným odstupem od doby, kdy měly být účtované práce údajně provedeny (např. již shora zmíněná faktura společnosti OXAD, s.r.o., č. 29091 vystavená 15. října 2009 za práce údajně provedené v březnu a dubnu r. 2009 či faktury č. 2908089 – 2908112 vystavené společností StavBand s.r.o. v říjnu roku 2009 za montážní a stavební práce).

Jak již bylo uvedeno, práce uvedené jako předmět fakturace jsou v řadě případů vyloučeny výpověďmi shora vyjmenovaných svědků - například práce účtované fakturou č. 29086 vystavenou společností OXAD, s.r.o., dne 5. října 2009 se specifikací „příprava kabelových tras a stavební práce – Luhačovice“, montážní práce účtované fakturou č. 2008055 vystavenou společností S.T.S, spol. s r.o., dne 11. listopadu 2008 a fakturou č. 75/08 vystavenou společností H T M L, s.r.o., dne 12. listopadu 2008, přípravné práce, měření bezdrátového signálu DECT a programové práce na telefonní ústředně účtované fakturou č. 1108 vystavenou společností HITRON s.r.o. dne 24. listopadu 2008 a demontážní práce účtované fakturou společnosti MERIDIENS PLUS s.r.o. č. 2009027 z 18. prosince 2009 jsou vyloučeny souladnými výpověďmi svědků Tomáše Hanáčka, Radka Skovajsy a Pavla Fornůska. Ti uvedli, že v roce 2008 nemohly být provedeny jakékoli práce fakturované společností NWDC, neboť v té době ještě probíhaly rekonstrukční práce firmy ZEVOS Uherský Brod a jejích subdodavatelů a žádná jiná firma neměla na stavbu přístup. Lidé, kteří nebyli nasmlouvaní společností Lázně Luhačovice, a.s., se na objektech pohybovali nejdříve

kolem poloviny ledna. V rámci této rekonstrukce byly firmou A-Z Elektro plus, s.r.o., provedeny elektroinstalace, a to silnoproudé i slaboproudé rozvody, a to zčásti i podle požadavků J.V.. Pokud bylo zapotřebí provést zásah do stavby – průraz, dělal se již v rámci rekonstrukce, šlo však pouze o jediný, a to pro záložní zdroj. Práce na telefonní ústředně provedl výlučně Tomáš Hanáček, IT technik společnosti Lázně Luhačovice, a.s. Při samotném zasedání pohotovost zajišťovali zaměstnanci společnosti Lázně Luhačovice a.s. a jejich partnerů. Zasedání skončilo 24. ledna 2009, deinstalaci zajišťovaly firmy A-Z Elektro plus, s.r.o., a Lázně Luhačovice, a.s., proběhla během jednoho týdne, neboť za týden se již konal lázeňský ples.

Městský soud v Praze rovněž důvodně poukázal na to, že velký rozsah prací uskutečnila společnost DAMOVO Česká republika s.r.o., jak vyplývá z výpovědí svědků Ing. Michala Svobody, od září roku 2008 ředitele servisu společnosti DAMOVO Česká republika s.r.o., Ing. Jiřího Turka, do září roku 2008 jejího výkonného ředitele, a Ing. Milana Žebráka, technika v sekci datových technologií. Z těchto výpovědí vyplývá, že pracovníci společnosti DAMOVO Česká republika s.r.o. předpokládali, že tato společnost bude stejně jako v předchozích případech summitu NATO a akcí Mezinárodního měnového fondu se společností Promopro spolupracovat, a to nejen v Kongresovém centru Praha, ale i v regionech. Spolupráce skutečně začala, zpočátku probíhala standardně a společnost DAMOVO Česká republika s.r.o. nakoupila a instalovala technologie nejen v Kongresovém centru Praha, ale i v řadě jiných lokalit. Konkrétně v Kongresovém centru Praha byla realizována výstavba datového centra a instalována nová ústředna. Tato spolupráce trvala přibližně do konce roku 2008 (což potvrzuje i zaměstnanec společnosti NWDC, svědek Ing. Martin Klička), poté byla společnost DAMOVO Česká republika s.r.o. z prací na této akci vyloučena a do současnosti vede občanskoprávní spor o proplacení, případně vrácení technologie. (Jedná se o řízení, které bylo vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 52 Cm 7/2010.) Jak vyplývá z výpovědí Ing. Martina Kličky a Jana Krejčíříka, správu datové sítě v Kongresovém centru Praha poté převzala společnost Krejčířík – počítačové systémy. Ta také zajistila rekonfiguraci datové sítě.

Samostatně městský soud hodnotil výpovědi svědků Jana Krejčíříka, Martina Krejčíříka, Jaromíra Koubíka a Filipa Vraného, pracovníků, kteří se na zasedáních podíleli na zajištění webstreamingu. Tyto výpovědi jsou souladné vzájemně mezi sebou a konzistentní po dobu celého trestního řízení. Zcela jednoznačně z nich vyplynulo, že služby webstreamingu od jeho navržení, technického zabezpečení, instalace, zprovoznění až po zabezpečení provozu zajišťovaly firmy Krejčířík - počítačové systémy, s.r.o., (po změně názvu i-Line, s.r.o., dále tedy jen i-Line, s.r.o.) se subdodavateli Network Global Technology Ltd., ANECT a.s., ATComputers a eD'systém s.r.o. (dodávky technologií), CASABLANCA INT. s.r.o. a STAR 21 NETWORKS a.s. (dodávka služeb) a TODO Production s.r.o. se subdodavateli společností DIGI Trade s.r.o. a Filipem Vraným jako osobou samostatně výdělečně činnou. Soustavný monitoring, kontrolu bezpečnosti a dohled nad fungováním systému zabezpečovala firma GiTy, a.s. Za společnost NWDC probíhala spolupráce s Ing. Martinem Kličkou a Ing. Vojtěchem Volfem.

Společnost TODO Production s.r.o. instalovala výkonné enkodéry a poté zajišťovala vlastní streamování – tedy převod vstupního signálu z kamer do datové podoby. Navržení a následnou kontrolu systému prováděl Filip Vraný spolu s panem Dvořákem ze společnosti DIGI TRADE s.r.o., oba zajišťovali rovněž vzdálený dohled a servisní službu. Společnost i-Line, s.r.o., zajišťovala služby hostingu, technologii přenosu dat, umístění serveru dohledu a datové sítě pro streaming. Administrátorská práva k enkodérům vykonávala společnost TODO Production s.r.o., přístupovým certifikátem disponovali i pracovníci společnosti i-Line s.r.o. a obžalovaný V.M.. Při provozu byl systém z centra monitorován nepřetržitě, v průběhu

přenosu byl požadavek na zvýšenou kontrolu. Pokud zasedání probíhala v regionech, byly z předmětného místa zřízeny dva nezávislé okruhy do Kongresového centra Praha, kde byl komunikační uzel. Tento uzel byl tvořen opět redundantně. Byly zde umístěny switche, jejichž úkolem byla i možnost diagnostiky. Serverové centrum bylo u společnosti CASABLANCA INT s.r.o. Jako ochrana proti útokům z internetu sloužil systém komplexní ochrany na straně společnosti CASABLANCA INT s.r.o. Areál společnosti byl hlídán profesionální bezpečnostní službou, která zajišťovala i nepřetržitou fyzickou ochranou, přenášena data byla chráněna neustále aktualizovaným softwarovým zabezpečením, přičemž data byla duplikována a uchovávána na dvou geograficky oddělených místech. Objekt byl rovněž vybaven efektivním chladičím zařízením a protipožárně zabezpečen. Požadavek na spolehlivost služby byl řešen tak, že všechny enkodéry, linky a servery byly zdvojené.

Celý systém je přehledně rozveden v technické dokumentaci k telekomunikačnímu systému pro webstreaming založené na č. l. 10708 až 10714 spisu. Součástí technické dokumentace je i nákres průběhu optických tras Kongresové centrum Praha – Casablanca, přičemž trasy jsou realizovány po nezávislé optické páteřní infrastruktuře tak, aby bylo minimalizováno riziko současného výpadku. Před zahájením provozu byl proveden audit bezpečnosti a systém byl schválen jako bezpečný.

Jak vyplývá z výpovědí svědků Filipa Vraného a Martina Krejčířika, po celou dobu provozu nebyla zaznamenána porucha nebo závada zařízení. Realizace přenosů proběhla bez problémů, vyjma jednoho případu, kdy došlo k dílčí poruše jedné linky a přitom zafungoval zdvojený systém. Po celou dobu monitoringu nebylo zjištěno přerušení optické linky.

Obžalovaný J.V. v hlavním líčení uvedl, že ze strany SPP byl dán požadavek, aby určitá zasedání byla streamována, přenášena na internetový portál předsednictví a archivována. Byla požadována záloha pro případ výpadku nebo pro případ napadení po celou dobu funkčnosti webových portálů. Tento požadavek vyplývá i z výpovědi Mgr. Jiřího Hermana a z listin předložených Úřadem vlády České republiky, přičemž je konkretizováno, že se jedná o zasedání na úrovni ministerstev a vyšší.

Výpovědi svědků Jaromíra Koubíka a Jana Krejčířika jsou podloženy fakturami vystavenými společnostmi TODO Production s.r.o. a i-Line s.r.o. a fakturami subdodavatelskými založenými na č.l. 10.609-10.618, 10.640-10.658, 10.715-10.799 a 10.821-10.823, příp. subdodavatelskými smlouvami. Obě společnosti předložily i shodný harmonogram streamovaných zasedání.

Ve studiích technické proveditelnosti, jejichž cílem je (citováno ze studie technické proveditelnosti Brno) „komplexní řešení technického zajištění zasedání Rady EU v jednotlivých určených regionech České republiky s tím, že je zaměřen na technické řešení tak, aby byly splněny podmínky definované v zadávacích podmínkách, zejména s důrazem na spolehlivost, bezchybnou funkčnost a zajištění technické podpory na požadované úrovni“ je v kapitole 7 webstreaming (strana 62 studie) vysvětlen pojem termínu a popsáno fungování systému. V článku 7.3 je uvedeno „za doručení Vašeho videa nebo audiozáznamu zodpovídá systém pro šíření obsahu, Content Delivery Network. Jedná se o několik vzájemně propojených serverů a enkodérů, doručujících obsah od zdroje vysílání ke koncovému uživateli. Aby systém fungoval spolehlivě za každých okolností, jsou všechny servery zálohovány a připojeny do datové sítě redundantně a využívají další samoopravné mechanismy přenosové sítě. Přenos videa je řešen jako živý přenos s akcí – obraz a zvuk je přímo na místě zpracován v enkodéru. Z důvodu zabezpečení jsou nasazeny minimálně dva enkodéry. Z enkodéru se dostává datový proud do zdrojového serveru, odkud je pak šířen do sítě hierarchicky členěných vysílacích serverů, které streaming dopraví až k zákazníkovi.

Právě hierarchická struktura serverů eliminuje nežádané výpadky a umožňuje šíření signálu v nejlepší možné kvalitě. Datový proud se ukládá na zdrojový datový server, který jej šíří do sítě serverů vysílacích.“

Podle čl. 2.5. smlouvy uzavřené mezi společnostmi TODO production s. r. o. a NWDC celé technické řešení musí být navrženo tak, aby bylo odolné proti výpadku jednoho libovolného zařízení a jednoho napájecího napětí. Předmětem smlouvy uzavřené mezi společnostmi i-Line s.r.o. (uzavřené pod původním názvem firmy Krejčířík – počítačové systémy, s.r.o.) je zabezpečení telekomunikačních a s tím souvisejících služeb napojení serverové technologie streamingu do Internetu a zabezpečení umístění serverové technologie IP streamingu v telekomunikačním telehousu Casablanca na adrese Vinohradská 184, Praha 3. Součástí předmětu smlouvy je poskytování datových okruhů pro spojení datové IP MPLS sítě ukončené v Kongresovém centru Praha se serverovou technologií streamingu v telekomunikačním telehousu Casablanca v období od 1. prosince 2008 do 30. 6. 2009 s koncovými body 1) primární okruh A) Vinohradská 184, Praha 3 B) Kongresové centrum Praha, 5. května 65, Praha 4, rychlost 10 Mbps, dostupnost 99,9% a 2) záložní okruh stejných parametrů. Součástí předmětu smlouvy je mj. dodávka a instalace dvou routerů Cisco Catalyst 3560 24 10/100/1000 T + 4 SFP + IPB Image a náhradních zdrojů APC- Smart – UPS – XL – 3000VA RM 230V a Cisco Redundant Power systém 2300 and Blower, No Power Supply.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že systém vytvořený společnostmi TODO Production s.r.o. a i-Line s.r.o. splňuje požadavky České republiky zastoupené Úřadem vlády České republiky na zabezpečení webstreamingu.

V samostatné kapitole se městský soud zabýval výpověďmi svědků Ing. Ondřeje Lubovského, Michala Kavale, Petra Mandery, Vladimíra Maříka, Ing. Zdeňka Macháčka, Petra Vraníka a Ing. Tomáše Beneše a souvisejícími listinnými důkazy (zejména strana 159-167, 289-291, 295-296 a 323-325 rozsudku Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013, strana 154-162, 280-282, 284-285, 314-316 a 320 rozsudku Městského soudu v Praze ze 14. října 2015 sp. zn. 46 T 9/2013). I s hodnocením těchto důkazů spolu tak, jak to učinil Městský soud v Praze, se odvolací soud naprosto ztotožňuje. Je možno jen zdůraznit, že obě osoby, které se na zakázce označované jako projekt ATHENA YON v předmětné době přímo podílely, tedy Ing. Ondřej Lubovský jako obchodní ředitel společnosti EMPIRE, spol. s r.o. (později přejmenované na Capgemini Czech Republic TS s.r.o., a poté zaniklé fúzí sloučením), který poptávku L.V. zpracoval po obchodní stránce, a Petr Vraník jako pracovník oddělení vývoje, který zakázku zpracovával po odborné stránce, zcela jednoznačně uvedli, že projekt byl spojený s firmou AZ IRSTAV a.s., která při jednání o smlouvě figurovala na straně zákazníka. Tito svědci i Ing. Zdeněk Macháček, který z pozice projektového manažera a analytika úkoloval Petra Vraníka, Vladimír Mařík a Petr Mandera (jeden z jednatelů společnosti) shodně označili L.V. jako osobu, která byla nositelem myšlenky vytvoření příslušného systému, projekt zadala a poté o něm jednala. Ing. Ondřej Lubovský, Ing. Zdeněk Macháček a Vladimír Mařík se těchto jednání přímo zúčastnili, Petr Mandera a Petr Vraník vědí tuto skutečnost od svých spolupracovníků. Teprve později L.V. Ing. Ondřeji Lubovskému řekl, že smlouva bude uzavřena s NWDC. Zakázka však byla nadále vedena pod značkou začínající písmeny AZI, což jsou počáteční písmena firmy zadavatele. Svědci Ing. Ondřej Lubovský, Vladimír Mařík, Ing. Zdeněk Macháček i Petr Vraník uvedli, že si nejsou vědomi toho, že by společnost EMPIRE, spol. s r.o., vykonávala nějaké práce související s předsednictvím České republiky v Radě EU, nic takového nenaznačil L.V. ani Ing. Ondřeji Lubovskému při sdělení, že ohledně projektu ATHENA YON bude smluvní stranou NWDC. Svědek Petr Vraník ve své výpovědi uvedl: „Celá zakázka byla komunikována nestandardně, moc informací nám k ní nedali, bylo to vnímáno jako takový tajemný projekt

s nejasným zadáním, nevěděli jsme, komu to má být určeno, kdo má být cílová skupina. Nevěděli jsme, na co to potom má konkrétně sloužit, nevěděli jsme, na co se máme zaměřit." Z výpovědi svědka Ing. Ondřeje Lubovského vyplynulo, že ačkoliv autorská práva k softwaru standardně zůstávají na straně tvůrců softwaru (tedy společnosti EMPIRE, spol. s r.o.), v tomto případě nebyl důvod nevyhovět žádosti L.V., aby došlo k převodu autorských práv k softwaru na společnost Hampshire, kterou zastupoval L.V.. Bližší údaje o této společnosti nezjišťoval. Obžalovaný R.K. uvedl, že předmětný systém (tedy program sběru informací z volně přístupných webových stránek, jejich agregace a rešerše) Úřad vlády České republiky nepoptával.

Dále Městský soud v Praze důvodně vycházel i ze znaleckého posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o, jehož obsah je přehledně shrnut na straně 167—183 rozsudku Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013, na straně 161-177 rozsudku Městského soudu v Praze z 22. září 2015 sp. zn. 10/2015 a na straně 162-178 rozsudku Městského soudu v Praze ze 14. října 2015 sp. zn. 46 T 9/2013.

Zpracovatelé posudku, Ing. Antonín Pospíchal, Ing. Jana Němečková a Doc. Ing. Jaroslav Brada, DrSc. zpracovali znalecký posudek vždy z pohledu své odbornosti, přičemž Ing. Antonín Pospíchal, který zpracoval technickou část posudku, má jako strojní inženýr a autorizovaný inženýr v oboru technologická zařízení staveb celoživotní zkušenosti i činnostmi týkajícími se rozvodu počítačových sítí, silnoproudých rozvodů, slaboproudých rozvodů a stabilních hasicích zařízení. V dodatku ke znaleckému posudku uvedl, že při posuzování cen vycházeli z cen získaných prostřednictvím internetu a dále z ceníku směrných cen URS, kterým se řídí firmy při zadávání běžných zakázek v oblasti silno a slaboproudu. Ceníky URS jsou tvořeny ze statistického vzorku cen používaných konkrétními dodavateli stavebních prací a dodávek, vybraného v určitém období. Takto získaný statistický soubor cen je vyhodnocen a systematicky zpracován formou ceníku. Ceníky se průběžně upravují podle měnících se podmínek v praxi a jsou zpracovávány v různých cenových úrovních z hlediska času (např. CÚ 1989/I).

Závěry znaleckého posudku rovněž konstatují, že ke znaleckému zkoumání předložené faktury nemají podrobně rozveden předmět fakturace, fakturované plnění často firma neprovádí vlastními silami, ale dále je překupuje, přičemž jsou často fakturovány činnosti, k nimž předmětné společnosti nemají oprávnění (např. společnost OXAD, s.r.o., nebo StavBand s.r.o., které nemají oprávnění pro slaboproudé práce), přičemž jde o společnosti bez zaměstnanců, nebo s jedním zaměstnancem. Dále znalci konstatují, že určení cen objednatelem není v hospodářském styku obvyklé, přičemž ceny podnikatelských subjektů, jejichž fakturaci považují za pochybnou, rozhodně nebyly nižší, než je na trhu obvyklé, naopak se často jednalo o mnohonásobky. Velká část fakturace porušuje povinnost fakturovat do patnácti dnů od provedení práce. Často je v účetních výkazech těchto společností účtováno jako o tržbách, ačkoliv předmětem fakturace jsou služby. Pokud v doplňku znaleckého posudku zpracovávali účetní doklady, které byly do spisu dodatečně založeny obžalovanými V.M.a Ing. M.P., považují je z důvodů podrobně rozepsaných ve znaleckém posudku za nedůvěryhodné.

Z dílčích závěrů posudku je možno vyzdvihnout např. skutečnost, že jak společnost NWDC, tak její údajní subdodavatelé neplatili v letech 2008 a 2009 daně z příjmů právnických osob v takové výši, jaká by se při předpokládané výši ziskovosti akce dala předpokládat. Společnost Deeside Service Solutions Ltd. nevykazovala za zdaňovací období 2008 a 2009 žádné významné zisky, jako náklady společnosti byly vykázány jen administrativní výdaje. Základ daně byl za obě zdaňovací období shodný, a to 7.000 britských liber (v přepočtu 198.000,- a 209.000,- Kč). Z toho, že v účetních výkazech tato společnost

vykazuje obrát 7.000 GBP lze dovodit, že faktury, na jejichž základu došlo k transferu peněžních prostředků od společnosti NWDC, nebyly nikdy předloženy firmě, která vedla účetnictví, k zaúčtování. Společnost Deeside Service Solutions Ltd. ohledně peněžních prostředků na svém účtu č. 205840-00-34 účtovala jako o svěřených prostředcích třetí osoby, přičemž fakticky s nimi mohl disponovat výlučně obžalovaný L.V.. Nebylo zjištěno, že by společnost Deeside Service Solutions Ltd. disponovala majetkem, který by byl nutný pro poskytování peněžních služeb, neboť peněžní prostředky složené na rakouském účtu jsou jediným dohledatelným majetkem společnosti. Z šetření Doc. Ing. Antonína Brady vyplynulo, že z veřejně dostupných zdrojů nelze zjistit žádné informace o společnosti Deeside Service Solutions Ltd., nebo Inteprod Ltd., či o jejich uskutečněných zakázkách a referencích zákazníků. Ačkoliv měla provádět odborné služby v oblasti webstreamingu, společnost nemá vlastní webové stránky ani IP adresu.

Ačkoliv firma R.M., jako osoba samostatně výdělečně činná, měla podle fakturace provádět přepravní služby, ve své daňové evidenci o zakázce neúčtuje jako o příjmech a výdajích z přepravní činnosti, ale z činnosti jiné, např. z nákupu a prodeje. Rovněž nebyly vedeny knihy jízd.

Akcie společnosti Boreno Consulting a. s. byly nakoupeny prostřednictvím poradenské společnosti TACOMA, která se zabývá prodejem tzv. ready-made společností.

Ing. Antonín Pospíchal kromě listinných podkladů provedl také osobní šetření, a to v budově Společenského domu Cassino v Mariánských Lázních. Potvrdil, že objekt je podsklepen, v parketách jsou otvory, takže celá kabeláž může bez dalších zásahů vést pod objektem. Tím je i potvrzena výpověď svědka Miroslava Businského, provozního technika Společenského domu Cassino, že v objektu nedošlo k žádným stavebním zásahům.

V neposlední řadě skutková zjištění soudu prvního stupně vycházejí ze znaleckého posudku z oboru elektronika, elektrotechnika, kybernetika – výpočetní technika, IT, vypracovaného znalcem ing. Jaroslavem Kothánkem, PhD., jehož obsah je rekapitulován na straně 192 – 198 rozsudku Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013, 186 - 192 rozsudku Městského soudu v Praze z 22. září 2015 sp. zn. 10/2015 a 185 - 191 rozsudku Městského soudu v Praze ze 14. října 2015 sp. zn. 46 T 9/2013.

Jak ze znaleckého posudku znaleckého ústavu A-Consult, spol. s r.o., tak hodnotící zprávy z kontrolního auditu oběhu finančních dokladů se zaměřením na kontrolu finančních toků a zhodnocení ekonomické náročnosti vybraných projektů, vypracované společností PriceWaterhouse Coopers, s.r.o., která byla v hlavním líčení provedena jako listinný důkaz, i samotných faktur společností MERIDIENS PLUS s.r.o., H T M L, s.r.o., KOM – FOREST CZ s.r.o., PEKSTAV CZECH, s.r.o., AEVIN GROUP, s.r.o., IVM –Strojírna, s.r.o., KAMI – SPORT, s.r.o., StavBand s.r.o., OXAD, s.r.o., COMMERCIA s.r.o., HITRON s.r.o., Boreno Consulting a.s. a Deeside Service Solutions Ltd. je zřejmé, že vyznačený předmět plnění je neurčitý, bez náležité specifikace i podložení nárokových nákladů.

Částky, a to i v řádu milionů korun, jsou uvedeny souhrnně, bez přesného označení plnění. Není tak možné posoudit, jaký je přesný obsah i rozsah služeb, které mají být proplaceny, jaké jsou jednotkové ceny, ani zda nedochází k jejich dvojitmu nárokování. U akcí provedených v lednu roku 2009 jsou smíseny náklady na přípravné práce s náklady na provedení konkrétního zasedání. Někdy jsou práce účtovány podle místa provedení, jindy podle jejich druhu, což opět vede k nemožnosti posoudit oprávněnost fakturace. V případě, že účtované částky jsou stanoveny na základě subdodavatelských smluvních vztahů, z obsahu faktur tato skutečnost vůbec nevyplývá, a to ani po žádostech pracovníků Sekce pro

předsednictví o rozklíčování obsahu jednotlivých faktur. Ze zápisů o jednání mezi Úřadem vlády České republiky jako objednatelem a obžalovaným J.V. jako zástupcem dodavatele, tedy společnosti Promopro, i z předložené korespondence mezi těmito subjekty je přitom zcela zřejmá neochota obžalovaného J.V. a později i V.M. specifikovat obsah služby, či do budoucna tyto vady fakturace odstranit (první jednání se vedla již v únoru roku 2009).

Následné vytváření faktur (tzn. vytvoření údajné subdodavatelské faktury až poté, co společnost Promopro obdržela peněžní plnění za neposkytnutou službu a převedla je dále na bankovní účet společnosti NWDC) je v některých případech zřejmé i z dat údajného vystavení faktury, skutečností zjištěných na základě zákonně provedeného znaleckého posudku z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika a poukazuje na něj i znalecký posudek znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., kdy např. Ing. Jana Němečková poukazuje nejen na to, že ačkoliv má být faktura vystavena do patnácti dnů po provedení práce, řada předložených faktur je vystavena s několikaměsíčním odstupem od provedení práce, ale i na použití jiné číselné řady mezi údajnou objednávkou a fakturou.

Závěr soudu prvního stupně, že shora uvedené společnosti včetně firmy R.M. jako osoby samostatně výdělečně činné neprovedly ve prospěch České republiky zastoupené Úřadem vlády České republiky žádné práce, je tak jediným logickým vyústěním dokazování provedeného v hlavním líčení.

Je možno přisvědčit názoru obžalovaného J.V., že společnost Promopro nebyla povinna snažit se o dosažení co nejnižších cen subdodávek. V posuzovaném případě však nejde o spor o výši ceny poskytnutého plnění, ale o to, že byla požadována (a zaplácena) platba za službu, která vůbec nebyla provedena, nebo která sice provedena byla, nikoliv však ve prospěch plátce. Obžalovaný nebyl garantem ceny, jak v oprávněm prostředku tvrdí, ale garantem obsahu provedeného díla. Jeho tvrzení, že orgány činné v trestním řízení vyžadují, aby pro služby vysoké náročnosti byly použity nekvalitní materiály, nemůže obstát – nákup materiálu nejvyšší kvality byl shledán odpovídající jak pracovníky Sekce pro předsednictví, tak znalci a nezpochybňují jej ani orgány činné v trestním řízení. Tvrzení, že z opatrnosti byl na každou akci použit nový materiál, však neodpovídá výpovědím svědků, například Ing. Radomíra Bulánka, Josefa Jelínka a Borise Gondora. Ten ve své výpovědi přímo uvedl, že rozvaděče vyrobené podle jeho projektu byly projektovány tak, aby byly univerzální, využitelné na více místech.

Obžalovaný M.P. ve svém odvolání uvedl, že účelem činnosti společnosti Boreno Consulting a.s. bylo zprostředkování vztahu mezi společnostmi NWDC a KOM – FOREST CZ s.r.o. Obdobně obžalovaní V.Č. a I.K. namítají, že není nic nezákonného ani neetického, pokud jsou zakázky řešeny subdodavatelsky. K tomu je zapotřebí v první řadě uvést, že smlouva mezi společnostmi NWDC a společností Boreno Consulting a.s. je smlouvou o dílo, nejedná se o smlouvu zprostředkovatelskou. Především je však ve shodě s rozsudkem soudu prvního stupně třeba zdůraznit, že vytvoření subdodavatelského vztahu mezi společnostmi Boreno Consulting a.s. a společností KOM – FOREST CZ s.r.o. by nemělo žádný ekonomický význam, neboť společnost Boreno Consulting a.s. veškeré obdržené peněžní prostředky převedla na bankovní účet společnosti KOM – FOREST CZ s.r.o. bez jakéhokoliv zisku. Rovněž by společnost, která má oprávnění k provádění kvalifikovaných prací zadávala subdodávku firmě, která toto oprávnění nemá a podniká ve zcela jiném oboru. Ve vztahu společnosti KOM – FOREST CZ s.r.o. ke společnosti AEVIN GROUP, s.r.o., by dokonce tato společnost platila svému dodavateli více, než sama za zakázku obdržela. V tzv. „větvi Boreno“ soud výstižně poukázal i na tu část znaleckého posudku, ve které jsou sledovány časové souvislosti, kdy poslední z řetězu údajných subdodavatelů by musel účtované služby provádět v nereálném množství pracovníků. Tyto společnosti vesměs fakturují činnosti, na

něž neměly oprávnění (např. silnoproudé nebo slaboproudé práce). Podezření z účelovosti zápisu odborného předmětu podnikání je vzhledem k jeho datu i následnému vymazání i u společnosti Boreno Consulting a.s.

Rovněž není logický důvod pro to, aby společnost NWDC, která v listopadu 2008 údajně spolupracovala se společností H T M L, s.r.o., přímo, ve stejném období zadávala této společnosti další práci prostřednictvím společnosti S.T.S., s.r.o., neboť by to vedlo ke zvýšení ceny o zprostředkovatelskou marži.

Je tedy možné uzavřít, že v obecné rovině samozřejmě přichází v úvahu zadání subdodávky, v posuzované věci se však o takový případ nejedná. Jak vyplývá ze svědeckých výpovědí (například svědka Ing. Pavla Haška, svědka ing. Milana Žebráka), regionální firmy měly zájem o práce ve prospěch předsednictví České republiky v Radě EU, neboť tuto skutečnost využívaly jako referenci pro práci další. Ing. Pavel Hašek rovněž uvedl, že vzhledem k vysoké konkurenci ve své nabídce stanovil cenu tak, aby nabídka firmy, kterou zastupoval, byla levnější, než nabídka konkurence. Zakázka tak nebyla zajímavá finančně, neboť se jednalo o velký objem práce a náročnost montáží, její provedení však zvýšilo prestiž firmy. Nemůže tedy obstát námitka obžalovaného V.Č., že nebylo možné zajistit provedení prací odbornou firmou pro nedostatek zájemců a těžkého kapacitního nedostatku pracovníků. Nic takového nevyplývá ani z výpovědí svědků Ing. Martina Kličky a Ing. Vojtěcha Volfa, naopak skutečnost, že pořádali výběrová řízení, svědčí o podnikatelském zájmu.

Nemůže obstát ani námitka obžalovaného L.V., že peněžní tok mezi společnostmi NWDC a Deeside Service Solutions Ltd. považoval za platby za skutečně provedené služby.

Obžalovaný L.V. v tomto trestním řízení výpověď neposkytl. Ve stížnosti proti usnesení Vrchního zemského soudu ve Vídni, jímž došlo k zajištění peněžních prostředků na účtu společnosti Deeside Service Solutions Ltd., uvedl, že společnost Deeside Service Solutions Ltd. pro poškozenou připravila technickou strukturu pro IT technologie, provedla výkony týkající se konfigurace dat a poskytovala webstreaming. Po IT stránce realizovala 70 akcí. V nyní projednávaném odvolání tvrdí, že společnost Deeside Service Solutions Ltd. poskytovala služby v oblasti IT bezpečnosti. Obžalovaný V.M., jehož věc byla k samostatnému projednání vyloučena až ve fázi odvolacího řízení, v hlavním líčení mj. uvedl, že pro zvýšení spolehlivosti webstreamingu nad rámec systému shora popsaného on sám osobně zajistil existenci dalšího zálohového řešení, a to prostřednictvím společnosti Deeside Service Solutions Ltd. K prokázání této skutečnosti předložil nad rámec již citovaných listinných důkazů i letenku trasy Praha – Londýn a zpět s tím, že v době této cesty došlo 17. září 2008 k uzavření smlouvy mezi oběma společnostmi. Podle původních vyjádření obžalovaného V.M. měla společnost Deeside Service Solutions Ltd. na akcích souvisejících s předsednictvím České republiky v Radě EU zajišťovat pouze službu webstreamingu. V reakci na shromážděné a provedené dokazování V.M. své vyjádření změnil tak, že cena za služby webstreamingu činila cca 34 milionů korun, další částka byla fakturována za datové služby a za poskytnutí zajišťovacích instrumentů, zejména ve formě pojištění. Ve stížnosti proti usnesení Vrchního zemského soudu ve Vídni, jímž došlo k zajištění peněžních prostředků na účtu společnosti Deeside Service Solutions Ltd., uvedl, že společnost pro poškozeného připravila technickou strukturu pro IT technologie, provedla výkony týkající se konfigurace dat a poskytovala webstreaming.

Obžalovaný J.V. v reakci na výpověď obžalovaného V.M. uvedl, že pokud se dělá záložní systém, de facto se odbočí signál z enkodéru, což je fyzicky možné jakýmkoli kabelem. Svědci Jan Krejčířík, Martin Krejčířík, Jaromír Koubík a Filip Vraný potvrdili technickou možnost dálkového připojení na síť, pokud příslušná osoba zná přístupová hesla.

Svědék Ing. Martin Klička potvrdil, že Vlastimila Maxu v předmětné době doprovázel na cestě do Londýna a zúčastnil se jednání se dvěma osobami. Jednalo se však pouze o informativní jednání, nebyla projednávána konkrétní zakázka ani se nemluvalo o uzavření smlouvy. V polovině září 2008 také ještě nebylo jasné, jak bude služba webstreamingu řešena. Teprve delší dobu po návratu po něm V.M. požadoval smlouvy uzavřené se společnostmi i-Line s.r.o. a TODO Production s.r.o. a technické informace. Z výpovědi svědka Jana Krejčířika vyplývá, že na prvotních jednáních se společností NWDC bylo řečeno (kým si již nevzpomíná), že by měl být vytvořen i záložní systém pro případ havárie, dále se však již o tom nemluvalo. V rámci realizace akce komunikoval zejména s Ing. Vojtěchem Volfem, s ním již další zálohu neřešil. Svědek Erickson Raymond Christopher, jehož podpis byl připojen na údajné smlouvě mezi společnostmi NWDC a Deeside Service Solutions Ltd., uvedl, že sám neprovedl žádnou činnost k uzavření smlouvy se společností NWDC, o práci pro tuto společnost potažmo pro Českou republiku nic neví. Podpis na smlouvě je jeho, na žádost svého známého podepsal řadu dokumentů, které nečetl (jak je již uvedeno shora).

Ačkoliv podle tvrzení V.M. a předložených písemných dokladů měla být smlouva se společností Deeside Service Solutions Ltd. uzavřena již při návštěvě Londýna, svědek Ing. Martin Klička vypovídá o pouze informativním jednání. Smlouvy se společnostmi Krejčířík - počítačové systémy, s.r.o., (nyní i-Line s.r.o.) a TODO Production s.r.o., které vytvořil svědek Ing. Martin Klička a které měly být předlohou pro uzavření smlouvy se společností Deeside Service Solutions Ltd., byly uzavřeny až po tomto datu.

Obžalovaný L.V. v písemně vypracovaném odvolání dezinterpretuje obsah výpovědí svědků Ing. Martina Kličky, Jana Krejčířika, Martina Krejčířika i obžalovaného (nyní odděleně stíhaného) Pavla Girstla pokud tvrdí, že tyto výpovědi potvrzují účast společnosti Deeside Service Solutions Ltd. při řešení a provozu webstreamingu. Svědci pouze potvrdili teoretickou možnost vytvoření záložního systému prostřednictvím dálkového připojení i to, že obžalovanému V. M. předali přístupová hesla, nikoli to, že třetí záložní systém existoval. Redundantní systém vytvořený společnostmi i-Line s.r.o. a TODO Production s.r.o. považovali za spolehlivý a bezpečný. Obžalovaný Pavel Girstl sice v hlavním líčení vypověděl o existenci zahraniční zálohy, dále však uvedl, že zálohování webstreamingu zajišťoval sám, a to prostřednictvím firmy HITRON, s.r.o. Veškeré náklady na pořízení serveru, který byl umístěn v Německu, ale již se nepamatuje přesné místo, a náklady na jeho provoz společnost HITRON, s.r.o., fakturovala společnosti NWDC.

Ze smlouvy uzavřené mezi společnostmi TODO Production s. r. o. a NWDC (konkrétně z článku IV. bod 4.1.) vyplývá, že uživatel (*míněno NWDC*) smí na předávací rozhraní služby připojit pouze zařízení schválená poskytovatelem. Podle bodu 4.5. smlouvy uživatel není oprávněn používat službu ani zařízení přímo ani nepřímo k **udržování**, změnám nebo zásahům do zařízení nebo služeb, které jsou vlastnictvím poskytovatele, nebo k umožnění takové činnosti osobě, která k takové činnosti nemá od poskytovatele písemné oprávnění. Stejně formulace obsahuje smlouva uzavřená mezi společnostmi i-Line s.r.o. a NWDC v článku IV. bod 4.1. a 4.5.

Z výpovědí svědků Jana Krejčířika, Martina Krejčířika, Jaromíra Koubíka, Filipa Vraného, Borise Gondora, Bohumila Synka, Petra Libory, Václava Hromádka, Ing. Vojtěcha Volfa a dalších je zřejmé, že o spolupráci se společností Deeside Service Solutions Ltd. nebo o přítomnosti jejich pracovníků nemá vědomost žádný z vyslechnutých zaměstnanců společnosti NWDC (a to ani svědek Ing. Martin Klička, který byl pověřen právě zabezpečením webstreamingu, ani zástupci společností TODO Production s.r.o. a i-Line s.r.o.), nikdo z osob fakticky poskytujících práce v označených oborech, ani osob, které pracovaly jako správci

nebo zaměstnanci mimopražských objektů. Při provádění nepřetržitého dohledu nebylo připojení k systému zaznamenáno. Jak vyplývá z výpovědi svědka Jaromíra Koubíka, který rovněž připustil, že technicky bylo možné zpracovaný signál z enkodéru přenášet na dva oddělené servery, pro ten případ by však musela být zajištěna dvojnásobná konektivita.

Existenci zahraniční záložní linky nezaznamenala ani Mgr. Veronika Cvejnová, která byla odpovědná za provoz webových stránek za Sekci pro předsednictví Úřadu vlády České republiky, ani společnosti Macron Software, spol. s r.o. a AutoCont CZ a.s. Ze zprávy společnosti AutoCont CZ a.s. z 29. července 2011 vyplývá, že tato společnost provozovala server, na kterém byla vytvořena webová prezentace; nacházel se v hostingovém centru v Ostravě. Ze zprávy společnosti Macron Software, spol. s r.o., z 10. srpna 2011 vyplývá, že tato společnost provedla zaškolení redakčního týmu Úřadu vlády České republiky k vkládání článků, prezentací apod. na webový portál www.EU2009.cz. V rámci tohoto portálu byl vytvořen odkaz (automatické přesměrování) na server s webstreamovými záznamy. Ten byl jediný.

Závěr Městského soudu v Praze, že společnost Deeside Service Solutions Ltd. se na službě webstreamingu nijak nepodílela, je proto zcela odpovídající provedeným důkazům. Rovněž Vrchní soud v Praze se ztotožňuje se stanoviskem, že odděleně stíhaný V.M. úmyslně vytvořil situace, kdy byla možnost zálohování přenosové trasy zahraniční firmou diskutována, aniž by ve skutečnosti vyvíjela jakoukoli činnost. Je možno zopakovat, že systém vytvořený společnostmi i-Line s.r.o. a TODO Production s.r.o. odpovídal studii technické proveditelnosti, a proto další záložní systém nebyl objednatelem požadován. Z provedených důkazů nevyplynulo ani to, že by se tato společnost podílela na zajištění jiných poptávaných služeb.

Námítka obžalovaného J.V., že není překážka, proč by některé platby z obchodního styku nemohly být hrazeny hotovostně, není přílehavá. Tvzení, že hotovostní výběry peněžních prostředků sloužily k zálohovým hotovostním platbám pro další podnikatelskou činnost, není věrohodná. V první řadě je třeba poukázat na těsnou časovou souvislost mezi zasláním peněžních prostředků na účet společností MERIDIENS PLUS s.r.o., H T M L, s.r.o., KOM – FOREST CZ s.r.o., PEKSTAV CZECH, s.r.o., AEVIN GROUP, s.r.o., StavBand s.r.o., OXAD, s.r.o., COMMERCIA s.r.o. a HITRON s.r.o. a jejich výběrem v hotovosti. K hotovostním výběrům z účtu společnosti H T M L, s.r.o., přitom došlo v období od 11. prosince 2008 do 16. ledna 2009, tedy v době, kdy společnost byla předlužena a končila svoji podnikatelskou činnost. Poslední hotovostní výběr ve výši 2 000 000 Kč byl proveden dva dny před vstupem společnosti do likvidace, tyto peníze tedy rozhodně nemohly být použity k platbě za budoucí provedení zakázky.

Nemůže obstát ani jeho tvrzení, že byl jednáním obžalovaného V.M. sám uveden v omyl, stejně jako obžalovaní pracovníci Sekce pro předsednictví Úřadu vlády České republiky, kteří byli jím napadeným rozsudkem zproštěni obžaloby. Obžalovaný pokládá otázku, proč měl on vědět, že společností NWDC účtované práce ve skutečnosti nebyly provedeny, když úředníci SPP nebyli za obdobnou nevědomost postiženi. Takto prezentovaný stav neodpovídá skutečnosti. Obžalovaný J.N., R.K. a Mgr. D. M. pojali podezření, že jsou některé práce účtovány duplicitně již počátkem roku 2009 a požadovali specifikaci provedení plnění tak, aby provedení prací bylo možno ověřit. Přitom tyto ve vztahu k IT službám laické osoby měly k dispozici pouze faktury společnosti Promopro, nikoli faktury subdodavatelské. Obžalovaný J.V., který měl možnost posoudit rozsah plnění poskytnutého přímo společností Promopro a byl odborníkem v oboru, by tedy neoprávněnost požadavku společnosti NWDC musel rozpoznat. Skutečnost, že obžalovaný J.V. nevnesl námitky proti nepřehledné fakturaci, ale naopak ji převzal do svého způsobu fakturace, přičemž tuto praxi nezměnil ani přes námitky pracovníků SPP, svědčí o podvodném úmyslu obžalovaného.

Není pochyb o časovém stresu, v němž byla jednotlivá zasedání připravována, nemůže však být důvodem, aby v celkové fakturaci byla účtována plnění, která vůbec neexistovala. Rovněž pokud obžalovaný V.Č. tvrdí, že z časových důvodů neměl možnost detailně kontrolovat, přepočítávat či přeměřovat přebíranou práci či materiál, nelze jeho obhajobu přijmout, neboť podepisoval předávací protokoly tam, kde k žádné subdodávce vůbec nedošlo.

Námítka obžalovaného J.V., že závěr soudu prvního stupně o společné dohodě s V.M. je nelogický, neboť se seznámili jenom pár dní před zahájením spolupráce a po celou dobu si vzájemně vykali, nemůže obstát. Není rozhodné, jakým způsobem došlo ke vzniku subdodavatelského vztahu mezi společnostmi Promopro a NWDC, tedy zda obě společnosti spolu již v minulosti spolupracovaly, či se jednalo o spolupráci prvou, a jak byla navázána; ani jak dlouho se J.V. a V.M. před žalovaným jednáním znali. Ani skutečnost, že si v rozhovoru vykali, nevylučuje, že jednali ve vzájemné součinnosti, kterou nalézací soud přesvědčivě dovedl a odůvodnil, jakým způsobem k tomuto závěru dospěl. Pouze pro úplnost lze připomenout, že tvrzení obžalovaného J.V., že spolupráci se společností NWDC zahájil na základě doporučení pracovníků společnosti DAMOVO Česká republika s.r.o. těsně před uzavřením smlouvy, je v rozporu s písemnou nabídkou studie technické proveditelnosti na akce konané v rámci předsednictví České republiky v Radě EU vypracovanou společností NWDC 24. srpna 2008 a podepsanou jednatelem společnosti V.M., v níž je na počátku uvedeno: „Vážení, tímto Vám děkujeme za přizvání do výběrového řízení na výše uvedenou akci“.

Pokud obžalovaný J.V. namítá, že je řada jiných možných vysvětlení nejasností v subdodavatelských fakturách, např. nepořádek v dodavatelsko-odběratelských vztazích, v účetnictví, nebo daňová optimalizace) a pokládá otázku, kdo tedy práce nutné pro zajištění zasedání souvisejících s předsednictvím České republiky v Radě EU provedl, je třeba odkázat na podrobné a pečlivé odůvodnění napadeného rozsudku, zejména strany 309 – 333.

Skuteční dodavatelé jsou vyjmenováni v první části odůvodnění napadeného rozsudku. Pouze příkladmo je možno uvést, že k největším dodavatelům materiálu patřily společnost Schrack Technik, s.r.o., která dodávala mj. optické i metalické kabely, poskytovala i změření a svaření optických vláken a jednotlivé silnoproudé komponenty zejména jističe (fa č.l. 12630-12675); společnost Brema, s.r.o., která dodala speciální rozvaděče, vždy s protokolem o kusové zkoušce a prohlášení o shodě (č.l. 12022-12056), firma Jiří Strnad, která dodala celkem 47 km datových kabelů, které byly dle požadavků odběratele zkráceny na požadované rozměry a osazeny koncovkami (č.l. 12485-12488), práce v Kongresovém centru Praha prováděli zaměstnanci společnosti NWDC spolu s Igorem Karulem, Josefem Jelínkem, Petrem Liborou, Bohumilem Synkem a Václavem Hromádka a dalšími osobami (a to jako osoby samostatně výdělečně činné, či prostřednictvím svých firem), společnost Damovo Česká republika, spol. s r.o., v neposlední řadě je třeba zaznamenat práci Borise Gondora, který pracoval jako projektant a koordinoval přípravné práce v oblasti elektro, či Ing. Radomíra Bulánka, který provedl prohlídku přenosných rozvaděčů a podílel se i na jejich konstrukci. Není však účelem odvolacího řízení znovu se zabývat hodnocením provedených důkazů a znovu vytvářet skutková zjištění, pokud tak učinil bezchybně soud prvního stupně.

Je tedy možné zopakovat, že soud prvního stupně postupem odpovídajícím zásadám logiky vyhodnotil jednotlivé provedené důkazy a zabýval se i jejich vzájemnými souvislostmi. Za podklad svých skutkových zjištění vzal důvodně zejména výpovědi svědků označených v odůvodnění napadeného rozsudku a listinné důkazy shromážděné v přípravném řízení spolu se znaleckým posudkem z oboru ekonomika vypracovaným znaleckým ústavem A-Consult

plus, spol. s r.o. a dospěl k jednoznačným skutkovým závěrům, které vtělil do napadených rozsudků.

Nelze se proto ztotožnit s míněním obžalovaných, že obžaloba neunesla důkazní břemeno a nalézací soud měl v souladu se zásadou in dubio pro reo dospět ke zprošťujícímu rozsudku u všech obžalovaných osob. V této souvislosti obžalovaný V.Č. připomíná, že bylo judikováno, že pokud mezi důkazy jsou rozpory a pokud nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, je třeba postupovat podle zásady in dubio pro reo. Tyto námitky však nejsou v posuzovaném případě na místě, neboť nalézací soud dospěl způsobem odpovídajícím zásadě volného hodnocení důkazů bez důvodných pochybností k jednoznačnému závěru o vině obžalovaných J.V., V.Č., M.P., I.K., R.P., L.V. a R.M. a velmi podrobně a naprosto logickým způsobem své závěry v odůvodnění napadených rozhodnutí rozvedl.

Peněžní prostředky vyplacené Českou republikou zastoupenou Úřadem vlády České republiky na bankovní účet společnosti Promopro jako cena za služby, které ve skutečnosti provedeny nebyly, či služby, které nebyly zadavatelem objednány, a dále bezhotovostně převedené z účtu společnosti Promopro na účet společnosti NWDC a poté na bankovní účty firem označených ve výroku napadených rozsudků, případně dále převáděné mezi společnostmi navzájem jako údajná platba za subdodávky jsou proto ziskem z podvodného jednání, neboť obžalovaný J.V. uvedl osoby jednající jménem poškozené v omyl tvrzením, že úhrady jsou požadovány jako součást ceny zadaného díla.

Závěr o výši takto způsobené škody Městský soud v Praze nepřevzal ze znaleckého posudku znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o., jak tvrdí obžalovaný I.K., nýbrž tento posudek sloužil pouze jako jeden z podkladů tohoto skutkového závěru. Svůj závěr o výši způsobené škody opřel i o listinné důkazy ve věci a vysvětlil, z jakého důvodu dospěl k částce nižší, než je stanovena znaleckým posudkem znaleckého ústavu A-Consult plus, spol. s r.o.

Obžalovaní, zejména J.V., M.P. a R.P. se v podstatě po celou dobu trestního řízení snaží, a to i prostřednictvím médií, vzbudit dojem, že v posuzované věci ve skutečnosti nejde o kriminální čin, ale jedná se o vyřizování politických účtů, potyčky politiků různých politických stran, k jejichž výměně v době předsednictví České republiky v Radě evropské unie došlo. To však naprosto neodpovídá skutečnosti. Samotný fakt, že v této době došlo k výměně vlády, a tím i osob, jež byly ve vládě zodpovědné za přípravu a průběh zasedání souvisejících s předsednictvím České republiky v Radě EU, vrchní soud samozřejmě nezpochybňuje. Příprava a zahájení předsednictví proběhly za vlády premiéra Mirka Topolánka, která zahájila svou činnost 9. ledna 2007. Ve této vládě existovala funkce místopředsedy pro evropské záležitosti zastávaná RNDr. Alexandrem Vondrou. Smyslem tohoto postu bylo nadřadit člena vlády zastávajícího tuto funkci nad jednotlivé ministry, aby mohlo dojít k posouzení a koordinaci požadavků ministrů jednotlivých resortů. Dne 24. března 2009 byla vládě vyslovena nedůvěra a od 8. května 2009 zahájila svoji činnost úřednická vláda premiéra Jana Fischera. Ve vládě Jana Fischera již Štefan Fülle, který nahradil RNDr. Alexandra Vondru, byl pouze ministrem pro evropské záležitosti bez funkce místopředsedy vlády. Tyto skutečnosti se však mohly promítnout nejvýše do obtíží organizačního charakteru, v žádném případě neměly vliv na technické zabezpečení jednotlivých zasedání. Jak vyplývá z výpovědí obžalovaných J.N., Mgr. Ing. R.K. a Mgr. D. M. i z výpovědí svědků, kteří byli dalšími pracovníky Sekce pro předsednictví, členové vlády zadávali pouze své požadavky, jejich realizace však již byla záležitostí pracovníků sekce.

Zahájení úkonů trestního řízení bylo iniciováno rutinním způsobem, ze kterého nijak nevyplývá podezření z nekalých pletich. Hlášení o oznámení podezřelého obchodu učinila 26.

října 2010 Komerční banka, a. s., na základě zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, poté, co zjistila, že z bankovního účtu č. 94708041/0100, vedeného pro společnost Promopro, byly v období od 13. února 2009 do 7. ledna 2010 převedeny peněžní prostředky ve výši 14.409.000,- Kč na účet č. 27552202227/0100, vedený pro M. V. a peněžní prostředky ve výši 30.347.000,- Kč na účet č. 193975380297/0100, vedený pro obžalovaného J.V.. Z těchto účtů byla poté 2. listopadu 2009 vybrána v hotovosti částka 500.000,- Kč M. V. a ve dnech 29. září, 20. října, 30. listopadu a 22. prosince 2009 částky v celkové výši 1.300.000,- Kč a v době od 2. března do 29. prosince 2009 prostřednictvím výběrů platební kartou z bankomatu peněžní prostředky ve výši 757.000,- Kč obžalovaným J.V.. V rámci zpětné kontroly monitoringu transakcí pak bylo zjištěno, že v průběhu celého roku 2009 bylo na oznamovaném účtu realizováno velké množství plateb od Úřadu vlády České republiky. V roce 2010 došlo ke změně chování klienta, kdy jsou prováděny platby ve výrazně vyšších objemech a příkazcem nebyl ani v jednom případě Úřad vlády České republiky. Jako podezřelé se jevíly převod vysokého objemu peněžních prostředků na účet soukromých osob a změna charakteru obchodních transakcí. Toto oznámení bylo v rámci rutinního hlášení v systému MoneyWeb zasláno finančnímu analytickému útvaru ministerstva financí České republiky dne 26. října 2010. Činností tohoto útvaru bylo nad shora uvedené z veřejných zdrojů zjištěno, že společnost Promopro získala zakázku na technické zabezpečení předsednictví České republiky v Radě evropské unie bez výběrového řízení, přičemž během předsednictví byl rozpočet z částky 100.000.000,- Kč navýšen až na 525.000.000,- Kč. Finanční analytický útvar Ministerstva financí České republiky 19. ledna 2011 podal na policejním prezidiu, Útvar pro odhalování korupce a finanční kriminality Policie České republiky, oznámení o podezření ze spáchání trestných činů sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku, pletich při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 tr. zákoníku, porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 tr. zákoníku a trestné činy zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku, přijetí úplatku podle § 331 tr. zákoníku a podplacení podle § 332 tr. zákoníku. Na základě tohoto oznámení byly 7. února 2011 podle § 158 odst. 3 tr. řádu zahájeny úkony trestního řízení ve věci podezření ze spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákona, kterého se mohli dopustit doposud neustanovené osoby – odpovědní zástupci Úřadu vlády České republiky. Podáním z 9. února 2011, doručeným policejnímu prezidiu, Útvar pro odhalování korupce a finanční kriminality Policie České republiky, dne 10. února 2011 bylo trestní oznámení Ministerstva financí České republiky doplněno o poznatek, že v roce 2009 byly z účtu subdodavatelské společnosti NWDC č. 2247959001/5500 realizovány platby v celkové výši 134.732.552,- Kč ve prospěch bankovního účtu č. AT50195000950002058400034, vedeného rakouskou bankou Vontobel Österreich AG ve prospěch společnosti Deeside Service Solutions Ltd., se sídlem v Londýně. Dotazem u příslušného finančního úřadu ve Velké Británii bylo zjištěno, že tato společnost není ve Velké Británii registrována a na uvedené adrese není známa. Následně tento úřad svoji odpověď doplnil, že společnost byla 24. srpna 2010 přejmenována na Inteprod Ltd. se sídlem v Londýně a předmětem její činnosti je průzkum trhu, obchodní a manažerské poradenství, reklama a ostatní obchodní aktivity. Dodatkem č. 2 doručeným policejnímu prezidiu, Útvar pro odhalování korupce a finanční kriminality Policie České republiky, téhož dne byly tyto informace doplněny o skutečnost, že jedinou osobou s dispozičním právem k účtu je občan České republiky L. V. Na základě tohoto doplnku bylo rozšířeno zahájení úkonů trestního řízení i na podezření ze spáchání trestného činu – zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zákoníku.

Pokud obžalovaný J.V. zdůrazňuje, že předpoklad o následném rozdělení peněžních prostředků vybraných v hotovosti mezi všechny články řetězce je pouhou spekulací, je třeba

připomenout, že obžalovaným napadený rozsudek se k otázce obohacení vyjadřuje pouze v obecné rovině a neobsahuje nepodložená tvrzení ohledně výše konkrétního zisku.

Obžalovaný L.V. poukazuje na skutečnost, že peněžní prostředky zůstaly na účtu společnosti Deeside Service Solutions Ltd./Inteprod Ltd., (a posléze i společnosti HUNTON Systems Ltd.) po delší dobu bez pohybu, ačkoliv obžalovaný byl oprávněn s nimi disponovat. Tento údaj odpovídá skutečnosti, obžalovaným tvrzený legální zdroj peněžních prostředků však není jediným možným vysvětlením této skutečnosti. Další možností zůstává příprava na jejich další přelití do společností ovládaných tímto obžalovaným.

Podle zakládací smlouvy obecně prospěšné společnosti FUTRUE, o.p.s., z 13. září 2010 je druh obecně prospěšných služeb obecně prospěšné společnosti FUTRUE, o.p.s., stanoven zcela nekonkrétně takto: společnost posílí ohleduplnost a odpovědnost člověka k přírodě, životnímu prostředí, vůči sobě i druhým; společnost se zasadí o budování veřejného zájmu na vzájemně zodpovědném vztahu lidí v soudobé společnosti; posláním a cílem společnosti je kultivace člověka ve vztahu k jeho okolí. Podle článku 2.2.b služby společnosti mohou být na základě rozhodnutí správní rady poskytovány i za úplatu, pokud nebudou prostředky na jejich poskytování získány z dotací, grantů a darů fyzických a právnických osob. Podle článku 3.3 je obecně prospěšná společnost oprávněna se ucházet o dotace ze státních obecných a dalších rozpočtů a fondů a podobně, včetně zahraničních.

Dne 2. února 2011 se společnost Inteprod Ltd. (dříve Deeside Service Solutions Ltd.) stala jediným akcionářem společnosti Intelligent products CZ, a. s., (do 9. prosince 2010 s názvem Andante Group, a. s.). Místopředsedou představenstva, statutárního orgánu této společnosti, byla od 20. února 2003 do 27. října 2010 Irena Povalilová, nar., družka obžalovaného L.V.. Dne 27. října 2010 se stala jediným členem představenstva.

Rovněž Vrchní soud v Praze však tyto skutečnosti uvádí pouze jako možnou alternativu dalšího postupu (tzn. přijetí sponzorského daru nebo navýšení majetku společnosti), neboť v posuzované věci je třeba konstatovat, že rozdělení zisku mezi jednotlivé zainteresované osoby se nepodařilo zjistit.

Pokud obžalovaný L.V. v rámci svých odvolacích námitek poukazuje na to, že jestliže byl objednatel spokojen s dodávkou a akceptoval její cenu, pak z hlediska odběratelsko-zhotovitelských vztahů se dodatečně může maximálně obrátit na civilní soud, přičemž důkazní břemeno nese sám, nikoliv za pomoci orgánů trestního řízení. Obdobně obžalovaní I.K.a R.P. jsou názoru, že v posuzovaném případě je vyloučen trestný čin podvodu, neboť nemůže být uveden v omyl někdo, komu je předložena nabídka služby včetně ceny, která je bez reklamace akceptována. Za takové situace je pak vyloučeno i to, aby došlo k následné legalizaci výnosů z trestné činnosti. Obžalovaný R.P. přitom odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu z 26. května 2009 sp. zn. 8 Tdo 440/2009, v němž se uvádí: „Jestliže se strany dohodly na kupní ceně nabízeného zboží se znalostí všech podstatných okolností, pak jen z té skutečnosti, že dohodnutá cena je vyšší než odpovídá skutečné užitné hodnotě věci, nelze dovozovat podvodné jednání prodávajícího ve smyslu ustanovení o trestném činu podvodu. S ohledem na záležitosti tržní ekonomiky založené na nabídce a poptávce, nelze kriminalizovat jednání spočívající jen v tom, že je zboží prodáváno za vyšší cenu, než jaká odpovídá jeho faktické užitné hodnotě.“ V posuzované věci se však o takový případ nejedná, jak správně konstatuje nalézací soud na straně 328 rozsudku týkajícího se obžalovaných I.K.a R.P.. V posuzované věci poškozená Česká republika zastoupená Úřadem vlády nejednala se znalostí všech podstatných okolností, tzn. nevěděla, že v souhrnných fakturách jsou účtovány služby a činnosti, které ve skutečnosti nebyly provedeny, nebo se zakázkou evropského předsednictví vůbec nesouvisely. Nejde tedy o to, že by objednatel souhlasil s

nadsazenou cenou za plnění, které provedeno bylo, ale o to, že objednatel platil za činnosti, které vůbec nebyly provedeny, neboť byl uveden v omyl a v rozporu se skutečností předpokládal, že dílo provedeno bylo a zhotoviteli platí za práce provedené k zabezpečení akcí konaných v rámci předsednictví České republiky v Radě EU. Za situace, kdy byly objednateli účtovány takové činnosti, které ve skutečnosti buď nebyly provedeny, nebo které nesouvisely se zakázkou evropského předsednictví, vztah mezi odběratelem a dodavatelem překročil rámec pouhých obchodně právních vztahů, nýbrž nabyl povahu kriminálního trestného činu. Za takové situace proto podle zásady oficiality (§ 2 odst. 3 tr. řádu) bylo povinností orgánů činných v přípravě řízení trestním zahájit úkony k prošetření jednání, které by mohlo nasvědčovat spáchání trestného činu podvodu, a poté vyvodit trestněprávní odpovědnost.

Trestný čin podvodu je charakterizován vyvoláním nebo využitím omylu, na základě něhož dojde ke vzniku škody na jedné straně a vzniku neoprávněného obohacení na straně druhé. Pokud je trestný čin spáchán úmyslným společným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama (spolupachatelé). Podvodné jednání obžalovaných J.V. a L.V., spočívající v uvedení zástupců poškozené v omyl, nelze nikterak zpochybnit. Uvedení v omyl ve smyslu § 250 odst. 1 tr. zák. (209 odst. 1 tr. zákoníku) je jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci, aby ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatil. Z provedeného dokazování je zřejmé, že oba obžalovaní vědomě předstírali, že projekt ATHENA YON souvisí s předsednictvím České republiky v Radě EU a tomuto nepravdivému tvrzení nejdříve obžalovaný L.V. přizpůsobil znění smlouvy při jednání se svědkem Michalem Kavale, zástupcem společnosti EMPIRE spol. s r.o., poté obžalovaný J.V. jako zástupce společnosti ProMoPro cenu díla s vědomím, že nebylo provedeno ve prospěch poškozené, implementoval do souhrnných faktur vystavených České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky jako součást ceny za zakázku na základě rámcové smlouvy č. 08/230 z 1. září 2008. Obdobně postupoval i ohledně ceny dodávky a montáže interiérového vybavení Golf Klubu Kunratice provozovaného společností ELVOZ, s.r.o., v níž je jednatelem (druhým jednatelem je L.V.), částky 1.499.995,- Kč za pronájem prostoru v Kunratické tvrzi i částek průběžně fakturovaných za vůbec neuskutečněná plnění. Tímto jednáním vznikla České republice zastoupené Úřadem vlády České republiky škoda převyšující částku 5.000.000,- Kč, neboť pracovníci Úřadu vlády České republiky uvedení v omyl, že se jedná o skutečný rozsah díla, dali pokyn k převodu peněžních prostředků v požadovaných výších. Obžalovaní přitom jednali s vědomím, že shora uvedeným jednáním poruší zájmy chráněné trestním zákonem a takové porušení zamýšleli.

Pro posouzení zákonného znaku obohacení sebe nebo jiného je rozhodné to, že jednáním pachatele došlo k obohacení pachatele či jiné osoby. Okolnost, že se v průběhu dokazování nepodařilo objasnit následné rozdělení zisku mezi obohacené subjekty není podstatná (viz rozh. NS ČR sp. zn. 4 Tdo 248/2010). Právní kvalifikace skutku označeného v rozsudku Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013 a rozsudku Městského soudu v Praze ze 14. října 2015 sp. zn. 9/2015 pod bodem I jako trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 tr. zák. (§ 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku) je proto oprávněná.

Dnem 1. ledna 2010 nabyl účinnosti zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Z ustanovení § 2 odst. 1 tr. zákoníku vyplývá, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Trestností činu se přitom rozumí možnost, že pachatel bude pro určitý čin odsouzen, tj. tento čin bude označen jako čin soudně trestný, jehož druh, povaha a sankce je popsána v trestním zákoně. Projednávaný čin (tedy materiální obsah

jednání obžalovaného J.V. posuzovaného v tomto trestním řízení) nyní naplňuje všechny znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1 odst. 5 písm. a) tr. zákoníku.

Na trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, účinný v době spáchání skutku, stanovil trest odnětí svobody v trvání pěti až dvanácti let. Za zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění změn a doplňků je nyní možno uložit trest odnětí svobody ve výměře pěti až deseti let. Použití nového práva je tedy pro nižší horní hranici trestní sazby pro obžalované J.V. i L.V. příznivější a projednávaný skutek byl proto správně kvalifikován v jeho mezích.

Městský soud v Praze nepochybil ani při právní kvalifikaci skutku označeného v rozsudku Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013 a rozsudku Městského soudu v Praze ze 14. října 2015 sp. zn. 9/2015 pod bodem II, a jímž byl obžalovaný R.M. uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Praze z 22. září 2015 sp. zn. 10/2015.

Objektem trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 252a odst. 1 tr. zák. (§ 216 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku) je zájem na ochraně cizího majetku (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu z 27. listopadu 2008 sp. zn. 6 Tdo 1171/2008), pokud se týká věcí nebo majetkových hodnot získaných trestným činem nebo jako odměna za něj. Tato skutková podstata má za cíl postihovat rozličné formy jednání nazývané obecně jako praní špinavých peněz. V širším slova smyslu je možné objekt tohoto trestného činu vidět v zájmu společnosti na ochraně čistoty hospodářských vztahů v širokém slova smyslu, zejména s důrazem na ochranu regulérnosti fungování tržního hospodářství a řádného obchodování. Předmětem útoku je majetková hodnota, která nebyla právně nabyta do vlastnictví pachatele, neboť byla získána trestnou činností, tedy protiprávním úkonem, jehož neplatnost se dovozuje z § 39 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákona, ve znění změn a doplňků platném do 31. prosince 2013, nyní § 547 ve spojení s § 588 občanského zákoníku.

Legalizací výnosů z trestné činnosti je jednání sledující zakrytí nezákonného původu jakékoliv ekonomické výhody vyplývající z trestné činnosti s cílem ztížit či znemožnit odhalení a objasnění trestného činu, z něž pramení tento nelegální zisk (např. podvod, krádež, přijetí úplatku, obchod s drogami apod.), a vzbudit zdání, že jde o majetkový prospěch získaný v souladu se zákonem. Jedná se o poslední fázi zahlazení stop nezákonného jednání, které současně umožní použít majetek nelegálně získaný trestnou činností v legální ekonomice.

Možnosti zjistit původ výnosů z trestné činnosti mají zamezit transakce různého druhu, jako například hotovostní nebo bezhotovostní operace či jejich kombinace, investování, nákup a prodej cenných věcí včetně nemovitostí a cenných papírů, často k tomuto účelu slouží i fiktivní účetní operace. Pachatel jedná s cílem vzbudit zdání, že taková věc (získaná trestnou činností) nebo majetkový prospěch (získaný trestnou činností) byly nabyty v souladu se zákonem. Jiným usilováním je jednání pachatele, které nespočívá v zastírání původu, ale jeho cílem je zamezení odhalení zdrojové trestné činnosti a vytvoření možnosti nakládat s výnosem trestné činnosti bez trestněprávních rizik. Děje se tak např. prostřednictvím převodů hotovostních peněžních prostředků na bezhotovostní, jejich přesunem mezi tuzemskými i cizozemskými bankovními účty, charakteristické je i jejich investování do kapitálu tzv. spících společností.

Původem majetkové hodnoty je nutno rozumět, že majetková hodnota pochází z jakéhokoliv trestného činu nebo je odměnou za něj, příp. byla za takovou majetkovou

hodnotu opatřena. Trestný čin, z něhož věc pochází, je považován ve vztahu k trestnému činu legalizace výnosů z trestné činnosti za čin predikativní (hlavní) a bez jeho existence se nelze dopustit praní špinavých peněz. Obecně uznávaná judikatura přitom zastává názor, že posouzení, zda došlo k získání majetkové hodnoty trestným činem, může být i předběžnou otázkou ve smyslu § 9 odst. 1 tr. řádu a bude záviset na zhodnocení daných okolností případu, zda byl, či nebyl spáchán trestný čin, z něhož majetková hodnota pochází.

Legalizace výnosů z trestné činnosti se může dopustit kdokoliv, kdo ví o nelegálním původu získaných výnosů z trestné činnosti, tedy jak sám pachatel trestného činu, tak i osoba s pachatelem spolčená jednající v jeho, svůj či cizí prospěch. Tato vědomost lze i může pouze vyplývat ze širších skutkových okolností a být jen jednou z možných eventualit.

Subjektivní stránka tohoto trestného činu spočívá v úmyslném zavinění. Pro naplnění tohoto znaku skutkové podstaty je zapotřebí prokázat existenci obou složek zavinění, tedy jak složku intelektuální, tak i složku volní. Z hlediska subjektivní stránky vyžaduje tato skutková podstata zavinění úmyslné, nemusí se však jednat o úmysl přímý. Trestný čin je spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem (úmysl přímý), ale i tehdy, jestliže věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že se tak stane, byl s tím srozuměn (úmysl nepřímý).

Závěr o zavinění pachatele musí být vždy podložen výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplynout. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dovozovat toliko nepřímou z okolností objektivní povahy, z nichž je možno dle zásad logického myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem. Související judikatura zastává názor o tom, že pachatel musí znát alespoň skutkové okolnosti rozhodné pro závěr, že spáchaný hlavní čin je trestným činem (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu z 8. července 2008 sp. zn. 11 Tdo 652/2008). Tuto vědomost lze dovozovat zejména ze znalosti okolností, za kterých se k pachateli majetkové hodnoty dostaly.

Z tzv. právní věty výroku o vině v rozsudku soudu druhého stupně se podává, že soud považoval za naplněné znaky předmětného trestného činu spočívající v tom, že obžalovaní společným jednáním "zastírali původ věci, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky, spáchali takový čin jako členové organizované skupiny, ve vztahu k věci pocházející ze zvláště závažného zločinu a v hodnotě velkého rozsahu a získali takovým činem pro jiného prospěch velkého rozsahu".

Skutková část výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně ve spojení s odpovídající částí odůvodnění obsahuje konkrétní skutková zjištění, která naplňují všechny zákonné znaky označeného trestného činu jak po stránce objektivní, tak i subjektivní. Z popisu skutku ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně se podává, že V.Č., M.P., I.K., R.P. a R.M. "po vzájemné předchozí dohodě s obžalovaným J.V. a V.M.s cílem vyvést dále peněžní prostředky pocházející z trestné činnosti, navodit zdání legálnosti prováděných převodů peněz a simulovat provedení subdodávek pro objednatele, společnost NWDC, na zakázce předsednictví ČR v Radě EU" přijali (případně prostřednictvím svědka Martina Kiliána) na bankovní účty jimi ovládaných společností peněžní prostředky pocházející z trestné činnosti, které obratem bezhotovostně převedli na účet dalšího z článků řetězu, nebo vybrali v hotovosti, a současně vystavili za tyto společnosti falešné faktury s vědomím, že subdodávky ve skutečnosti vůbec provedeny nebyly. Obžalovaný L.V. pro stejný účel získal příslušné plné moci, založil bankovní účet č. 205840-00-34, vedený bankou Vontobel Österreich AG, Rakouská republika vedený pro společnost Deeside Service Solutions Ltd., se

sídlem v Londýně, a bankovní účet č. 205839-002-01 vedený u stejné banky pro společnost HUNTON Systems Ltd., se sídlem v Mahe, Seychelská republika, přičemž v obou případech podepsal prohlášení o identitě vlastníka, jimiž získal jako jediný dispoziční právo k oběma účtům a poté prováděl bezhotovostní převody jednak mezi běžným účtem společnosti Deeside Service Solutions Ltd. a účtem termínovaným, jednak z účtu společnosti Deeside Service Solutions Ltd. na účet společnosti HUNTON Systems Ltd. Jednalo se přitom o jediné peněžní transakce na těchto účtech, z čehož je zřejmé, že byly založeny výlučně za tímto účelem.

Pokud obžalovaní M.P. a I.K. namítají, že jejich jednání mělo být kvalifikováno pouze jako trestný čin podílnictví či trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti spáchaný z nedbalosti, je třeba konstatovat, že právě tato aktivní činnost obžalovaných, která směřovala k zakrytí povahy zisku z trestné činnosti, nikoli jeho pouhé převzetí nebo ukrytí, zakládá právní kvalifikaci podle § 252a tr. zák. (§ 216 tr. zákoníku), který je ve vztahu k trestnému činu podílnictví ve vztahu speciality (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn.: 4 Tdo 1441/2015).

Jak z výrokové části, tak (a především) z příslušných pasáží odůvodnění napadených rozhodnutí je patrné, že soud prvního stupně vzal za prokázané, že obžalovaní se jednání kladeného jim za vinu dopustili úmyslně, a to v úmyslu přímém podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb. (§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku). Tento závěr je zcela důvodný, správný a odpovídající výsledkům provedeného dokazování, jímž bylo spolehlivě zjištěno, že obžalovaní nejen do své dispozice převzali peněžní prostředky, ale vyvíjeli aktivní činnost směřující k legalizaci peněžních prostředků získaných trestným činem podvodu. Jednání, jímž se podíleli na vytvoření padělaných faktur nebo předávacích protokolů v částkách uvedených jako cena za práce související s předsednictvím České republiky v Radě EU, nelze vysvětlit jinak, nežli záměrem zastřít jejich původ, neboť věděli, že fakturované práce ve skutečnosti nebyly provedeny. Z uvedeného pak vyplývá i úmysl dopustit se označeného trestného činu, neboť bezpochyby věděli, že svým jednáním mohou porušit zákon a takové porušení zamýšleli.

Vrchní soud v Praze považuje za správný i právní názor soudu prvního stupně, pokud jde o naplnění zákonného znaku „věc nebo jiná majetková hodnota ve značné hodnotě“ vycházející z rozsudku Nejvyššího soudu z 24. dubna 2012 sp. zn. 4 Tdo 383/2012, pouze se při klání k názoru, že pokud jde o peněžní částku, jedná se o věc jednoduchou dělitelnou.

Pokud obžalovaní uvádějí, že faktury vystavené společností Promopro Úřadu vlády České republiky nelze spárovat s údajnými fakturami subdodavatelskými, lze opakovat, že k transferu peněžních prostředků a výrobě fiktivních faktur docházelo až poté, co se obžalovanému J. V. podařilo vylákat plnění od České republiky zastoupené úřadem vlády České republiky nad rámec skutečně provedených prací. Kdyby fingované faktury byly přikládány k fakturám vystaveným společností ProMoPro s cílem přispět k omylu zástupců poškozené, jednalo by se již o spolupachatelství nebo pomoc k trestnému činu podvodu.

Obžalovaný V.Č. poukazuje na to, že jeho postavení je specifické, neboť nebyl článkem v řetězci subdodavatelů, byl pouze zaměstnancem společnosti NWDC a jako takový podepsal některé faktury či protokoly o převzetí díla. Z toho vyvozuje, že jeho role byla zcela okrajová. V první řadě je třeba konstatovat, že převod peněžních prostředků mu není a nebyl kladen za vinu. Obžalovaný však svou zjištěnou činnost spočívající v tom, že podepsal účetní doklady, o nichž věděl, že nezobrazují skutečnost, nedůvodně bagatelizuje. Účelem fingovaných účetních dokladů bylo předstírání legálnosti převodů peněžních prostředků získaných podvodnou trestnou činností. Nálezací soud v rozsudku, napadeném odvolání

obžalovaného V.Č. na str. 330 vysvětlil závěr, že obžalovaný jednal s vědomím fiktivnosti takových dodávek a neoprávněné fakturace v uvedeném rozsahu a přesvědčivě zdůvodnil, proč dospěl k závěru o úmyslném jednání a zavinění na straně odvolatele.

Jednání obžalovaného V.Č. naplňuje zákonné znaky trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti. Fiktivní účetní doklady za společnost NWDC podepisovali jak obžalovaný V.Č., tak odděleně stíhaný V.M. v postavení jednatele. Není podstatné, zda se obžalovaný jednání dopustil v postavení zaměstnance společnosti NWDC nebo v postavení jejího jednatele, neboť pro spáchání trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti trestní zákon nevyžaduje speciální subjekt.

Obžalovaní J.V., V.Č., M.P., I.K., R.P., L.V. a R.M. si ze skutkových okolností vztahujících se přímo k jejich osobě museli být vědomi, že se jedná vždy o převody peněžních prostředků ve výši výrazně přesahující částku 5 000 000 Kč, čemuž odpovídá i získaný prospěch - tzn. byli si vědomi okolností rozhodných pro právní kvalifikaci.

Právním úvahám soudu prvního stupně je třeba přisvědčit i v tom směru, že jednání J.V., M.P., I.K., R.P., L.V. a R.M. vykazovalo natolik vysokou míru organizovanosti, že jejich činnost je možno hodnotit jako čin spáchaný organizovanou skupinou. Organizovanou skupinou se rozumí sdružení více osob, v němž je provedena dělba úkonů mezi jednotlivé členy sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu a tím jsou umocněny jeho škodlivé dopady pro veřejnost. Skupina nemusí mít trvalejší charakter, tímto způsobem lze spáchat ojedinělý a jednorázový trestný čin. Nevyžaduje se výslovné přijetí za člena skupiny nebo výslovné přistoupení ke skupině, nýbrž postačí, že se do ní pachatel včlenil a aktivně se na její činnosti podílel. Z pohledu toho, že organizovaná zločinecká skupina (§ 129 tr. zákoníku) je definována jako společenství více osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činnosti, která je zaměřena na soustavné páchání úmyslné trestné činnosti, lze organizovanou skupinu vnímat jako kvalitativně vyšší formu trestné součinnosti než prosté spolupachatelství, která však nedosahuje propracovanosti a škodlivosti organizované zločinecké skupiny a jejímž obligatorním znakem není zaměření na setrvalé páchání trestné činnosti. Pachatel nemusí znát všechny členy skupiny a nemusí mít ani přesnou představu o celém rozsahu její činnosti.

Ve správných skutkových zjištěních napadeného rozsudku vyjádřené chování obžalovaných J.V., M.P., I.K., R.P., L.V. a R.M. všechny shora uvedené znaky naplňuje, neboť byla provedena dělba úkolů tak, aby se zvýšila pravděpodobnost úspěšnosti trestné činnosti a ztížilo či znemožnilo její odhalení, a jednotlivé kroky byly koordinovány s ohledem na aktuální vývoj situace. Obžalovaní museli vždy znát další osobu/osoby z řetězce, s níž/s nimiž vytvářeli fingované obchody, přičemž z logiky věci museli vědět i o sepětí s J.V. jako dodavatele audiovizuálního vybavení, provozování audiovizuálních celků a poskytování souvisejících služeb potřebných k zajištění zasedání souvisejících s předsednictvím České republiky v Radě EU.

Pokud obžalovaný I.K. namítá, že závěr soudu prvního stupně o spolupachatelství nemá oporu v provedeném dokazování, neboť odvolatel většinu obžalovaných neznal. Není důvodu toto tvrzení zpochybňovat a lze předpokládat, že odvolatel nebyl seznámen ani s celým rozsahem jak predikativní trestné činnosti, tak i úkonů, jejichž cílem bylo „vyprání“ výnosu z ní. Skutečnost, že se společně jednající pachatelé trestného činu vzájemně neznají, nevylučuje posoudit spáchání trestného činu ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, jak bylo judikováno rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze 14. října 2015 sp. zn. 3 Tdo 807/2015. Shora uvedené lze vztáhnout i na trestný čin spáchaný organizovanou skupinou. Není

podmínkou, aby obžalovaný I.K. znal všechny pachatele trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti. Ze shora uvedeného je zřejmé, že musel znát a být v součinnosti s Ing. M.P. a R.P. a alespoň v hrubých rysech musel být informován o činnosti J.V. jako osoby, která je v přímém kontaktu s poškozeným.

Pro úplnost je třeba konstatovat, že odvolací soud souhlasí i se závěrem soudu prvního stupně, že na změnu právní kvalifikace oproti obžalobě nebylo zapotřebí obžalované předem upozornit podle § 190 odst. 2 tr. řádu. Přímo ze znění tohoto zákonného ustanovení vyplývá, že předchozí upozornění je nutné tehdy, jde-li o přísnější právní posouzení skutku proti obžalobě. Při řešení otázky, které ustanovení zákona je přísnější, soud vychází z příslušných ustanovení trestního zákoníku o trestech s přihlédnutím ke konkrétnímu ustanovení zvláštní části trestního zákoníku, o které se opírá výrok o vině a z něhož vychází okruh hrozících druhů trestu a jejich sazba. Za přísnější je proto třeba považovat ustanovení, které připouští uložení přísnějšího druhu trestu, dovoluje uložit trest odnětí svobody s vyšší horní hranicí bez ohledu na dolní hranice sazeb tohoto trestu, má vyšší dolní hranici sazby tohoto trestu, jsou-li jeho horní hranice stejné, nepřipouští vedle trestu odnětí svobody uložení jiného druhu trestu, při stejné dolní i horní hranici sazby trestu odnětí svobody dovoluje uložit přísnější z ostatních alternativních druhů trestů nebo při stejné dolní i horní hranici sazby trestu odnětí svobody a při stejném počtu stejně přísných alternativních druhů trestů už neobsahuje další druh takového trestu. Přísnějším ustanovením se rozumí i možnost posouzení obžalovaného jako pachatele trestného činu spáchaného ve prospěch zločinného spolčení. Za přísnější je třeba považovat i posouzení skutku jako stádia trestného činu, které je bližší jeho dokončení. Z judikatury Ústavního soudu dále vyplývá, že obžalovaného je třeba upozornit i na možnost odchylného (nikoliv jen přísnějšího) právního posouzení skutku i v těch případech, kdy je nutné, aby obžalovaný nebyl vystaven tzv. překvapivému rozhodnutí.

V posuzovaném případě si obžalovaní J.V., V.Č., M.P., I.K., R.P., L.V. a R.M. museli být již vzhledem ke znění obžaloby vědomi, že nalézací soud bude hodnotit jejich vzájemné vztahy a způsob i intenzitu jejich součinnosti. K otázkám vzájemného vztahu a případné spolupráce bylo dokazování vedeno již v přípravném řízení a poté i v hlavním líčení. Všichni obžalovaní, pokud se rozhodli ve věci vypovídat, byli na tuto skutečnost dotázáni a k této otázce byly v hlavním líčení provedeny i listinné důkazy a znalecký posudek z oboru kybernetika, k nimž se obžalovaní mohli vyjádřit. Za tohoto stavu je zřejmé, že postupem Městského soudu v Praze a jeho rozhodnutím nedošlo k porušení práva obžalovaných na spravedlivý rozsudek jako celek. Jejich postavení oproti podané obžalobě nebylo zhoršeno a nejedná se ani o rozhodnutí překvapivé. V této souvislosti je možné poukázat i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1086/2002.

Soud prvního stupně se v napadeném rozsudku správně zabýval i zásadou subsidiarity norem trestního práva v návaznosti na princip ultima ratio zakotvený v ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Zmíněná zásada vyžaduje, aby stát uplatňoval prostředky trestního práva zdrženlivě, tzn. především tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou vyčerpány, neúčinné nebo nevhodné. Ochrana právních statků má být uplatňována v první řadě prostředky práva občanského, obchodního či správního a teprve tam, kde je taková ochrana neúčinná a kde porušení chráněných vztahů naplňuje znaky konkrétní skutkové podstaty trestného činu, je namístě uplatňovat trestní odpovědnost. V posuzovaném případě dospěl ke správnému závěru, že trestně právní kvalifikace zjištěného jednání obžalovaných slouží k ochraně základních celospolečenských hodnot a má celospolečenský význam a byly tedy splněny všechny předpoklady vzniku trestně právní odpovědnosti. Obžalovaní svým jednáním, které naplňuje pojmové znaky zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a/nebo

zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) tr. zákoníku, porušili společenské vztahy natolik závažným způsobem, že v posuzovaném případě nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního odvětví, neboť neodráží společenskou škodlivost jeho jednání a zřejmě by bylo i neúčinné. Jde evidentně o kriminální čin, na nějž je nezbytné použít prostředky trestního práva, včetně trestní represe, jak soud prvního stupně správně a zcela v souladu se zákonem rozhodl.

Pokud se tedy obžalovaní, zejména M.P., R.P., R.M. a L.V., domáhají zproštění obžaloby s poukazem na zásadu ultima ratio a zásadu subsidiarity trestní represe, nelze se s jejich názorem ztotožnit. V tomto směru lze poukázat na stanovisko Nejvyššího soudu ČR z 30. ledna 2013 Tpjn 301/2012, které mj. jiné konstatuje, že „zásadně platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s tím spojené, lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.“ V posuzovaném případě se rozhodně nejedná o méně závažný trestný čin, byla jím způsobena škoda a následné bezdůvodné obohacení v řádu desítek až stovek milionů Kč. Pro právní posouzení projednávané věci také není relevantní případná trestní odpovědnost dalších osob, neboť soud je při posuzování trestní věci vázán zásadou obžalovací (§ 220 odst.1 t.ř.)

Zbývá doplnit, že na trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 252a odst. 1 písm.a), odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. b), c) tr. zákona, trestní zákon, účinný v době spáchání skutku, stanovil trest odnětí svobody v trvání tří až deseti let. U zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst.1, písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) tr. zákoníku je stanovena trestní sazba od tří do osmi let. I v tomto případě je tedy pro nižší horní hranici trestní sazby nová právní úprava pro pachatele příznivější, jak správně konstatuje soud prvního stupně. Zásadní však v posuzované věci je, že trestná činnost organizované skupiny byla dokonána až za účinnosti nového trestního zákoníku.

Ve výroku o vině tedy Vrchní soud v Praze pochybení v žádném z napadených rozsudků neshledal, a dále se zabýval přezkoumáním výroků o trestu.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlíží k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti nápravy; dále k jeho chování po činu, zejména k případné snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlíží také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele (§ 39 odst. 1 tr. zákoníku). Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem (§ 39 odst. 2 tr. zákoníku). Dalšími kritérii pro stanovení trestu je existence polehčujících a přitěžujících okolností, délka trestního řízení, doba uplynulá od spáchání trestného činu, či případná změna situace.

Povaha a typová závažnost spáchaného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku je vyjádřena stanovením trestní sazby odnětí svobody (v posuzovaném případě konkrétně od pěti do deseti let) i zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) tr. zákoníku (od tří do osmi let

odnětí svobody). Jako společensky velmi závažné je nutno hodnotit spáchání činu více útoky jako člen organizované skupiny.

Při rozhodování o individualizaci trestu nalézací soud postupoval v souladu s ustanoveními § 38 a § 39 tr. zákoníku, přihlédl k osobám obžalovaných, skutečností polehčujícím i přitěžujícím a i k době, která od spáchání trestného činu uplynula. Vrchní soud se s hodnocením těchto skutečností, jak je nalézací soud promítl do výše trestů a vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku, s výjimkou dále uvedenou, naprosto ztotožňuje včetně závěru, že jako okolnost přitěžující je třeba hodnotit zejména promyšlenost trestné činnosti a délku jejího trvání – to vše se muselo promítnout do výše uložených trestů. Délka časového odstupu mezi spácháním skutku a projednáním věci před soudem je dána typem a sofistikovaností trestné činnosti, neboť vzhledem k důslednému zakrývání původu předmětných finančních prostředků vzniklo podezření o spáchání trestného činu až s velkým časovým odstupem, i rozsáhlostí nutného dokazování v hlavním líčení. Jak je zřejmé z napadeného rozsudku, soud prvního stupně tyto skutečnosti neopomněl a vzal v úvahu. Lze přisvědčit obžalovanému I.K., že okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby nelze znovu hodnotit jako obecně přitěžující okolnost, která ovlivňuje výměru trestu v rámci této vyšší trestní sazby. O dvojí přičítání těžké okolnosti však nejde, pokud je tím vyjádřena intenzita míry ohrožení.

Poukaz obžalovaného L.V. na usnesení Nejvyššího soudu z 29. dubna 2015 sp. zn. 5 Tdo 331/2015 není případný. Ve zde uvedeném případě šlo o situaci, kdy pachateli byla uložena povinnost nahradit škodu v řádu několika milionů korun, ačkoli sám nepřijal žádné plnění. Za této situace pak reparace následků trestné činnosti představovala velmi citelný majetkový postih, ze kterého byla dovozena možnost, že jde o zásah natolik účinný, aby byl způsobilý zčásti nahradit trestní represi v podobě trestu odnětí svobody. V posuzovaném případě se však o takový případ nejedná, neboť obžalovaný L.V. je k náhradě škody způsobené trestným činem zavázán tam, kde škoda vznikla ve prospěch jím ovládaných společností. Přitom osobní poměry obžalovaného jako pachatele označených zločinů, jeho dosavadní způsob života, který vedl před spácháním činů, za něž byl odsouzen, i po něm, a doba, která uplynula od spáchání činů v této věci, nejsou při vysoké společenské škodlivosti jednání obžalovaného L.V. takového významu, aby mohly odůvodnit uložení trestu odnětí svobody při dolní hranici zákonné sazby, natož mimořádné snížení trestu odnětí svobody ve smyslu § 58 odst. 1 tr. zákoníku, jak navrhuje odvolatel. Přitom délka trestního řízení není zaviněna liknavostí orgánů činných v trestním řízení, ale rozsáhlostí posuzované věci.

Tresty uložené napadenými rozsudky obžalovaným J. V., Ing. M. P., Ing. I. K., R. P., Ing. L. V. a R.M. jsou tak přísné, nikoliv však nepřiměřeně přísné. Lze souhlasit i se závěrem soudu prvního stupně, že nápravy bude vzhledem k předpokládanému stupni narušení pachatele lépe dosaženo při zařazení pro výkon trestu do věznice s mírnějším režimem, než zákon v obecné rovině předpokládá.

Všichni tito obžalovaní se trestné činnosti dopustili v souvislosti s činností jednatele v podnikatelské organizaci, kterou zásadním způsobem zneužili – bylo proto zcela namístě uložit jim i trest zákazu činnosti. Účelem tohoto trestu je zakázat pachateli takový druh činnosti, který má přímou bezprostřední souvislost se spáchaným činem, aby mu do budoucna bylo znemožněno takovou činnost zneužít znovu, nebo její zneužití umožnit. Vyměření trestu v horní polovině zákonné sazby považuje odvolací soud za přiměřené.

Jako důvodnou však Vrchní soud v Praze hodnotí námitku státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, že podmíněně odložený trest odnětí svobody uložený V.Č. na samé dolní hranici zákonné trestní sazby neodpovídá zásadám pro stanovení druhu a výměry trestu stanoveným v § 39 odst. 1 tr. zákoníku, neboť nezohledňuje výši zisku z trestné činnosti (více než 84 mil. Kč), na jejíž legalizaci se obžalovaný V.Č. podílel. Přitom se

nejednalo o jednorázový akt, nýbrž o opakovanou činnost. Neztotožňuje se však s názorem, že obžalovanému V.Č.měl být uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu působení v povoláních, zaměstnáních či činnostech v oblasti silnoproudých a slaboproudých zařízení a instalací a v oblasti informačních technologií. Jak již bylo uvedeno shora, účelem trestu zákazu činnosti je zakázat pachateli takový druh činnosti, který má přímou bezprostřední souvislost se spáchaným činem, aby mu do budoucna bylo znemožněno takovou činnost zneužít znovu, nebo její zneužití umožnit. V posuzovaném případě, kdy trestné činnost obžalovaného V.Č. spočívala v podpisu dokumentu obsahujícího nepravdivé informace o tom, kdo, komu, co a kdy předává, by pro generální prevenci musel být rozsah zakazované činnosti neúměrně široký a těžko kontrolovatelný.

S ohledem na shora uvedené proto odvolací soud rozsudek Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013 ve vztahu k obžalovanému V.Č.podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušil ve výroku o trestu a sám uložil trest odnětí svobody mírně nad spodní hranici zákonné sazby. Pro výkon trestu obžalovaného zařadil podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s dozorem, neboť vzhledem k předpokládanému stupni narušení považuje lehčí typ věznice za vhodnější k nápravě pachatele.

Dále se Vrchní soud v Praze zabýval výroky o náhradě škody. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn, nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno.

Z dikce tohoto zákonného ustanovení tedy vyplývá, že podmínkou toho, aby se soud při rozhodování o vině a trestu mohl zabývat i otázkou náhrady škody, nemajetkové újmy nebo bezdůvodného obohacení je, aby se poškozený včas (tedy před zahájením dokazování v hlavním líčení) a řádně (tedy osobou oprávněnou, vůči určité osobě či osobám, s uvedením důvodu a výše) se svým nárokem na náhradu škody připojil, neboť soud o tomto nároku nikdy nerozhoduje z úřední povinnosti. Tato základní podmínka v posuzované věci byla splněna.

Jak vyplývá z obsahu spisu, Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky byla v tomto trestním řízení opakovaně poučena jako poškozený o svých právech, poprvé bezprostředně po zahájení trestního stíhání (17. dubna 2012), byla vyrozuměna o konání hlavního líčení a byla jí zaslána obžaloba. K trestnímu řízení se řádně (zmocněncem poškozeného, advokátem doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D., jemuž byla plná moc k zastupování udělena vedoucím Úřadu vlády České republiky 15. ledna 2014) připojila podáním datovaným 26. února 2014, které bylo soudu doručeno 3. března 2014. Poškozená v něm vyčíslila uplatňovaný nárok včetně požadovaného úroku z prodlení (vždy od 26. února 2014 do zaplacení), specifikovala jej ve vztahu k jednotlivým obviněným a upřesnila, zda tuto částku požaduje z titulu náhrady škody, nebo vydání bezdůvodného obohacení. Z toho je zřejmé, že není oprávněná námitka promlčení nároku poškozené obžalovaného I.K.. Ještě před zahájením hlavního líčení poškozená svůj nárok modifikovala tak, že nad rámec již uplatněný žádá náhradu další škody ve výši 550.896.059,- Kč, a to vůči všem obviněným rukou společnou a nerozdílnou, se zákonným úrokem z prodlení od 3. listopadu 2014 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku. I tento úkon byl učiněn řádně. Na základě „Dohody o jednání Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových namísto Úřadu vlády

České republiky v trestním řízení vedeném proti obviněnému J. V. a spol. na základě obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze z 16. prosince 2013 č. j. 7 VZV 25/2012-1131 k Městskému soudu v Praze" uzavřené mezi Úřadem vlády České republiky a Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, zastoupených vždy statutárním orgánem, uzavřené 27. března 2014, jej učinila zaměstnankyně Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových na základě pověření generálního ředitele Úřadu. *(Pro úplnost je možno konstatovat, že v návaznosti na citovanou dohodu skončilo zastoupení doc. JUDr. Tomášem Grívnou, Ph.D., viz zpráva na č.l. 23.326 spisu).*

Rozdíl mezi odpovědností za škodu a bezdůvodným obohacením spočívá v tom, že zatímco předpokladem odpovědnosti za škodu je vznik újmy v důsledku protiprávního jednání škůdce bez ohledu na to, zda se sám nějak obohatil, předpokladem vzniku bezdůvodného obohacení je újma jednoho subjektu v důsledku obohacení druhého. Bezdůvodné obohacení je objektivně nastalý stav, v němž bez právem uznaného důvodu dojde k přesunu majetkových hodnot od jednoho subjektu ke druhému. Oproti náhradě škody je při stanovení jeho výše rozhodující prospěch získaný obohaceným (tedy to, co obžalovaní obdrželi), nikoliv újma spočívající ve zmenšení majetku poškozeného v důsledku protiprávního jednání škůdce.

Nauka občanského práva uvádí, že předpokladem vzniku závazkového právního vztahu z bezdůvodného obohacení je vznik bezdůvodného obohacení (majetkového prospěchu) vyjádřitelného v penězích na straně obohaceného a vznik majetkové újmy na straně poškozeného. Dalším předpokladem je skutečnost, že neexistuje zvláštní právní úprava, která by měla aplikační přednost. Takovou zvláštní úpravou je např. odpovědnost za škodu. Právo na vydání bezdůvodného obohacení lze tak uplatnit pouze v tom případě, že nejsou splněny podmínky pro dosažení téhož plnění z titulu práva na náhradu škody.

V posuzovaném případě škoda na majetku poškozené vznikla zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, konkrétně tím, že pachatelé zločinu podvodu předstírali provedení prací ve prospěch poškozené a na základě omylu poškozené, že tyto práce byly skutečně provedeny, byla učiněna majetková dispozice, jíž se zmenšil její majetek. Jak již bylo uvedeno, obžalovaní V.Č., M.P., I.K., R.P., L.V. v částce 80.896.799,- Kč a R.M. by se na vzniku škody podíleli tehdy, pokud by sami osobu činící tuto majetkovou dispozici vědomě uvedli v omyl, nebo k jejímu omylu přispěli, a byli tedy spolupachateli zločinu nebo účastníkem na něm. V posuzovaném případě však bylo prokázáno, že k jednání obžalovaných M.P., I.K., R.P., R.M. a ve shora rozvedeném rozsahu i L.V. (tedy vystavení faktur a následným převodům peněžních prostředků či jejich hotovostní výběrům) došlo až po této majetkové dispozici – jejich jednání tedy nevedlo ke vzniku škody, nýbrž k přesunu peněžních prostředků získaných trestným činem spáchaným jinou osobou. U legalizace výnosů již škoda nevzniká, jde o zastření původu, či ztížení nebo znemožnění zjištění původu věci nebo jiné majetkové hodnoty, nikoli způsobení vlastní škody jako u podvodu. Tím došlo ke vzniku dvou závazkových právních vztahů. Prvním je vztah odpovědnosti za škodu (povinnost k náhradě škody) mezi poškozenou Českou republikou zastoupenou Úřadem vlády České republiky a škůdci, kteří vznik újmy zapříčinili. Druhým je odpovědnost za bezdůvodné obohacení mezi ochuzeným (a zároveň poškozeným v prvním vztahu) a osobou, jejíž majetkový stav se přijetím plnění bez právního důvodu neoprávněně zvětšil, tedy obohaceným, odlišným od škůdce.

Institut bezdůvodného obohacení má tak povahu subsidiární a jeho aplikace je vyloučena, je-li daný právní vztah regulován jinými zákonnými normami. Subsidiaritě bezdůvodného obohacení je nutno rozumět tak, že má-li jedna osoba proti druhé právo na poskytnutí žádaného plnění z titulu náhrady škody, nepodřizují se jejich vzájemné vztahy úpravě bezdůvodného obohacení, nýbrž ustanovením příslušných právních předpisů o

náhradě škody. Pokud je ovšem konstatováno, že mezi danými subjekty nebyly splněny podmínky pro založení právního vztahu z odpovědnosti za škodu, je zapotřebí se zabývat otázkou, zda vylíčené skutkové okolnosti nenasvědčují vzniku závazku k vydání bezdůvodného obohacení.

Odvolání státního zástupce, pokud nemá námitek proti výši plnění, k němuž byli obžalovaní M.P., I.K., R.P. a R.M. v adhezním řízení zavázáni, brojí však proti právnímu důvodu, z něhož se tak stalo, je tedy důvodné. Z uvedeného vyplývá, že ke způsobení škody dochází toliko u trestného činu podvodu, kde se zmenší majetková sféra poškozeného. U trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti je zapotřebí použít podpůrný institut bezdůvodného obohacení vzniklého z plnění bez právního důvodu.

Skutečnost, že poškozená má současně pravomocný titul na zaplacení téže částky proti J.V. z titulu náhrady škody, nemění nic na důvodnosti jejího nároku vůči obžalovaným M.P., I.K., R. P. a R. M. Pohledávka zaniká až jejím splněním. Jsou-li dva subjekty povinny ke stejnému plnění a nejde-li o solidaritu podle § 438 (nyní 1872) občanského zákoníku, jako je tomu v posuzovaném případě, kdy jeden subjekt plní z právního důvodu náhrady škody a druhý z právního důvodu bezdůvodného obohacení, jedná se o tzv. falešnou solidaritu dlužníků. Jsou-li splněny předpoklady vzniku obou těchto nároků, je poškozený oprávněn vyžadovat plnění od kteréhokoliv povinného, případně i od obou (všech) zároveň. Existence nároku poškozeného na vydání bezdůvodného obohacení od toho, kdo jej získal, tedy poškozeného nezbavuje práva požadovat náhradu škody od osoby, která naplnila předpoklady odpovědnosti za škodu způsobenou odčerpáním majetku poškozeného ve prospěch obohaceného. Vznik ani možnost úspěšného uplatnění nároku na náhradu škody ani není podmíněn (předchozím neúspěšným) uplatněním nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Samozřejmě se mu ovšem může celkově dostat pouze té částky, o kterou přišel. V takové situaci, kdy jednomu věřiteli plní dva dlužníci stejný dluh z odlišného právního důvodu, platí, že v rozsahu, v jakém splnil věřiteli jeden z nich, zaniká dluh a tím i povinnost druhého.

Pokud je vydáno bezdůvodné obohacení, škoda jakožto zmenšení majetku poškozeného o plnění odpovídající bezdůvodnému obohacení je nahrazena bez dalšího. Pro opodstatněnost nároku poškozeného není rozhodující, zda a jak se škůdce vypořádá s obohaceným, který získal plnění odpovídající způsobené a nahrazené škodě, v případě splnění povinnosti nahradit škodu. V případě splnění závazku škůdce však bezdůvodné obohacení zůstává a je nutné zajistit, aby jej obohacený vydal škůdci, jelikož poškozený již bezdůvodné obohacení zpět získal. Toto vypořádání by mělo v poměrech projednávané věci probíhat následovně: Škůdci, který poškozenému nahradil škodu, vznikne vůči obohacenému vlastní nárok na vydání bezdůvodného obohacení (bezdůvodně se obohatí i ten, za nějž bylo plněno, co po právu měl plnit sám). Vzhledem k tomu, že škůdce má vlastní povinnost poskytnout poškozenému plnění z titulu náhrady škody a uspokojením nároku poškozeného zároveň plní za obohaceného, co on je povinen plnit z titulu bezdůvodného obohacení, jde o specifický způsob, jak zajistit spravedlivé vypořádání vztahů mezi zúčastněnými osobami tak, aby (i) poškozenému bylo umožněno uplatnit své nároky proti škůdci i obohacenému, a (ii) v konečném důsledku předmětné finanční prostředky byly odčerpány tomu, kdo by jejich přijetím zůstal nedůvodně obohacen. (Viz rozsudek Nejvyššího soudu z 20. února 2003, sp. zn. 25 Cdo 860/2002 nebo rozsudek Nejvyššího soudu z 29. ledna 2013 sp. zn. 25 Cdo 1702/2011 a zejména rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu ze 14. října a 9. prosince 2015).

Jednáním obžalovaného V.Č. nedošlo ke vzniku škody v majetkové sféře České republiky zastoupené Úřadem vlády České republiky, ani k obohacení tohoto obžalovaného.

Jeho odvolání do výroku o náhradě škody je proto důvodné, neboť ve vztahu k němu měla být poškozená podle § 229 odst. 1 tr. řádu se svým nárokem odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jak již bylo uvedeno shora, poškozená ke svému odvolání přiložila fotokopie doručných lístků, jimiž prokazovala, že obžalovaní J.V., M.P. a R.M. výzvu poškozené k plnění obdrželi již 3. března 2014, obžalovaný L.V. 5. března 2014. Po ověření shody s originály byl těmito fotokopiemi proveden důkaz ve veřejném zasedání o odvolání a obžalování nezpochybnili pravost svého podpisu. Zbývá doplnit, že v této výzvě je uveden i správný titul, z něhož poškozená peněžní plnění požaduje. Je tedy zřejmé, že i odvolání poškozené České republiky zastoupené Úřadem vlády České republiky je v tomto rozsahu důvodné. Není-li doba splnění dohodnuta, stanovena, nebo určena v rozhodnutí, je dlužník povinen splnit dluh prvního dne poté, co byl o splnění požádán. Neučinil-li tak, ocitá se v prodlení. V trestním řízení, na rozdíl od civilního řízení, neplatí zásada koncentrace důkazů a poškozený je oprávněn upřesnit svůj nárok až do doby, kdy se soud odebere k závěrečné poradě, což platí i pro soud odvolací.

Poškozená dále vyslovila svůj nesouhlas s tím, že ve zbytku uplatněného avšak nepřiznaného nároku na náhradu škody byla podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, aniž by uvedla konkrétní námitky. V tomto rozsahu je však rozhodnutí soudu prvního stupně správné. Pokud jde o rozdíl mezi částkou vycházející ze znění obžaloby a minimální škodou zjištěnou napadeným rozsudkem, je jeho správný postup soudem prvního stupně srozumitelně vysvětlen. Pokud jde o poškozeným uplatněnou celkovou částku 460 209 369 Kč, jde o odvod do státního rozpočtu z titulu porušení rozpočtové kázně ve výši 445 245 461 Kč a úrok z posečkání z odvodu. Tento odvod stanovený na základě veřejnosprávní prověrky Ministerstva financí ČR však souvisí s širším okruhem činnosti Úřadu vlády České republiky, postihuje i vady formálního charakteru (např. podpis osoby, která neměla dostatečný limit k pokynu k proplacení nebo pozdní podání zprávy) a nemá přímou souvislost se spáchanou trestnou činností.

Ze shora uvedených důvodů Vrchní soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu zrušil z rozsudku Městského soudu v Praze z 24. června 2015 sp. zn. 46 T 21/2013 výrok o náhradě škody týkající se obžalovaných J.V., V.Č., M.P., I.K. a R.P., z rozsudku Městského soudu v Praze z 22. září 2015 sp. zn. 46 T 10/2015 výrok o náhradě škody a z rozsudku Městského soudu v Praze z 14. října 2015 sp. zn. 46 T 9/2015 výrok o náhradě škody a rozhodl tak, jak je shora uvedeno.

Pokud jde o zprošťující část rozsudku Městského soudu v Praze z 24. června 2015 shledává odvolací soud závěry, které soud prvního stupně z provedených důkazů vyvodil, jako přesvědčivé a logické. Jako pozornosti hodné hodnotí i argumenty, které obžalovaní J.N., R.K. a D.M. uplatnili ve svých vyjádřeních k odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, proto je podrobněji rozepsal v úvodu tohoto odůvodnění. I zde proto odvolací soud odkazuje na vyčerpávající a velmi výstižné odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, s nímž se naprosto ztotožňuje.

Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ve svém odvolání v první řadě namítá (*stručně shrnuto*), že v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Pokud obžalovaní J.N. a R.K. k tomuto postupu přesto přistoupili, museli jednat s vědomím, že dojde k upřednostnění společnosti Promopro na úkor případných dalších zájemců o veřejnou zakázku.

Jak je citováno i v odůvodnění napadeného rozsudku, podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách zadavatel mohl zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění tehdy, jestliže veřejná zakázka mohla být splněna z technických či uměleckých důvodů, z důvodu ochrany výhradních práv nebo z důvodů vyplývajících ze zvláštního právního předpisu pouze určitým dodavatelem.

Z listinných důkazů předložených za Úřad vlády České republiky JUDr. Václavem Pelikánem, ředitel Odboru interního auditu a kontroly, vyplývá mj. následující:

Obžalovaní J.N. a R.K. otázku zadání veřejné zakázky na provozování audiovizuálních celků a poskytnutí souvisejících služeb potřebných pro zajištění akcí konaných v rámci předsednictví České republiky v Radě EU v první polovině r. 2009 řešili za situace, kdy byly od 15. listopadu 2008 do 15. července 2009 rezervovány prostory Jižního traktu Kongresového centra Praha pro konání akcí v rámci předsednictví České republiky v Radě EU, neboť tato budova splňovala přísné podmínky pro zajištění bezpečnosti delegátů. Generální ředitel Kongresového centra Praha */dále jen KCP/*, Ing. Michal Kárník, o tom informoval dopisem ze 14. května 2007. Současně zaslal termíny obsazenosti Společenské části KCP v době od 1. ledna do 30. června 2009 s tím, že další rezervace ostatními subjekty budou možné až od 1. srpna 2007, aby mohla být provedena rezervace pro akce požadované v rámci předsednictví. Dále uvedl, že přesná specifikace zabezpečení jednotlivých sálů technikou bude předmětem dalšího jednání. Rovněž zaslal nabídku cateringu v rámci jednotlivých akcí s tím, že tyto služby v KCP provozuje společnost Zátíší Catering Group a.s. V případě využití jiného subjektu by vzhledem k existenci dlouhodobé smlouvy mezi KCP a společností Zátíší Catering Group a.s. musel být navíc účtován paušální poplatek za zapůjčení gastronomických zázemí a energie ve výši 22% průměrně dosahovaných cen jednotlivých produktů. Dále upozornil, že vzhledem k dlouhodobé smlouvě s generálním dodavatelem techniky - společností ProMoPro by v případě využití jiného dodavatele byl ze strany KCP účtován paušální poplatek za využití pevně zabudovaných zařízení, a to ve výši cca 10% z ceny objednané techniky.

Smlouva o nájmu nebytových prostor a movitých věcí z 21. května 2007, jejímž účelem je užívání nebytových prostor KCP a stacionární AV techniky pro technické zajišťování kongresů, konferencí, výstav a dalších vzdělávacích, kulturních, uměleckých a společenských akcí nájemcem pomocí osvětlovací, audiovizuální, projekční a tlumočnické techniky a její kvalifikované obsluhy a servisu byla mezi KCP a společností ProMoPro uzavřena na dobu určitou od 1. června 2007 do 31. prosince 2010.

V dalším dopisu z 10. července 2007 generální ředitel KCP doplňuje informace tak, že některé služby nezbytné pro hladký průběh akcí jsou velmi specifické, nebo jejich poskytnutí souvisí se samotnou budovou, proto pro jejich zajištění je nutné využít vlastní technická zařízení KCP nebo zařízení a služby generálních dodavatelů. Jedná se zejména o technické zajištění sálu tj. konkrétně projekční a televizní techniku, osvětlovací, zvukovou a tlumočnickou techniku a techniku výpočetní, kancelářskou a kopírovací. Naprostá většina těchto služeb je přímo propojená s vnitřním stacionárním vybavením jednotlivých sálů, které jejich smluvní partner - firma ProMoPro - dlouhodobě spravuje a udržuje. Využití jiného dodavatele by vyžadovalo zvýšené nároky na koordinaci a mohlo by ohrozit celou akci. Obdobně je to i u cateringu, kde pro dodržení hygienických předpisů je nezbytné využít zařízení, která jsou ve správě společnosti Zátíší Catering Group a.s. V případě dlouhodobého pronájmu, kdy se jednotlivé akce budou střídat prakticky denně, není možné do zázemí spravovaných smluvními partnery pustit jiné dodavatele.

Přípis Ing. Michala Kárníka zaslaný elektronickou poštou Alicí Červenou obžalovaným J. H., R. K. a O. K. datovaný 2. srpna 2007 obsahuje návrh smlouvy na 40 dnů pronájmu kongresového centra v termínu od 1. ledna do 30. června 2009 s tím, že v rozpočtu je za pronájem kalkulována 20% sleva za předpokladu zajištění služeb AV techniky a cateringových služeb smluvními dodavateli KCP.

Česká republika zastoupená Úřadem vlády České republiky, jejímž jménem jednala J.N., uzavřela dne 19. prosince 2007 smlouvu č. 07/262-0 na zpracování zadávací dokumentace a technické specifikace pro veřejnou zakázku „Celkové technické zajištění neformálních zasedání Rady EU na území České republiky v rámci českého předsednictví v první polovině roku 2009“ s firmou Ing. Zbyněk Knop – consulting. Účelem smlouvy bylo zajistit zpracování podkladů a poskytnutí odborných a kvalifikovaných informací objednateli pro přípravu veřejné zakázky. Zadávací dokumentace obsahovala podrobné rozvedení, na jaký typ akcí v rámci českého předsednictví se veřejná zakázka bude vztahovat, jaké funkční prvky (audiovizuální technika, výpočetní technika, síťová řešení a podobně) v rámci technického zajištění těchto akcí budou požadovány, návrh ekonomických a technických kvalifikačních požadavků, včetně nastavení minimální úrovně referencí pro jednotlivé uchazeče a kritéria pro hodnocení předložených nabídek. Ze závěrů tohoto hodnocení Ing. Mgr. J. K. na jednání Úřadu vlády České republiky přednesl požadavek, aby potencionální zájemci měli reference na zakázku obdobného rozsahu a byli sdružení v asociaci poskytovatelů kongresové techniky Congress Rental Network.

Dále byla Ing. Zbyňku Knopovi předložena k posouzení otázka, zda lze veřejnou zakázku - výběrové řízení na technické zajištění neformálních zasedání Rady EU v regionech ČR, tedy zajištění služeb AV techniky a tlumočnických služeb s plným technickým a personálním zajištěním provozu po dobu konání zasedání rozdělit na menší části. Hodnotitel v odpovědi uvádí, že s touto zakázkou souvisí další funkční prvky jako např. síťová řešení a výpočetní technika a tyto prvky se vzájemně prolínají s hlavní oblastí technologického zajištění. Je proto z pohledu organizačního, ekonomického i bezpečnostního vhodné zakázku koncipovat jako kompletní zajištění služby od jednoho dodavatele, tzv. systémového integrátoru. Zvolení jediného dodavatele služeb je příhodné zejména pro eliminaci vzájemných třecích ploch dodavatelů a jedinou zodpovědnost vůči zadavateli. Dále nelze doporučit, aby ve velmi časově napjatém harmonogramu pro přípravu každého regionu na místě operovalo více dodavatelů podobného předmětu plnění. Např. pokud by byla zakázka rozdělena na audiovizuální, tlumočnickou, datovou a silnoproudou techniku vždy zvlášť, každá z těchto oblastí potřebuje vytvořit rozsáhlou kabelovou infrastrukturu a je jen velmi těžko představitelné, že by bylo možné pracovníky několika společností navzájem koordinovat. Zvolení jednoho dodavatele považuje i za cenově výhodné, neboť položky, které jsou u jednoho dodavatele účtovány pouze jednou (např. režijní náklady), by v případě několika dodavatelů byly účtovány vícekrát. Více dodavatelských subjektů by bylo nevhodné i vzhledem k nutnosti zajistit bezpečnost všech komunikačních kanálů. Zakázku tak lze rozdělit na několik menších pouze s vědomím vyšší souhrnné ceny a delší doby realizace. Z těchto i organizačních a bezpečnostních hledisek proto nedoporučuje zakázku dělit.

Zadávací řízení bez uveřejnění je zpravidla výjimečnou možností zadání veřejné zakázky. Tento způsob řízení je zadavatel oprávněn použít výhradně tehdy, pokud může být veřejná zakázka splněna pouze určitým dodavatelem, přičemž tento stav se posuzuje k okamžiku zahájení zadávacího řízení. Možnost použití jednacího řízení bez uveřejnění z důvodů technických, uměleckých nebo z důvodu ochrany výhradních práv předpokládá okolnost, že konkrétní (jeden) dodavatel disponuje zvláštní vlastností, kterou nedisponuje jakýkoliv jiný dodavatel. Technické důvody přitom mohou spočívat například v požadavku zadavatele na zajištění kompatibility plánovaného plnění s majetkem, jímž zadavatel již

disponuje, pokud je tento požadavek odůvodněný technickými okolnostmi, pro které by plnění od jiného dodavatele vyvolalo nepochybně vyšší finanční náklady na straně zadavatele.

Pokud tedy obžalovaní argumentují, že technické důvody pro zadání zakázky bez uveřejnění spatřovali v tom, že společnost ProMoPro jako jediný český člen celosvětové sítě dodavatelů kongresové techniky Congress Rental Network byla jediná schopna zabezpečit kvantitativní i kvalitativní požadavky na tlumočnickou techniku a disponovala s tzv. systémem ozvučení „New Generation“, což je normou ISO 4043:1998 a normami požadovanými pro využití Evropské komise – Generálního ředitelství pro tlumočení vyžadováno pro práci tlumočnicků; jako jediná z českých dodavatelů měla zkušenosti s pořádáním akcí obdobného rozsahu a zejména jí ze smlouvy uzavřené mezi KCP a ProMoPro dne 21. května 2007 a smluv návazných (do nichž mohl Úřad vlády nahlédnout) vznikl nárok na preferované poskytování audiovizuální techniky a služeb pro akce konané v prostorách KCP, což v případě využití jakéhokoli jiného dodavatele vede k zásadnímu nárůstu cen, jde o vysvětlení zcela logické.

Z obdobných důvodů byla na základě jednacího řízení bez uveřejnění uzavřena i smlouva na zajištění konektivity a dalších souvisejících služeb datové a hlasové infrastruktury pro ministerské a další významné akce, konané v rámci předsednictví České republiky v Radě EU v první polovině roku 2009, uzavřená mezi Českou republikou zastoupenou Úřadem vlády České republiky a společností Telefónica O2 Czech republic, a.s. a smlouva uzavřená mezi Českou republikou zastoupenou Úřadem vlády České republiky a společností Zátíší Catering Group a.s., s níž Úřad pro hospodářskou soutěž vyslovil souhlas již v roce 2007.

Není úkolem tohoto řízení zabývat se otázkou, zda v posuzovaném případě byly splněny podmínky zadávacího řízení bez uveřejnění, či nikoliv. V tomto řízení je zapotřebí posoudit, zda postupem obžalovaných došlo k opatření výhody pro jednoho ze soutěžitelů na úkor soutěžitelů jiných, a to v úmyslu způsobit jinému škodu, nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch. Rovněž Vrchní soud v Praze je přesvědčen, že úmyslem obžalovaných bylo zajistit bezproblémové, kvalitní a dostatečné zajištění požadované zakázky s vynaložením co nejnižších možných nákladů, přičemž vzhledem ke skutečnostem shora rozvedeným společnost ProMoPro objektivně disponovala kvalitami, které neměli nejen potenciální zájemci z České republiky, ale i ze zahraničí. Městský soud příslušně poukazuje na skutečnost, že názor obžalovaných o splnění podmínek pro zadávací řízení bez uveřejnění Úřad pro hospodářskou soutěž zpočátku nezpochybnil, ačkoliv byl na základě své žádosti o vyjádření ze 17. dubna 2009, v níž jsou výslovně požadovány mj. důvody pro postup zadání veřejné zakázky společnosti ProMoPro, naprosto detailně informován v souladu se skutečným stavem věci (důkazy č. 16 a 17 žlutého šanonu).

Vrchní soud se proto ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že nelze dovodit byť jen eventuální úmysl obžalovaných zadáním veřejné zakázky bez uveřejnění způsobit jinému škodu, nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch. Není důvodu nevěřit hodnověrným výpovědím obžalovaných, že uvedený postup zvolili s přesvědčením, že podmínky ustanovení § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách jsou v posuzovaném případě splněny. Tento názor je racionální a podepřený konkrétními skutečnostmi, přičemž oba obžalovaní vyvinuli velkou aktivitu ke zmapování trhu, porovnání technických možností společností, které se tlumočnickou a ozvučovací technologií zabývaly, a podmínek bez možnosti změny nastavených smlouvou mezi společnostmi KCP a ProMoPro.

Pokud státní zástupce vyvozuje trestní odpovědnost obžalovaných J.N., Ing. R.K. a Mgr. D. M. ve vztahu k obsahu rámcové smlouvy č. 08/230, uzavřené 1. září 2008 mezi

Úřadem vlády České republiky jako objednatelem a společností ProMoPro jako dodavatelem, a následného nedostatečného zabezpečení, aby nedošlo k platbám nad rámec skutečně poskytnutých služeb, i zde se odvolací soud přiklonil k závěrům soudu prvního stupně.

V první řadě se ztotožňuje se stanoviskem nalézacího soudu, že provedeným dokazováním bylo bez pochybností zjištěno, že v době uzavření smlouvy se společností Promopro nebylo možné určit rozsah požadované zakázky, ani její přesné zadání. Počet akcí souvisejících s předsednictvím České republiky v Radě EU nebyl fixně stanoven, nebyl znám počet delegátů na jednotlivá zasedání, ani jejich přesné požadavky. Bylo zapotřebí pružně reagovat na zvýšení počtu zasedání, podmínky jejich konání v historických objektech a konkrétní požadavky republikových ministerstev i zahraničních delegátů. Přitom se jednalo i o změny zcela zásadní, konkrétně zasedání konaná v souvislosti s Lisabonskou smlouvou pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství, summit o nezaměstnanosti a zejména summit s prezidentem Spojených států amerických. V době uzavření smlouvy se společností ProMoPro přitom nebylo možné předpokládat, kdo bude v listopadu roku 2008 zvolen prezidentem Spojených států amerických a jaký bude jeho program pro první pololetí roku 2009, ani svolání konference předsedou Evropské komise José Manuelem Durão Barrosem k řešení otázek souvisejících s celosvětovým zhoršováním ekonomické situace počátkem roku 2009.

Článek XI písm. c) Rámcové smlouvy ukládá dodavateli povinnost zajistit, že služby budou poskytovány výhradně osobami v pracovně-právním či obdobném vztahu k dodavateli, které mají odbornou kvalifikaci pro požadované plnění. Tento požadavek je znovu zdůrazněn i ve článku XIV odst. 2 písm. a), kde je ve vztahu k případným subdodavatelům uložena povinnost, aby osoba, poskytující službu, měla dle obchodního rejstříku předmět činnosti odpovídající poskytované službě. V příloze k této rámcové smlouvě jsou v bodu 1.1.3. jako předmět plnění požadovány služby – poskytnutí nezbytně nutné podpory pro webový portál CZ PRES (především webstreaming) a host broadcaster, v bodu 2.2.5. jsou vysloveny základní požadavky objednatele mj. transparentnost – integrace systémů musí být navržena tak, aby byla snadno říditelná a prezentovatelná i externím subjektům; spolehlivost, bezporuchovost – systémy musí v době jednání, fungovat prakticky bez poruchy; bezpečnost, odolnost proti vnějším vlivům – systémy musí být navrženy tak, aby rizika spojená se zneužitím, nechtěnou nebo neoprávněnou manipulací byla minimalizována; zálohování řešení – zejména zálohování komunikačních prvků a spojení, síťové infrastruktury a dat.

Jak vyplývá z listinných důkazů předložených Úřadem vlády České republiky, zejména zápisů o osobním jednání, i z elektronické komunikace mezi konkrétním pracovníkem SPP a obžalovaným J.V. nebo mezi pracovníky SPP vzájemně, Sekce pro předsednictví, zejména odbor rozpočtu a veřejných zakázek, opakovaně vrátila společnosti ProMoPro faktury vystavené společností ProMoPro zpět neproplacené a vedla s obžalovaným J.V. jako jednatelem společnosti ProMoPro jednání o obsahu a oprávněnosti jednotlivých fakturací a opakovaně vyslovovala své požadavky na přesnou specifikaci a odůvodnění jednotlivých souhrnných faktur. Přitom byl specifikován důvod, pro který nebyl požadavek společnosti ProMoPro akceptován. Obžalovaný J.V. na tyto výtky reagoval nejdříve hrozbou, že práce přeruší (například e-mail z 1. prosince 2008 založený ve žlutém šanonu jako důkaz č. 27, kde obžalovaný J.V. uvádí, že pokud nebudou do 3. prosince 2008 zaplacen vyjmenované faktury, po 4. prosinci 2008 nebude ProMoPro v přípravných pracích pokračovat), později tak, že žádá o okamžitou úhradu faktur, a pokud budou sporné faktury opět vráceny, předá je právnímu zástupci s tím, že jejich úhrada se stane předmětem posouzení soudu, které mu předá veškerou dokumentaci, kterou k objednavce vlastní (například dopis z 2. října 2009

podepsaný obžalovaným a doručený Úřadu vlády České republiky, založený ve žlutém šanonu jako důkaz 37).

V zápisech z jednání k technickému zajištění akcí předsednictví České republiky v Radě EU, kterých se za společnost ProMoPro účastnil vždy minimálně J.V., jsou opakovaně poznámky o požadavku pracovníků SPP na rozklíčování faktur vystavených společností ProMoPro. Jednalo se například o to, že u některých nabídek nebylo možné zjistit jejich konkrétní obsah, byly účtovány práce, které zadavatel nepožadoval, nebylo možné posoudit, zda rozsah nabídky odpovídá původní objednávce, zda nedochází k duplicitnímu účtování shodné práce a zda je výše ceny oprávněná. Vzhledem k tomu, že vyjádřením obžalovaného J.V. nebyly tyto nedostatky vysvětleny nebo odstraněny, SPP rozhodla o zadání odborného posouzení.

Prvé posouzení dílčích položek údajně realizovaných v termínu od 20. října do 15. listopadu 2008 zpracoval Petr Bohunovský 30. listopadu 2008. Na počátku písemného posouzení vyjmenoval skutečnosti, které zvyšovaly nároky na probíhající práce, což dle něj mohlo vést k navýšení montážních cen. Poté rozebral obsah jednotlivých akceptačních protokolů a dospěl k závěru, že po prostudování předložené dokumentace, doplnění dílčích informací a zejména zvážení všech vnějších vlivů, za kterých plnění Smlouvy probíhá, lze konstatovat, že předložená vyúčtování společnosti ProMoPro jsou v souladu s objednávkou č. 001/08 a odpovídají cenám obvyklým. Ceny položek, které jsou z předložené dokumentace identifikovatelné, odpovídají svou skladbou reálným nákladům na pořízení a instalaci včetně zohlednění ostatních vnějších vlivů a specifických aspektů této zakázky.

Společnosti Ansuz, s.r.o. bylo zadáno posouzení vyúčtování dodavatele ze 7. listopadu 2008 podle smlouvy č. 08/230 zadavatelem České republiky- Úřadem vlády ČR, jako odpovědná osoba za zadavatele byl uveden Ing. Ondřej Kovařík. Předmětem analýzy vyúčtování bylo posoudit a určit, zda jsou všechny služby a dodávky technologií odvedeny dle smlouvy tak, jak je uvedeno ve vyúčtování ze 7. listopadu 2008. Předmětem analýzy není zkoumat, zda jsou odvedené služby cenově adekvátní, ale pouze rozsah uskutečněných služeb. Při požadované analýze poradenská společnost pracovala podle písemného posudku s těmito podklady: předmětná smlouva, objednávka 001/08, akceptační protokoly dodavatele, vyúčtování dodavatele ze 7. listopadu 2008 (6x) a osobní prohlídka prostoru realizace zakázky ve dnech 27. a 28. listopadu 2008. Podle písemné analytické části posudku jsou vyúčtování jednotlivých služeb (přípravné a organizační práce silnoproud, přípravné práce hlasové technologie, přípravné a organizační práce slaboproud, stavební práce pro slaboproud, a kabelové trasy pro slaboproud) v souladu s odvedenými službami. Datum odevzdání analýzy je 1. prosince 2008. Za stejných podmínek je vypracován posudek k objednávkám 001/08 a 002/08. V tomto případě je předmětem analýzy i posouzení, zda jsou odvedené služby cenově adekvátní. Posuzovatel uvádí, že byla provedena osobní prohlídka prostoru realizace zakázek ve dnech 9., 11. a 12. prosince 2008. Závěrem pak posuzovatel konstatuje, že vyúčtování je v souladu s rozsahem poskytnutých služeb a v cenově akceptovatelné výši. Zpracovatel však upozorňuje, že analýza byla zpracována delší dobu po předložení vyúčtování a závěry se vztahují až ke dni zpracování posudku. Za shodných podmínek je samostatně analyzován rozpočet přípravy služeb pro webový portál předsednictví a webstreaming. I zde je předmětem analýzy i posouzení, zda jsou služby dané rozpočtem cenově adekvátní. Jedná se o objednávku 003/08 k osobní prohlídce mělo dojít ve stejných dnech jako v zakázce předcházející. I zde byl shledán rozpočet v celkové částce 9.445.374,- Kč bez DPH cenově akceptovatelný. Naposledy spol. Ansuz posuzovala objednávku 016-1/09, tedy temperování prostor zámku Hluboká nad Vltavou v době od 1. března do 3. dubna 2009. Ing. Luboš Prandžev v písemném posudku mj. uvedl, že byly vyžádány požadavky kladené na zakázku ze strany správce zámku a zástupců územního

odborného pracoviště Národního památkového ústavu v Českých Budějovicích a zohledněny i možnosti objektu zejména na odběr elektrické energie v průběhu temperování. Poté shrnul konkrétní požadavky Národního památkového ústavu v Českých Budějovicích a uzavřel, že s přihlédnutím ke specifickým podmínkám realizace lze konstatovat, že cenové rozpětí nabízených technologií a služeb se nevymyká obvyklým cenovým relacím a je akceptovatelné.

Dále byly s požadavkem specifikace provedeného plnění vráceny k doplnění faktury vystavené společností ProMoPro č. 745 – 753/09. Obžalovaný J.V. dopisem z 25. června 2009, adresovaným Mgr. D. M., uznal duplicitu platby požadované fakturou č. 750/09, ve zbytku však trval na tom, že veškeré fakturované práce byly Sekcí pro předsednictví objednány, byť třeba pouze ústní objednávkou.

Dne 7. července 2009 obžalovaný D.M. jako ředitel odboru rozpočtu a veřejných zakázek opětovně vrátil k doplnění faktury č. 745 – 749/09 a č. 751 – 753/09 s tím, že sice byla stornována faktura č. 750/8 ve výši 2.912.834,- Kč, zbylé faktury však zůstaly ve stejném stavu. Dále uvedl: „Na základě informací zadávajícího útvaru, kterým je v tomto případě Odbor logistiky a organizace, nemůže Úřad vlády ČR v tomto okamžiku akceptovat faktury ani je proplatit. V případě neakceptovaných nabídek 020-1,2,3,4,5 šlo dle Vašeho vyjádření o práce, které byly součástí objednávky. Funkčnost celků AV techniky však, podle mínění zadávajícího útvaru, měla být zajištěna již přípravnými pracemi, které Vaše společnost na základě akceptovaných nabídek prováděla v KCP v období listopad – prosinec 2008. Pokud vzhledem k rozsahu poptávaných služeb pro předmětné zasedání vznikla potřeba přistoupit k dalším tzv. rozšiřujícím pracím, nelze se opírat o odvolání na implicitnost objednávky. Nezbytnost takových prací musí proto být posouzena smluvní auditorskou společností. Pouze na základě kladného auditorského posouzení můžeme dodatečně akceptovat zmíněné nabídky. Předběžné auditorské nálezy bychom měli mít k dispozici během tohoto týdne. V případě neakceptovaných nabídek 020-6,7 bylo zahrnuto do poptávaných datových a hlasových služeb také nastavení datového a hlasového systému pro předmětné zasedání. Takové nastavení obou systémů se však již dále neopakovalo a při následujících zasedáních v KCP nebylo součástí souvisejících nabídek, proto předpokládáme, že šlo opět o práce, které měly stejný charakter jako práce výše uvedené. Tedy netýkaly se přímo zasedání a potřeba jejich provedení pro funkčnost poptávané techniky musí být podobně posouzena smluvní auditorskou společností“.

Dopisem z 21. července 2009 adresovaným J. V., požaduje rovněž rozklíčování a vysvětlení již uhrazených faktur, aby mohlo být posouzeno případné duplicitní fakturování shodných prací. V rámci toho žádá jednoznačnější spárování nabídek s objednávkou, aby bylo zřejmé, k jaké části objednávky se nabídka vztahuje, aby bylo možné ověřit, že audiovizuální technika byla účtována jen jednou. Dále žádá rozlišení přípravných prací na ty, které mají být využity pro více akcí, a jednorázové služby pro danou akci.

Ze závěrečné hodnotící zprávy z kontrolního auditu oběhu finančních dokladů se zaměřením na kontrolu finančních toků a zhodnocení ekonomické náročnosti vybraných projektů, vypracované společností PriceWaterhouse Coopers, s.r.o. v září 2009 mj. vyplývá, že jako nedostatek je hodnoceno nedostatečné, tzn. málo detailní, zpracování nabídek ze strany dodavatele a nedostatečné podložení nárokových nákladů. Nedostatky byly zjištěny i v oblasti kontroly oběhu účetních dokladů. Pro sestavování nabídek ze strany dodavatele byl zvolen nejednotný přístup (členění dle místností a zároveň členění dle druhu plnění), což vedlo k obtížné posouditelnosti rozsahu nárokových nákladů a k riziku jejich dvojího nárokování. To se vztahuje zejména k akcím provedeným v lednu roku 2009, kdy jsou smíseny náklady na přípravné práce s náklady na provedení konkrétního zasedání.

Posuzovatel doporučuje, aby v takových případech objednatel požadoval rozklíčování souhrnných částek v nabídkách tak, aby bylo možné posoudit, zda nedochází k dvojímu nárokování nákladů. Nedostatečná míra detailu zpracování nabídek ze strany dodavatele vedla rovněž k tomu, že částky (v řádech milionů korun) jsou často uvedeny souhrnně bez rozkladu na množství a počet jednotek. V některých rozklíčováních předložených dodavatelem pak byly částky rozloženy ve „směsných“ jednotkách, to je v jednotkách zahrnujících jak lidskou práci, tak náklady na pronájem audiovizuální techniky. Dopadem tohoto stavu byla nemožnost objednavatele posoudit a zkontrolovat, zda rozsah služeb, které mají být propočteny, je odpovídající a zda jednotkové ceny jsou v místě a čase obvyklé. I zde je doporučením, aby dodavatel jednoznačně rozklíčoval, jakým způsobem byly z jeho strany sestaveny nabídky a jakým způsobem byly sestaveny ceny uvedené v nabídkách. Ty pak měly být rozklíčovány na množství a počet jednotek tak, že náklady na lidskou práci a na pronájem audiovizuální techniky budou vyčísleny zvlášť, aby je bylo možné posoudit. Po rozklíčování se doporučuje předložit jednotkové ceny k posouzení například soudnímu znalci z oboru elektrotechnika se zaměřením na oceňování. Zvlášť hodnotitel uvádí náklady na webstreaming. Zde je více položek uvedeno pouze v souhrnných částkách, ačkoliv dodavatel by měl souhrnné částky rozčlenit (například uvést částky za servisní pohotovost techniků či služeb dohledového centra). V případě, že částky byly stanoveny na základě subdodavatelských smluvních vztahů, měl by dodavatel podložit svoji kalkulaci a fakturaci rovněž těmito fakturami.

Vzhledem k doporučení znaleckého posouzení sporných částek byl zadán znalecký posudek soudnímu znalci z oboru ekonomika, který započal práce na znaleckém posudku, v jejich průběhu však zcela nečekaně zemřel na infarkt myokardu. Vzhledem k již citovanému dopisu obžalovaného J.V. z 2. října 2009, v němž obžalovaný J.V. konstatuje, že již poskytnuté rozklíčování obsahu sporných faktur bylo konečné a v případě jejich opětovného neproplacení podá soudní žalobu, požádal Úřad vlády České republiky o právní posouzení.

Analýza dosavadního postupu a rizik případného soudního sporu v případě rámcové smlouvy se společností Promopro (č.l. 7270 – 7283 spisu) byla vypracována advokátní kanceláří Braun, Haškovcová, s. r. o. dne 20. listopadu 2009 a Úřadu vlády České republiky doručena dne 24. listopadu 2009. V této analýze je rozebírán obsah rámcové smlouvy, na ni navazující Nabídky a Objednávky a dopisy doprovázející zasílání a vracení faktur i zápis o ústním jednání ze dne 15. července 2009. Objednávka 020/8 – leden 2009 byla vznesena v souvislosti s akcí „Informal Meeting of Ministers for justice and Home Affairs“, která se konala v Kongresovém centru Praha ve dnech 15. - 16. ledna 2009. Na základě této objednávky byly předloženy nabídky dodavatele č. 020 – 108 až č. 020-200/08. Dle sdělení Úřadu vlády České republiky však do uvedených nabídek dodavatele byly zahrnuty i práce, které měly být provedeny již dříve jako práce přípravné, proto zadavatel vyzval společnost ProMoPro k přepracování nabídek. Pro odlišná stanoviska stran bylo celkové řešení záležitosti odloženo. Od června 2009 se pak konala ústní i písemná jednání, v nichž Úřad vlády rozporoval nezbytnost fakturovaných prací. Další část sporu o oprávněnost faktur je z května 2009, kdy byly připomínkovány faktury vztahující se k objednávkám č. 061, 062 a 063. Po rozebrání následků jednotlivých kroků (činí se i rozbor, zda mezi stranami vznikl smluvní vztah) advokátní kancelář uvádí varianty případných soudních sporů a rizika a aspekty soudního sporu obecně. V závěru pak upozorňuje, že v rámci soudního sporu o adekvátnost výše ceny lednových prací a dodávek, by jeho výsledek byl závislý pouze na posudku znalce. V případě sporu o rozsah provedených prací by bylo důkazní břemeno na straně dodavatele. Pokud by byl Úřad vlády České republiky ve sporu neúspěšný, byl by povinen kromě žalované částky uhradit i náklady řízení, úrok z prodlení v zákonné výši a náhradu případné škody.

Na jednání Sekce pro předsednictví Úřadu vlády České republiky se zástupcem společnosti ProMoPro, J. V., dne 26. listopadu 2009 byl za Úřad vlády České republiky vyjma obžalovaných přítomen i vedoucí úřadu Jan Novák. V úvodu jednání je shrnuto, že tzv. „dokončovací“ a „rozšiřovací“ práce provedené na základě objednávky 020/08 v prosinci a lednu roku 2009 v Kongresovém centru Praha nebyly zařazeny do původního rozpočtu předsednictví a zadavatel proto potřeboval, a to i z důvodu výše těchto prací, získat před akceptací plateb jistotu o oprávněnosti úhrady. Situaci proto podrobil externímu posouzení, které shledalo vyúčtování odpovídající. Z expertního posouzení, z jednání se znalcem, ani z komunikace zadávající útvaru (OLO) s dodavatelem, nevyplývala potřeba dále rozporovat nezbytnost uvedených prací a jejich provedení. Vysvětlení zástupce společnosti ProMoPro ke zdůvodnění cen je shrnuto v bodech A 1 až 9 zápisu. Ve dnech 26. listopadu 2009 a 8. prosince 2009 pak proběhla písemná komunikace mezi J.V. a J.N., v níž obžalovaný urguje platbu a obžalovaná J.N. vysvětluje, z jakých důvodů vyžadovali podrobné posouzení a upřesnění řady informací.

Před právním hodnocením zjištěného skutkového stavu je zapotřebí poukázat na judikaturu Nejvyššího soudu. Usnesení Nejvyššího soudu ze 17. února 2010, sp. zn. 5 Tdo 72/2010 stanoví: „Porušení povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek spočívá v tom, že pachatel jedná v rozporu s obecným nebo konkrétním vymezením obsahu takové povinnosti. K porušení povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek může dojít především konáním pachatele, zejména takovými dispozicemi s cizím opatrovaným nebo spravovaným majetkem, při kterých pachatel způsobí škodu nikoli malou, a to i ve formě, že neobdrží do opatrovaného nebo spravovaného majetku odpovídající protihodnotu, např. když prodá část majetku za nepřiměřeně nízkou cenu. Z hlediska subjektivní stránky se pro trestní odpovědnost podle § 255 odst. 1 tr. zák. vyžaduje úmyslné zavinění pachatele podle ustanovení § 4 tr. zák., přičemž postačí i úmysl nepřímý ve smyslu § 4 písm. b) tr. zák., tj. pokud pachatel ví o tom, že porušuje svou zákonnou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek a že tím jinému způsobí škodu nikoli malou, a je s tím srozuměn. Úmysl se tedy musí vztahovat jak k porušení povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek, tak i ke způsobení škody na něm.“ Obdobně ve vztahu ke druhému žalovanému trestnému činu usnesení Nejvyššího soudu z 6. února 2008, sp. zn. 5 To 42/2008 stanoví: „K naplnění zákonných znaků trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) nestačí objektivně závadný výkon pravomoci veřejného činitele a zavinění ve formě úmyslu. Jednání veřejného činitele musí být zároveň vedeno pohnutkou, způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch“.

Vrchní soud v Praze se ztotožňuje se stanoviskem soudu prvního stupně, že z provedeného dokazování pohnutka obžalovaných PhDr. Jany Henrichové, Ing. R.K. a D.M. „způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch“ či úmysl „porušit povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek a tím způsobit jinému škodu nikoliv malou“ rozhodně nevyplývá, a to ani ve formě srozumění. Jednání obžalovaných nelze označit ani jako hrubou nedbalost, tedy nedbalost nejvyšší intenzity, svědčící o naprosté lehkomyšlnosti a bezohlednosti k právům jiných osob.

Všichni tito obžalovaní pracovali ve vedoucích pozicích a zásadní náplní jejich činnosti bylo řízení a koordinace podřízených zaměstnanců. Z celého rozsahu činností nutných k zajištění úspěšného průběhu akcí souvisejících s předsednictvím České republiky v Radě EU (v posuzované věci je sledována pouze část týkající se zajištění audiovizuálních služeb a souvisejících prací, jednalo se však i o široké spektrum dalších služeb, včetně komunikace s jednotlivými republikovými ministerstvy i zahraničními partnery) je zřejmá nutnost přenesení dílčí zodpovědnosti na podřízené pracovníky. Ani vrchní soud proto nezpochybňuje zodpovědnost Ing. Ondřeje Kovaříka, Jana Krona, Mgr. Františka Nadymáčka, Mgr. Jiřího

Hermann a Aleše Svobody, pokud za objednatele potvrdili převzetí provedených prací, a to zejména u prvních dvou jmenovaných. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že Ing. Ondřej Kovařík a Jan Kron byli v rámci Sekce pro předsednictví pověřeni dozorem nad technickou částí příprav a realizace akcí. Z tohoto důvodu je logický i postup při zadání odborné expertizy posouzení oprávněnosti konkrétních faktur. Vrchní soud se rovněž přesvědčil, že písemné znění posudků Petra Bohunovského a společnosti Ansuz, s. r. o. naprosto neodpovídá pozdější výpovědi Petra Bohunovského a Luboše Prandževa, neboť písemné znění posudků jednoznačně potvrzuje oprávněnost fakturace společnosti ProMoPro. *(Ani v tomto případě není vrchní soud oprávněn zabývat se případnou trestní odpovědností dalších osob, je však třeba konstatovat, že následné zadání zakázky společnosti Ansuz, s. r. o., společností NWDC, či následná zaměstnání Jana Krona, nebo údaje z telekomunikačního provozu Ing. Ondřeje Kovaříka, ze kterého je mj. zřejmé, že se dobře znají a tykají si, vzbuzují podezření ze spojení těchto osob s některými z obžalovaných, kteří byli v tomto řízení uznáni vinnými).* Z provedeného dokazování rovněž vyplynulo vysoké pracovní nasazení všech členů Sekce pro předsednictví, což je potvrzeno nejen výpověďmi pracovníků samých, ale i výpovědí svědka Ing. Tomáše Moravce. V neposlední řadě je třeba poukázat na velmi vysokou míru promyšlenosti a organizace činnosti, jejich cílem bylo zakrýt podvodné jednání (jako příklad lze připomenout údajnou pracovní cestu do Londýna, nebo údajné rozpočty NWDC, které obžalovaný J.V. předložil při žádosti SPP o rozklíčování obsahu souhrnných faktur).

Soud prvního stupně proto nemohl postupovat jinak, než obžalované obžaloby zprostit. Odvolací soud je však názoru, že bylo namístě použít zprošťující důvod uvedený v § 226 písm. b) tr. řádu, neboť je nepochybné, že se projednávaný skutek stal, pro nedostatek subjektivní stránky však nenaplnňuje skutkovou podstatu žalovaného (ani jiného) trestného činu. Tento názor opírá mj. o z 13. července 1988 11 Tz 26/88 „Jestliže se obviněný dopustil jednání popsaného v obžalobě, stal se skutek, pro který je stíhán, a není možno jej zprostit obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu. Skutečnost, že nebyly naplněny další znaky skutkové podstaty žalovaného trestného činu - následek a úmyslné zavinění - je důvodem pro zproštění obviněného obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu (skutek, pro který je obviněný stíhán, není trestným činem).“

Z ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu neplyne možnost soudu upravit ve výrokové části rozsudku popis skutku. Jazykovým výkladem lze naopak dospět k závěru, že rozhodnout je třeba o skutku, jak ho z hlediska skutkového vyjádření i právního posouzení popsal v žalobním návrhu státní zástupce.

Ze shora rozvedených důvodů proto Vrchní soud v Praze napadený rozsudek částečně zrušil a rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **není** řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozsudku **lze** podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může **podat** pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce**, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl **v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí**, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 256f tr. řádu.

Poškozená může požádat Městský soud v Praze, aby byla vyrozuměna o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění V.Č. z výkonu trestu odnětí svobody.

V Praze dne 4. ledna 2017

JUDr. Hana Navrátilová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jarmila Ježková